

Giới thiệu Đồ Lùn! Đồ Sắc Sọc!

Đây là một tác phẩm thành công kế tiếp của Mikahawa.zenkuta khi tác giả đã thể hiện thành công những tâm sự của mình về tình yêu giành cho độc giả...

Câu trả lời cho một tình yêu đích thực không bao giờ là một con đường thẳng cả, họ phải luôn bên nhau và vượt qua mọi thử thách để có nhau.

Sự đặc sắc của câu chuyện, sự ngọt ngào của tình yêu chính là thể mạnh của truyện Đồ Lùn! Đồ Sắc Sọc!...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lùn! Đồ Sắc Sọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Phần giới thiệu nhân vật

1. Vũ Anh Nam (Hấn):

Tuổi: 17

_ Gia thế: Đại thiếu gia nhà họ Vũ, cực giàu, cực học giỏi, là hội trưởng hội học sinh, tiêu tiền như nước, thay bồ như thay áo. Là đại ca của cả 1 băng nhóm, chưa 1 ai khuất phục được.

_ Tính cách: là loại con trai rất nóng tính, ít cười nhiều khi khó hiểu nhưng cũng có lúc rất te nhe lăm "hó" ghét lăm

2. Hoàng Việt Anh (Nó):

_ Tuổi: 17t

_ Gia thế: nhà cũng giàu nhưng không phải đại gia, tính tự lập rất cao, nó chuyển ra ngoài ở từ lúc vào cấp 2. Là con gái nhà họ Hoàng

_ Tính cách: là 1 Tomboy lạnh lùng, ít nói, tính tình thì bất cần đời, mà 1 khi đã nói thì trả ai cãi lại được. Nhưng chỉ là vỏ bọc thôi sau này thì hoàn toàn khác. Và nó rất ghét hấn...

3. Hoàng Anh Việt

_ Tuổi: 17t

_ Gia thế: là bạn thân của Nam, cũng là 1 công tử khá giàu có, còn là cánh tay phải đắc lực của tên bạn thân.

_ Tính cách: mặt lạnh, tính cách cũng lạnh, ít nói, ít cười, kiêu kì

4. Quách Ly Ly:

_ Tuổi: 17t

_ Gia thế: là đại tiểu thư nhà họ Quách, là bạn thân của Việt Anh. Là 1 tiểu thư hiền lành, vui vẻ nhưng lại phải lòng hoàng tử băng giá Hoàng Anh Việt. Tuy tính cách cũng dịu dàng nhưng nhiều khi cũng mạnh mẽ lăm (chắc lấy nhầm từ nhỏ bạn thân)

_ Tính cách: hiền lành, vui vẻ, hồn nhiên, hòa đồng nhưng không hề yếu đuối tí nào.

5. Phạm Gia Hưng :

_ Tuổi: 17t

_ Gia thế: đại thiếu gia nhà họ Phạm, rất đa tình. thay bồ như thay áo giống tên bạn thân hấn, là 1 tay cua gái siêu đẳng chẳng kém gì đại thiếu gia nhà họ Vũ

_ Tính cách: vui vẻ, nhí nhảnh, đáng yêu với vẻ cười thiên thần khoe chiếc răng khểnh đã giết chết không biết bao nhiêu trái tim các nàng

6. Trương Gia Hưng: (Bin)

_ Tuổi: 16t

_ Gia thế: Đại thiếu gia nhà họ Trương, là bạn thời thơ ấu của nó, hàng xóm nhà nó và từ bé tới lớn luôn bị nó bắt nạt không thương tiếc. Sở hữu khuôn mặt baby nên không ít các nàng theo nhưng hắn chẳng chịu nghe ai trừ 1 số ng của hắn và nó ra.

_ Tính cách: vui vẻ với nó thôi, sợ nó thôi chứ cũng ít nói lắm ạ, thuộc tuýp lạnh lùng..

---Chương 1---

Nó _ Hoàng Việt Anh là 1 con nhóc tomboy cực kì từ đầu tới chân và không khó để người khác nhầm nó là boy khi nó mang 1 cái tên cực boy. Và hơn thế nữa nó sở hữu chẳng biết của ai cái bộ mặt và tính cách lạnh lùng từ trong ra ngoài cùng với cái kiểu sống bất cần đời. Nó càng không phải là hot girl hay hot boy gì cả vì nó cực kì bình thường với cái chiều cao 1m55 mà nó cố gắng lắm mới có được thân hình thấp bé nhẹ cân.

Còn hắn _ Vũ Anh Nam là 1 thằng con trai cao hơn 1m80, sở hữu 1 thân hình cực đẹp, quyến rũ nhưng với nó hắn chỉ là 1 thằng "cao to đen hôi" (=.) Hắn cũng không phải là 1 hot boy mà còn hơn cả 1 hot boy ý chứ vì hắn là đại thiếu gia nhà họ Vũ học sinh siêu giỏi, hội trưởng hội học sinh, đại ca của cả 1 băng nhóm không hề nhỏ mà không 1 băng nào có thể đánh bại hắn. Không chỉ có thân hình đẹp mà trời còn phú cho hắn 1 bộ mặt cực đẹp trai mà lũ con gái cứ chết ngất (chỉ trừ mình nó ghét hắn cay đắng). Tóm lại, hắn là 1 thằng quá hoàn hảo so với nó.

Nhưng hắn như thế, nó như vậy nên đã tạo ra 1 câu chuyện dở khóc dở cười với cả 2:

_ Thằng Bin lớp em đâu rồi _ Nó hỏi 1 thằng nhóc học lớp 10

_ Dạ, kia ạ! _ Thằng bé chỉ về chỗ 1 lũ con trai đang bàn tán cái gì đó

_ "BỐP" Bin! Mày muốn chết không mà dám lấy mủ của tao hả? _ Nó đập cho thằng Bin 1 cái khi thằng be đang cười nhả răng với lũ bạn

_ Óe, bà chị _ Bin cười trừ lấy mủ đưa nó trước khi lãnh thêm mấy cái đập của nó

_ Mày cứ liệu thân hồn đấy _ Nó bước về sau khi tặng thằng em 1 cái cảnh cáo cùng 1 cái lườm trí mạng

TẠI LỚP HỌC:

Cô giáo đang thao thao bất tuyệt ở trên bảng về cái lịch sử ra đời của mấy ông nhà văn cùng mấy tác phẩm văn học suốt mướt thì.....

"Tóc ai bay lên khỏi trắng, mắt ai đưa nhịp theo tay....."

Nhạc chuông cực kì độc đáo vang lên. Mắt 1 giây nó mới biết nhạc chuông đó phát ra từ túi áo của nó, nó đàn mắt. Thò tay vào móc cái 6300 của nó ra, không phải điện thoại của nó kêu mà làm sao nó lại để thể loại nhạc chuông này đc chứ... nó phát hiện ra trong túi áo nó còn 1 cái điện thoại nữa nhưng không phải của nó đang ngày kêu 1 to và cả lớp đang nhìn nó không chớp mắt.....

_ Hoàng Việt Anh, em đang làm cái gì trong giờ của tôi vậy? _ Cô giáo hét lên ném thẳng viên phấn vào nó

_ Cô, cho em ra ngoài ạ! _ Nó né viên phấn điềm tĩnh nói cũng như cái điện thoại vẫn điềm tĩnh kêu ngày 1 to hơn

_ Tôi nói em mang điện thoại lên đây _ Cô giáo bắt đầu quát

_ Đây không phải điện thoại của em, cô cho em ra ngoài _ Nó nói rồi bước ra ngoài chẳng thèm để ý cô giáo đang phát hỏa

_ Alo! _ Giọng nó khó chịu

_ Bạn ơi! Mình là chủ nhân chiếc điện thoại này, bạn làm ơn trả cho mình đc không? _ Giọng 1 đứa con gái thánh thót vang lên (đấy là theo nó miêu tả)

_ Của bạn? ok, tả đi _ Nó nói giọng lạnh te

_ A! ừm nó..... này, nó như thế nào vậy anh _ Đứa con gái ấp úng rồi quay sang hỏi nhỏ thằng bên cạnh (nhưng mà trả nhỏ lắm vì nó nghe đc hết)

_ Nhìn mãi rồi mà không nhớ à? Đần thế _ Giọng thằng đó mắng đứa con gái

_ Anh có bao giờ cho em động vào cái điện thoại quý giá đó đâu mà.... _ Đứa con gái nũng nịu

_ Hừ, màu đen, to hơn cái ipod, hàng độc, xịn, trị giá 200 triệu _ Hắn nói (chậc tên này đang khoe của thì phải)

_ À uh,.. bạn ời cái ế..... _ Sau khi nghe xong đứa con gái bắt đầu miêu tả

_ Thôi khỏi, đưa điện thoại cho chủ nhân đi _ nó thở dài ngao ngán

_ Alo, tôi là chủ nhân đây. Trả điện thoại đây _ Giọng nam khá trầm vang lên thô lỗ

_Ồ, thế lên trường K.W mà lấy, bye _ nó nói ngắn gọn rồi cúp máy đi vào lớp.

_Thưa cô cho em vào ạ

_Em lên đây cho tôi

_Gi thế ạ?

_Đưa điện thoại đây cho tôi!!

_Không ạ _ nó nói cái câu ế thán nhiên như không, uy lực của cô giáo cũng chẳng át đc cái giọng sắc lạnh của nó..

_Gi? Cô muốn cái lời tôi à? _ Cô giáo bắt đầu nổi đóa

_Không ạ. Điện thoại này không phải của em nên không đưa cho cô được, nãy chủ nhân của nó gọi tới bảo em tạo tới lấy ạ. Cô thu em trả người ta kiểu gì? _ Giọng nó thán nhiên như không

Cô..... Cô giáo cứng họng

_Em thấy cô nên tiếp tục bài giảng thì hơn ạ. Cô thừa hiểu là em không rảnh để mà ngồi đây nghịch điện thoại trong giờ mà! _ Nó nói chắc nịch nhưng biểu hiện trên nét mặt lạnh cũng chẳng hề thay đổi

_Ồ, ừm thôi đc rồi. Về trở đi và tôi muốn không có lần sau đâu đấy _ cô hất tay ra hiệu nó lui về

_Dạ _ nó buông 1 câu gọn lỏn rồi về trở trước những ánh mắt khâm phục của những đứa trong lớp

Tiết học được tiếp tục cho tới lúc trống đánh ra về. Nó cất sách vở vào cặp rồi đi ra cổng. Ngó nghiêng 1 lúc thì có 1 chiếc xe máy phân phối lớn đồ "xịch" lại ngay trở nó và 1 tên con trai cao hơn nó , to hơn nó tiến tới...

_Nhóc _ Hấn gọi nó (chắc, hấn nhầm nó tưởng là boy vì giờ nó mặc 1 chiếc áo sơ mi rộng, ai gi-lê đen ngoài, quần ống côn, đi giày thể thao, tóc thì ngắn cùn lại đội mũ le nên hấn trả thấy mặt đâu cả)

_ Chú gọi gì cháu _ Nó ngược lên nhìn buông ngay 1 câu làm thằng đồ xuyt thì té (chắc, cũng tại nó rất ghét người khác gọi nó là nhóc này nhóc nọ lắm)

_Sặc, nhìn mặt tôi như thế này đáng tuổi chú nhóc à _ hấn nói

_Ờ _ nó buông 1 câu lạnh lùng

_Thôi, bỏ qua đi. Nhóc cầm điện thoại của anh phải không? _ Hấn đi thẳng vào vấn đề

_Ồ, thì sao? _ Nó đứng dưng (nó ghét những thằng sung anh với nó vì không phải ai cũng làm anh nó đc đâu)

_Trả đây _ Hấn hất mặt

_Không _ Nó nói nhanh, gọn nhẹ nhưng đủ để hấn hiểu

_Gi? Muốn chết à thằng nhóc này _ Hấn bắt đầu điên lên

_Ờ _ Nó nói mà mặt vẫn lạnh băng nhìn hấn

_Biết tao là ai không mà dám liều thế hả? _ Hấn đe dọa

_Là đồ sặc sụa. Muốn lấy điện thoại thì bỏ cái giọng nói sặc sụa đó với tui đi _ Nói đoạn nó biến thẳng khi thấy thằng Bìn đang lóc cóc dắt xe đạp ra khỏi cổng trường và trước khi bị hấn oánh.....

_Mày, đạp lẹ lên. Tao chết giờ _ Nó nhảy lên xe và dục thẳng Bìn

_Gi? Làm cái gì vậy? _ Thằng Bìn giật mình

_Hồi lắm đạp lẹ lên hay muốn ăn đạp _ Nó đe dọa thằng bé bằng cái giọng lạnh lẽ của mình

Thằng Bìn cứng họng không cãi được nó nên phải học ời , gồng mình đeo nó sau lưng còn nó thì nhìn trời nhìn đất rồi huyết sáo. Hấn thì tức giận không lấy đc điện thoại thì đã đành nay còn bị nó gặm cho 1 phát vào chân rồi té mất.....

TẠI NHÀ NÓ:

Nó về nhà chui thẳng vào phòng mình nằm kên trên giường 1 cách thoải mái. Nhớ tới chiếc điện thoại, nó mở cặp lôi chiếc điện thoại được nó gói kỹ trong chiếc khăn tay của mình ra ngắm nghía hồi lâu. Đây đúng là 1 chiếc điện thoại rất đẹp : nó màu đen bóng, mỏng dính lại thuộc dạng điện thoại màn hình cảm ứng, camera thì chụp ảnh nét và đẹp ngang máy ảnh kỹ thuật số, máy này nghe nhạc lại xem đc clip luôn, thẻ nhớ lên tới 8GB, bên ngoài vỏ bao máy còn có in 1 hình con rồng khá tinh xảo nạm bạc có đôi cánh roi, nút cảm ứng cũng đc làm bằng bạc,.... Nó nhìn cả cái máy cũng đủ biết nó không hề rẻ 1 chút nào nhưng nó chưa bao giờ đc nhìn thấy chiếc điện thoại di động nào đẹp như vậy lại còn có nhiều chức năng hơn đt bình thường nữa. Đặc biệt nó xem xét 1 hồi cũng không tìm ra hãng của chiếc đt này.....Ngồi bần thần nhìn chiếc điện thoại này thì bỗng chuông điện thoại vang lên, nó nghe máy nghe vẫn với cái giọng lạnh không bao h thay đổi của mình:

_ Alo!

_ Nam hả, mày.....

_ Tôi không phải là Nam hay gì cả, hiện tại tôi đang cầm điện thoại của hần. Muốn bảo hần cái gì tới nhà hần mà gặp. Bye.

Nó nói cho tên ở đầu giây bên kia 1 chàng rồi cúp máy cái "rụp" chẳng để tên kia kịp ú ừ thêm câu nào.

Nhìn thêm 1 lúc rồi nó ôm chiếc điện thoại ngủ ngon lành cho tới tận tối mịt

TẠI NHÀ HẦN - VŨ ANH NAM:

_ Ê! Mày làm rơi em để iu rồi hả?

_ Uh, sao mày biết? _ Hần ngạc nhiên

_ Đây tao gọi điện thoại định rủ mày đi bar thì nó nghe máy nói 1 chàng rồi cúp cái "rụp". Xem chừng em ý không biết mày là ai rồi _ Thằng bạn hần cười khoe cái răng khểnh cùng khuôn mặt hết sức baby

_ Ồ _ Hần ngán ngẩm

_ Chắc, thế mày tính sao? _ 1 tên bạn khác của hần bước vào cùng với khuôn mặt lạnh lùng , lãnh đạm

_ Phải lấy chứ sao không, cái điện thoại tự tay tao thiết kế ngon thế cơ mà, nó ngon của tao gần trăm triệu chứ ít gì _ Hần nói

_ Thế nó ở đâu, mà boy hay girl. Là girl thì tao tình nguyện lấy lại cho _ thằng bạn hần hào hứng hỏi, cười cười vỗ vai hần khoe cái răng khểnh đáng iu đã góp phần tạo nên nụ cười giúp hần giết chết không biết bao trái tim thiếu nữ

_ Xi, boy đó mày. Tán cái gì mà tán, tao còn không đc nữa là mày... Nó học trường mình đó. Mai tao sẽ cho nó biết tay _ hần nói bẻ tay kêu răng rắc

_ Mai đi học thôi, ông hiệu trưởng cũng điện rồi ế _ tên bạn kia lạnh lùng nói

_ ủa, thì đi _ Hần nói vỗ vai thằng bạn

8 giờ sáng tại trường K.W (king world, nghe tên là đủ biết trường này thuộc vào dạng nào rồi) 1 chiếc xe limou màu đen bóng loáng đỗ trước cổng trường làm biết bao ánh mắt phải quay lại nhìn. Không phải vì chiếc xe đẹp để đó mà vì những người trong chiếc xe đó đang bước xuống làm cho toàn bộ cái nữ sinh hét ầm cả lên. Và trong đó có cả nó nhưng nó không phải nhìn hần vì hần này nọ mà nó sock vì không ngờ tên xác xược đó lại học cùng trường với mình; nhưng với cái bản tính bình thân đến đáng sợ của nó thì cũng chẳng có gì khiến nó phải bận tâm lắm nên lại tiếp tục vác cái xe đạp địa hình của nó lên gửi.

Nó vừa đi vừa dí mắt vào cái quyển manga mới mua được của mình mà chẳng thèm nhìn đường vì nó cậy mình thuộc đường rồi nên mí thể, nhưng.....

" RẦM....."

_ Oái, đau quá. Đồ ngu, mắt mũi mi để đi đâu vậy? _ Hần quát

_ Sặc, không biết đưa nào đui, đồ sặc sụa _ Nó đã nhận ra hần

Nó đi thẳng vào lớp không thèm để ý rằng đầu hần đang bốc khói nghi ngút... Thật sui cho nó khi 2 đứa lại học cùng trường đã quá lắm rồi giờ lại học cùng lớp ngồi cùng bàn luôn chứ, mà nó thì còn bị cả 3 tên bao vây lun mí nản chứ: hần thì ngồi cạnh, 1 tên ngồi trước nó, 1 tên ngồi sau nó cạnh nhỏ bạn thân làm cho nó bình thường đã lạnh rồi bây giờ phải xuống tới âm mấy độ C lun à.

_ Ê Việt! Không sao chứ? _ Nhỏ bạn kéo áo nó.

_ Không sao, chỉ sắp chết thôi _ Nó nở 1 nụ cười méo mó

_ À nè! Đã trả điện thoại cho người ta chưa?

_Hả? Sao phải trả cái gã xác xược đó? Nhìn mặt hần chỉ muốn đâm cho mấy cái...

_Hixx! Chi ghê vậy? Thế hần là ai?

_ Là tên XÁC XƯỢC _ Nó có ý nhân mạnh 2 từ cuối

_Hả?????/

_Này nhóc,vừa phải thôi nhá... muốn ăn đánh à? Trả điện thoại đây _ Hần xen vào

_Đó, tên xác xược đó _ Nói rồi nó chỉ ngón tay vào hần

_Trời! Mà biết người ta là ai không vậy? _NHỏ bạn kéo nó lại nói thầm

_Ai? _ Nó hỏi 1 câu gọn lỏn và không quên lườm đẽ tên kia 1 cái

_ Là.....

Nhỏ bạn chưa kịp nói xong thì cô giáo bước vào lớp nên đành để lúc khác nói...

_Thui, tèo ra chơi nói cho

_Ok

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sác Sược!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

12h30' trưa tại gốc cây cổ thụ sau vườn trường:

_Hần, cái tên xác xược mà mày nói ý là đại thiếu gia nhà họ Vũ đấy, hần nổi tiếng khắp trường ta tới trường khác mà mày không biết à? _ Nhỏ bạn dang giải cho nó nghe

_Ồ, không biết. Hần là ai tui quan tâm làm gì? _Nó nói dừng dừng như không nhưng thực ra là cũng sock 1 chút ể (hixxx, chỉ 1 chút thui ạ =.)

_Hần nổi tiếng không chỉ vậy đâu mà vì hần học cực giỏi lại đẹp trai , nhà giàu là hội trưởng hội học sinh từ năm lớp 10 cơ.Đặc biệt hần là đại ca của cả 1 băng nhóm chuyên gia đánh nhau ể...._Nhỏ bạn lại thao thao bất tuyệt

_Mày thích hần à? _nó hỏi nhỏ bạn mà giọng vẫn tỉnh bơ làm cho con bạn té siu luôn

_Sao.... Mày hâm à? LÀM seo tao thích hần được chứ _Nhỏ bạn nổi giận hét vào tai nó.

_Vậy chứ seo mày biết rõ lý lịch của người ta vậy?

_À ừm.... Thì...._Nhỏ bạn ấp úng

_Nói lẹ đi mày _Nó dục

_Cái con này, bình tĩnh thì người ta mới nói đc chứ _NHỏ bạn nó mặt đỏ ửng

_chặc _ Nó tặc lưỡi

_Thì vì hần là bạn thân của anh Việt chứ sao _ Nhỏ bạn nói lý nhí nhưng cũng đủ để cho nó nghe thấy

_Việt ? _Nó sựng lại khi nghe thấy cái tên ấy, ánh mắt thoáng buồn

_Ừ! Hoàng Anh Việt ý, anh ý ngồi trên mày đó _ Nhỏ bạn thò thề

_Chặc, ra tiểu thư nhà ta thích loại người đó à? _ Nó liếc nhìn nhỏ bạn cười

_Ừm thì.....nhưng chỉ tao thích thui chứ tao không hy vọng đâu vì anh Việt lạnh lùng lắm.... _Nhỏ bạn mặt buồn thui

_Hehe, cô lên tao ủng hộ mày mà _ Nó vỗ vai nhỏ bạn khích lệ

_Um, sẽ cố _Nhỏ bạn mỉm cười

Quay lại trở hấn và 2 thằng bạn đang ở trên lớp nói chuyện (hehe đừng ngạc nhiên khi 3 người này k bị mấy đứa con gái bao vây nhá vì hấn vốn nóng tính lắm, Việt thì lạnh lùng, Hưng thì tên này đặc biệt ghét gái xấu nên mí nhỏ dù xinh cũng k giám vào k là bị hấn quạt ngay :P)

_Này Nam, mày bảo nhóc ngồi cạnh mày cầm máy hả? _Việt hỏi nó

_Uh, chứ ại nữa. Không ngờ học cùng lớp _ Hấn nói

_Mày bảo nó là boy mà, đúng không _ Việt lại hỏi

_Ừa, trả boy thì mày nghĩ là girl à? Ắn nói ngổ ngáo mà dám kêu tao ăn nói xác xược _Hấn giần run lên

_Hà, mày đùa hả Nam, mày bảo con nhóc đó mà là boy à? _Têm Hưng trở mặt nhìn thẳng bạn

_Sao? _Hấn ngạc nhiên

_Sao gì mà sao? Đại thiếu gia thay bò như thay áo mà không nhận ra nhóc mà mày nói là girl à? _ Việt lắc đầu nhìn hấn

_HẢ? Mày giỡn tao à? _ Hấn nhìn thẳng bạn ra vẻ không tin

_Trời, đại thiếu gia ời. Nó là girl 100% đó, ăn mặc thì giống boy thui.Mất mày có vấn đề không đó _Hưng vỗ vai thẳng bạn

_Sặc _Hấn sock toàn tập

Việt nhìn tên bạn đang cứng đơ người ra vì sock khế mỉm cười rồi nghĩ tới nó anh lại thoáng buồn và khuôn mặt lại trở về lạnh lùng như mọi ngày, có khi còn hơn

Rồi 1 lúc sau nó và nhỏ bạn thân đi vào lớp và có 1 tên cứ nhìn theo nó với ánh mắt soi mói mà nó không hay (He, chắc ai cũng bít là ai rùi ế, hấn vẫn chưa tin nó là girl đâu)

_Này, Ly Ly* muốn tui đổi chỗ cho không? _ Nó quay xuống hỏi nhỏ bạn cùng với 1 cái nháy mắt.

(*Ly Ly là tên của nhỏ bạn thân nó, Họ tên đầy đủ là Quách Ly Ly , tiểu thư chính hiệu nhà họ Quách nổi tiếng trong giới các chính trị gia)

_Thui, hâm à?Tao ngại lắm , mà đổi chỗ tự do cô giáo trả mắng cho ế chứ _ Nhỏ bạn của nó trối đây đây nhưng mắt vẫn không rời tên con trai đang ngồi trên nó

_Sặc, lại con ngại nữa? chẳng phải nãy quyết tâm giữ lắm cơ mà? Không hỏi hận chứ tiểu thư? _ Nó khều tay nhỏ bạn (Kích nhỏ đó ạ =.=)

_Thoai, xin mày đó đừng chọc tao nữa _Nhỏ bạn đỏ mặt

_Nè, trả điện thoại đây _ Hấn quay sang nó lại tiếp tục cái liên khúc đòi điện thoại đó

_Không, đồ xác xược _ Nó nói giọng lại trở về trạng thái lạnh lùng như trước

_Này, cô có biết tôi là ai không mà dám gọi tôi thế hả cái đồ....đồ lùn kia _ Hấn tức giận (hehe, đại thiếu gia mà bị gọi là đồ xác xược seo được à)

_Ờ biết, là đồ XÁC XUỘC _ Nó lườm hấn (nó ghét nhất là ai gọi nó là lùn à)

_Thui, Việt ơi cô giáo vào kìa _ Nhỏ bạn ngăn nó lại trước khi có chiến tranh lại xảy ra

_Xi,.... _ Nó quay đi

Và giờ học bắt đầu trong cái lườm nguýt của cả hai đứa như thế

(Tác giả nói thêm về tên của nó: Ly ly và sau này sẽ còn nhiều người nữa gọi nó là Việt vì đây là tên cún con người thân của nó gọi nó đấy nhưng chỉ có ai thân thiết với nó mới đc gọi thôi người khác phải kêu nó bằng Việt Anh)

_Ê Việt, mang mượn điện thoại nghe nhạc phát _ hấn gọi tên bạn (hehe, không nó đâu mà là Anh Việt tên bạn thân hấn cơ, còn nó là Việt Anh à, chứ hấn mà gọi nó tên Việt kiểu gì cũng bị nó cho ăn ****)

_Ờ, nè _Việt đưa cho nó cái Ipod màu trắng

_ Ô! Vẫn chưa đòi được à? _ Tên ngồi sau hần hỏi (Tên này là Hưng , cũng là đại thiếu gia lun.Tên đầy đủ là Phạm Gia Hưng, tên này lằng nhằng lắm ạ, bạn thân hần mà >

_ Mày hỏi nó đấy _ Hần chỉ tay vào nó

_ Mất chặt tự quá _ Nó cau mày nhìn hần tỏ vẻ khó chịu

_ Sắc, mi nghĩ mi là ai mà nhắc ta? _ Hần nhìn nó cười đều

_ Lớp trưởng _ Nó nhìn hần

Hần và tên bạn hần trở mắt nhìn nó không tin.Nhưng khi tên Hưng dùng mĩ nam kế hỏi mĩ girl thì em nào cũng ngậm ngùi gật đầu cái "Rup" à.Nhưng mấy tên này vẫn không tin vì muốn làm lớp trưởng, lớp phó ở K.W đầu phải để nếu không muốn nói là cực khó vì thành tích học phải đạt từ pro trở lên à.....

_ Việt không phải chỉ thi đỗ vào trường mình đâu mà Việt còn đạt học bổng toàn phần của trường , được miễn học phí 2 năm nay rồi _ Ly giải thích cho 2 tên mặt đang đần ra

_ há? thật k? _ Hưng hỏi, tên này càng không tin vì đạt học bổng toàn phần càng khó hơn ý chứ, đầu phải ai cũng đc đâu

Nhưng rồi hần và tên bạn hần đành phải im lặng thán phục nó khi cô giáo gọi nó lên bảng

_ Lớp trưởng Việt Anh đây rồi? Lên bảng làm bài này cho tôi

_ Dạ _ Nó bước lên

_ Việt không phải là con nhà giàu như mấy người đâu, vì papa Việt bắt vào trường này đấy , mà tính Việt thì không thích nhờ vả ai nên cô ấy tự học và đạt học bổng toàn phần ể _ Ly nói thêm khi nó bước lên bảng

_ Ô! Không ngờ nhỏ đó giỏi vậy _ Hưng trầm trồ

_ Không tin thì nhìn xem _ Ly hất mặt ý chỉ 2 người đó nhìn lên bảng

Nó bước lên bảng, nhìn lướt qua mấy con số rồi bắt đầu bắt tay vào bài làm và 15' sau nó bước xuống và đi về chỗ sau khi viết lời giải kín cả cái bảng cùng với cái gật đầu hài lòng của cô giáo khi xem lời giải của nó.Bấy giờ thì hần mới tin thật rằng nó giỏi chẳng kém gì hần (Chắc, tên này khinh thường nó quá....Nhưng cũng phải thôi vì bài giải ể ngoài nó hiểu, cô giáo hiểu, hần hiểu, Việt hiểu, Hưng hiểu, nhỏ Ly cũng hiểu thì có ai hiểu gì đâu cứ ơ ra à ==)

THÔNG BÁO: Thầy hiệu trưởng mời em Vũ Anh Nam _Hội trưởng hội học sinh, em Hoàng Anh Việt _ Hội phó hội học sinh, em Phạm Gia Hưng thủ quỹ của hội học sinh lên phòng gặp thầy hiệu trưởng ngay _ Cái loa phát thanh thông báo

Cả lớp xôn xao nhìn về phía 3 tên đó còn 3 người thì đứng dậy đi ra khỏi lớp mang theo những ánh mắt hình trái tim của các nàng tiểu thư, trừ nó (he,làm lớp trưởng 1 lớp thành tích phải đỉnh như thế nào thì mọi người cũng hiểu muốn làm ở trong hội học sinh thì phải toàn diện như thế nào à ==)

_ Xi! Gọi bég ban chấp hành hội học sinh có phải nuốt không còn dài dòng _ Nó lăm bằm

_ Trời, đùn bắt về người ta vậy chứ mày _ Nhỏ bạn cười nó

_ Hừ, trả ể...Mà thoải, mấy tên ể đi tui cũng thấy dễ thở hơn à, hehe _ Nó nói rồi hít 1 hơi dài đầy thoải mái

RENG.....RENG.....RENG.....

Tiếng chuông cất lên báo hiệu giờ học đã kết thúc. Nó mau chóng thu dọn sách vở nhét vào chiếc cặp màu đen in hình manga death note của mình chuẩn bị phần thì tiếng nhỏ bạn nó gọi lại:

_ Việt ! Đi đâu zì?

_ Làm thêm _ Nó trả lời gọn lỏn

_ Mưa kìa, tui cho bạn đi nhờ xe tới trở làm ha _ Ly chỉ ra ngoài

_ Khỏi, tui tự đi được ma, tui có xe _ Nó từ chối (Đã bảo nó không thích nhờ vả ai cái gì mà)

_ Nhưng mà.....

_ Yên tâm, tui không sao đâu _ Nó ngắt lời nhỏ bạn và chạy biến đi lun không kịp cho nhỏ bạn nói thêm lời nào

Nó cười con xe địa hình màu đen lao nhanh trên đường phố Hà Nội tấp nập nạp toàn xe cộ và lạnh lẽo cùng với hạt mưa lạnh buốt đang quất da thịt nó của

mùa đông.

Nó dừng xe lại tại 1 khách sạn 6sao to ụ, vút chiếc xe cho ông bảo vệ nhanh chóng chạy vào trong và thay đồng phục và bắt tay vào công việc của mình.

Dù nó có khoác trên mình cái áo đồng phục ấy đi nữa thì cái áo mỏng manh đấy cũng không thể làm ấm nó thêm chút nào trong khi từ tóc tới chân nó ướt sạch sần sần. Nó khẽ hà những hơi ẩm yếu ớt của mình vào đôi bàn tay đang lạnh buốt vừa đẩy chiếc xe đi dọn mấy phòng trong khách sạn và đã vô tình có 1 người nhìn thấy

Thư ký Kim, hãy bảo con nhỏ đằng kia mang cho tôi 1 tách cà phê nóng lên phòng tôi Hấn ra lệnh và chỉ vào nó

_Dạ, thưa vâng ạ _ Thư ký Kim kính cẩn nói

_À! Mang cho tôi 1 bộ đồ nữa _ Hấn nhắc rồi đi thẳng

_Tôi sẽ chuẩn bị ngay _ Thư ký Kim cúi đầu chào hấn

Hấn đi vào thang máy và đi thẳng lên tầng 50 _tầng cao nhất , tầng này nguyên là phòng làm việc dành cho tổng giám đốc _chính là hấn. Vừa đi hấn vừa thắc mắc: "Làm thế quái nào mà nhỏ "lùn" đó lại có thể làm việc trong khi người ướt sũng như chuột lột đó chứ?" và chỉ biết thở dài bất lực với nó

_Cô _ Thư ký Kim gọi nó

_Dạ _ Nó nhìn lên

_Cô mang cái này lên phòng tổng giám đốc cho tôi _ Thư ký Kim đặt cái khay để tách cà phê vào tay nó

_Ồ nhưng..... _Nó ngơ ngác

_Tôi nói thì làm đi, không cãi _ Thư ký Kim gắt

_Dạ , vâng ạ _Có 3 chân 4 cẳng chạy luôn (đùng ngạc nhiên khi nó không giám đốc trả à vì nó biết mình là nhân viên quèn đâu giám cãi cấp trên, bị đuổi việc như chơi)

CỐC.....CỐC.....CỐC.....(Nó gõ cửa)

_Vào đi _Giọng nam trầm vang lên

_Dạ thưa, tôi mang cà phê của giám đốc lên ạ _ Nó nhẹ nhàng nói và đặt tách cà phê lên bàn hấn

Nó nhìn xuống, hấn nhìn lên và 2 con mắt chạm nhau và.....

_Cô _ Hấn nói (đừng tin, tên này giả nai ế ả ==.)

_Mi..... _nó nói

_Đồ xác xược _ Nó trở về giọng lạnh te (Tuy choáng nhưng nó tỏ vẻ lạnh lùng đó)

_Sặc. "lùn" cô lại muốn gây tự à? _ Hấn cạu

_Xi, ta không rành. Tổng giám đốc đây rồi ta? _ Nó ngó ngang ngó dọc

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lùn! Đồ Sặc Sược!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

_Tổng giám đốc đây _ Hấn chỉ vào mình

_Xi, đừng có giỡn tôi _ Nó khinh khỉnh

_Không tin à? Nhìn đi _ hấn nói và chỉ vào cái bảng nhỏ bằng thủy tinh để dưới bàn

Cái bảng ấy ghi : "Tổng giám đốc: Vũ Anh Nam". Lần này thì nó choáng thật à, biết hẳn học giỏi nhưng hẳn mới có lớp 11 thôi , mà nó cứ nghĩ tên đại công tử bột này thì biết làm cái quái gì ngoài tiêu tiền của pa má à.....ai ngờ.

_ Thật? _ Nó hỏi hẳn gọn cùng với cái giọng lạnh te như người cầu mình

_ Bộ cô thấy tui giống cô à? "LÙN" _ Hẳn cười đắc trí

_ Ồ _ nó vẫn lạnh lùng

_ Thoai, vậy tổng giám đốc làm việc , tui đi _ nó nói

_ Khoan _ Hẳn gọi

_ Gì? _ Nó quay lại

_ Cái kia, thay đi rồi hẵng đi _ Hẳn chỉ vào bộ đồ đặt trên ghế

Nó tiến lại gần, cầm bộ đồ lên rồi quay lại nhìn hẳn hỏi:

_ Gì đây? Sao lại cho tui?

_ Quần áo chứ gì nữa. Thay đi, mặc bộ đồ ướt vậy sao làm việc được _ Hẳn chỉ vào bộ đồ ướt sũng của nó

_ Um, nhưng sao lại tốt với tui zì? _ Nó thắc mắc

_ Ờ thì.....Cô hỏi hay nhỉ? Tôi tổng giám đốc cả khách sạn lớn vậy mà cô là nhân viên mà ăn mặc vậy nhờ tạo nỡ hẳn quay ra ể thì có phải tôi mang tiếng không? Không nói nhiều nữa, mau thay đi _ Hẳn ra lệnh

_ Xi, ghê thế? Thay thì thay làm như tui sợ _ Nó lạnh lùng

Nó chui vào phòng tắm lột bỏ bộ đồ ướt áp khiến nó lạnh run cả người lên và khoác vào người là 1 chiếc áo len cổ lọ màu trắng to đùng và chiếc quần jean bò ống còn màu xanh làm nó cảm thấy ấm hẳn lên. Nó bước ra nhìn hẳn và khẽ nói:

_ Thanks, tui đi (nó cảm ơn người ta mà giọng thì hơn cả nước đá)

_ Nè, lùn trả điện thoại tui đây _ Hẳn nhìn nó

_ Không _ Nó đáp gọn lòn

_ Nè, cô đầu tui ha? Tui giúp cô vậy mà không tính trả sao?, lùn. _ Hẳn nhăn mặt

_ Tui bảo rùi, bỏ cái giọng đó đi sẽ trả mà. ĐỒ XÁC XUỘC _ Nó lườm hẳn

_ Được, tui bỏ cô trả tui nhé _ Hẳn nói tiến về phía nó

_ Sao? _ Nó nhìn hẳn

Hẳn nhìn nó, tiến lại gần sát phía nó khiến nó cứ phải lùi mãi lùi mãi cho tới lúc không đi được nữa vì sau nó là 1 bức tường. Hẳn cúi xuống cách mặt nó đúng 3cm, ngườn miệng cười, hẳn nhẹ nhàng nói với nó:

_ Hoàng Việt Anh, bạn trả cho tui cái điện thoại yêu quý nhé. Cảm ơn bạn đã cầm giúp trong thời gian qua (khiếp. tác giả nghe mà tí thì ói à ==)

Tiếng hẳn thì thảo vào tai nó ,cái cự li gần thật gần đó khiến khuôn mặt bình thường của nó vốn lạnh lùng là thế vậy mà giờ đỏ lựng cả lên. Nó lấy hết sức bình sinh của mình đẩy hẳn ra rồi chạy thẳng ra ngoài không thèm quay lại, còn hẳn thì nhìn nó và nở 1 nụ cười nửa miệng đầy thú vị

9h sáng tại lớp học:

Nó đang ngồi học chăm chỉ thì cái tên không cần học cũng giỏi kia chọc chọc tay nó làm nó không thể nào tập chung được

_ Gì? _ Nó quay sang hỏi hẳn mặt khó khăn

Hẳn không nói gì chỉ nhìn nó cười toe toét (chắc, bình thường thì dặn mãi trả được nụ cười vậy mà hum nay te nhe dễ sợ ==) rồi cầm cây bút chì chỉ chỉ ra bên ngoài cửa sổ. Nó theo hướng cái bút chì của hẳn chỉ ra ngoài 1 cách miễn cưỡng nhưng mà ồ, nó ngạc nhiên nhìn những bông hoa tuyết đang rơi trắng xóa trên những cành cây, mái nhà, và cả trên xe oto nữa,.....

_ Đẹp quá _ Nó buột miệng nói khi ngắm nhìn những bông tuyết rơi

_ Hehe, đẹp phải không? _ Hấn cười

_ Òm _ Nó vẫn mãi mê ngắm

_ Cô thích tuyết hả lùn _ Hấn tò mò

_ Òh _ Nó nói

_ Why? _ Hấn tò mò

_ Vì....

RENG....RENG....RENG....

Tiếng chuông ra về xen vào lời nói của nó và kéo nó về thực tại. Nó vội vàng đút sách vở và phẫn ngay lun ra khỏi cửa lớp không kịp cho nhỏ bạn lên tiếng

_ Haizzz...thật tình _ Ly thở dài

_ Ủa? sao vậy? _ Tên Hưng hỏi thăm

_ Haizzz, nhỏ ViệtHôm nay mưa tuyết lạnh vậy mà vẫn đi làm thi làm sao mà sống được _ Nhỏ bạn lo lắng

_ Sao mà không sống được? _ Hấn chen vào

_ Thi sao nữa, nó đi xe đạp chứ co đi oto như chúng ta đâu mà không chịu mặc áo mưa, tay phải yếu nên không mang ô được.Đã vậy sáng mặc có mỗi cái áo phông với áo khoác mỏng thì sao chịu được chứ _ Ly hướng ánh mắt buồn ra ngoài ô cửa sổ

Cũng lúc ấy có 1 ánh mắt lạnh nhìn ra ngoài cửa sổ thoáng 1 nét lo lắng rồi ngoảnh đi và cất bước ra đi không hề ngoái lại lần nữa nhưng trong đôi mắt đó vẫn chứa đựng nỗi buồn xa xăm

Còn nó hiện giờ đang phóng nhanh trên con đường quốc lộ tới nơi làm việc trong tình trạng tay, chân và người nó lạnh cóng, run lên cầm cập chẳng có cảm giác gì ở bàn tay nữa.Nó đỗ xe trước công khách sạn cùng lúc với 1 chiếc limou đen đỗ tại đây , nó đã ngã xuống và ngất đi khi đang đi vào và nó chỉ nhớ là lơ mơ nhìn thấy bóng ai đấy chạy lại.....rồi nó thiếp đi

Nó thiếp đi, nó đã mơ thấy 1 giấc mơ kì lạ mà vô cùng đau đớn. Nó mơ thấy cái chết thảm thương của mẹ nó, nó nhìn thấy mẹ mỉm cười trong đau đớn khi máu cứ chảy xuống mỗi lúc 1 nhiều ở đầu mẹ nó và.....

==

_ A.....a.....a.....a ... _ Nó choàng dậy la thất thanh

_ Đây, cô ổn chứ? _ Hấn chạy lại

_ Òm....._ Người nó run cầm cập vì sợ hãi

1 lúc sau nó lấy lại bình tĩnh thì mới nhận ra là mình đang ở 1 căn phòng rất lạ nhưng rất đẹp: to, rộng rãi với kiến trúc phương tây,rất hiện đại; cùng với sự có mặt của hấn trong căn phòng đang ngồi cạnh nó

_ Hơ, đây là đâu. Oái, mà sao mi lại ở đây? _ Nó ngờ ngác 1 chút rồi phát hiện ra hấn thì giật mình đẩy ra

_ Sặc, này cô không cảm ơn tôi được 1 câu à mà đẩy người ta ra như bị bệnh thế hả? _ Hấn cạu

_ ??????? _ Nó nhìn hấn, không nói gì

_ Rồi rồi, đúng là làm ơn mắc oán mà. Đây là nhà tui, phòng này là phòng tui và cái giường cô đang nằm là giường tui _ Hấn chỉ

_ Gì? Sao ta nằm trên giường mi? _ Nó cau mày

_ Gì nữa mà gì? Cô ngất ngay trước cửa khách sạn và lạnh còn hỏi tui à? Chẳng nhẽ lại đưa cô vào khách sạn để người ta dị nghị à? _ Hấn nói

_ Òm, cảm ơn _ Nó lí nhí

_ Thui thôi, nè uống đi, sữa nóng đó. Lần sau cô làm ơn đừng ngu như vậy là phước tui lắm rồi, "lùn" _ Hấn cười và đưa nó cốc sữa

_ A! đồ cậu tui đâu? _ Nó sực nhớ ra cái gì đó nên hỏi

_ Cậu kia, còn quần áo của cô ướt hết rồi nên tui kêu người mang đi giặt rồi _ hấn chỉ

_Ồ, Hà? Quần áo..... _Nó áp úng nhìn xuống thì thấy mình mặc nguyên cái áo của bộ pyjama rộng thùng thình

_Mi.....mi.....mi làm gì ta rùi, đồ CON ĐÊ kia _ Nó nhìn hấn hết toáng lên và đấm bùm bụp vào người hấn

_Ừ thì..... _Hấn bối rối

_A.....A.....A..... mi chết đi, cút đi, ta hận ngươi, người phải đền cho ta _ Nó meo meo

_Thui, tui đùa đó. Cái con nhỏ chẳng có tý sức hấp dẫn nào như mi thì ta làm gì chứ? Xi, nhỏ người làm thay đồ cho mi đó . Ehehee _Hấn cười đều nó

_Mi chết đi, giám lừa ta nè _ Nó phi nguyên cái gối vào mặt hấn

_Oái, cô cảm ơn ân nhân mình như thế à? _ Hấn nhăn mặt

_Xi, đáng đời. Mi nói thật chứ? _ Nó lườm

_Con "lùn" nè, thật khổ quá _ hấn nói

Nó không nói gì nữa rùi khệ nệ lê cái thân mình bước xuống giường tiến lại cái bàn để chiếc cặp sách iu quý của nó.

_Nè "lùn" cô làm gì vậy? _ Hấn nhìn nó

_Trả anh, cảm ơn đã giúp tui _ Nó đưa hấn cái điện thoại

_Ồ! Thanks nha "lùn" _hấn cầm điện thoại iu dẫu từ tay nó

_Không có vết sước nào đâu, kiểm tra đi.Nói trước nhé, lần sau mà mi để nó rơi vào tay ta thì đừng mơ lấy lại _ Nó cảnh cáo hấn

_Why? _hấn trở mặt vì lời đe dọa không có chút uy lực và cực vô lý của nó

_Vì tui cũng thích cái điện thoại ế lắm. Thui, tui về đây _Nó khề cười rồi bước đi

Nó mới bước được 2 bước thì hấn đi tới bế thốc nó lên và đặt nó lên giường

_Oái! Mi làm cái quái gì vậy? _ Nó hét

_Lùn, nằm im đấy cho ta.Cô nghĩ cô về nhà với cái bộ dñagj này sao? Nằm đấy và nghỉ đi _ Hấn ra lệnh cho nó

_Trả đồ đây, tui về là ok _ Nó lạnh lùng

_Không trả, ngủ đi _ Hấn nói

_Trả đây _ Nó lạnh lùng

_Trả bằng niềm tin à? Tui vứt đi rồi, cô bộ đồ bị tuyết vấy vào lạnh cứng luôn mặc cái quái nào nữa. _hấn gắt

_Mi....._Nó cứng họng

_Không nói nữa, ngủ đi. Mai ta sẽ mang bộ đồ khác cho mi. _Nói rồi hấn ấn đầu nó vào gối bắt ngủ

_Xi, làm như ta không giám ế. Ngủ thì ngủ _Nó chồm chần lên đầu ngủ lun

Sáng hôm sau: " Bốp....Bụp....."

_A.....A.....A..... _Nó hét lên ném đồng đồ vào mặt hấn

_Oái, này \'lùn" cô bị bệnh à? _Hấn hét

_Bệnh cái đầu mi ế....Mi đưa ta cái quái quỷ gì vậy hả? Cái này mặc thế quái nào được chứ?_Nó nói như hét vào mặt hấn

_Sặc, cái váy này mi biết bao nhiêu tiền không mà bảo thứ quái quỷ hả? _Hấn lại hét lên

(2 người này mới sáng sớm bảnh mắt ra mà đã thi nhau hét rùi, đây là loại thừa năng lượng à ==)

_Mi đi mà mặc cái của nợ ế đi. Ta không mặc _Nó vẫn không thôi hét lên

_Thế giờ cô mún sao? _Hấn bắt lực nhìn nó

_Sao trăng gì ở trên trời ế >

_Thế mi mún kiểu gì nữa _hắn hỏi

_Đồ nam chứ gì nữa. A hay lấy cho ta đồ của mi mượn tạm đi, ha _Nó nhìn hắn

_Này cô có phải con gái không vậy _Hắn trở mặt nhìn nó

_Không _Nó đáp gọn lộn

_Thua cô lun rùi nhưng mẹ oi, đồ của 1 thằng 1m80 như tui thì nhỏ "lùn" 1m50 như cô thì mặc thế quái nào được _Hắn chỉ nó

_Lùn kệ ta. Lấy size nhỏ là ok rùi _Nó cạo

_Rùi đợi tí. Thật không biết mi có phải là girl không nữa _Hắn lắc đầu nhìn nó

_Xi, ta là là girl thì đàn ông bạn mi mặc váy cả lượt _Nó đốp lại

(đúng là kẻ 8 lạng người nửa cân ==.)

8h chiếc limou trở nó và hắn đỗ cái "xịch" ngay trước cổng trường. Hắn bước ra cùng với nó làm cả lũ mắt tròn mắt dẹt nhìn, không chỉ vì hắn tới mà vì người theo hắn cơ. Chắc lũ ế đang thắc mắc là: "Làm thế quái nào mà 1 con nhỏ như nó lại có thể đi cùng hắn được à"

_Ê này, mày làm thế nào mà lại đi được với thiếu gia nhà họ Vũ thế? _Nhỏ Ly khều nó

_Nếu mày là bạn tao thì đừng có hỏi..._Nó lườm

_....

Nhỏ bạn biết nó đang câu phát hỏa lên nên nín thinh. Và cũng sau ngày hôm đó thì hắn biến mất luôn cùng với cả 2 người kia nữa nên cái lớp của nó cũng hơi vắng vắng cái mặt nhe nhèn của hắn, cái nhí nhố của tên Hưng và mất đi 1 người nó vẫn hằng dõi theo từ xa,...

1 tháng rồi, kể từ cái hôm đấy nó không thấy bộ 3 đi học nữa cũng khiến cái lớp yên ắng hẳn (ở lớp ai trả sợ nó trừu hắn) vì không có họ làm loạn cả cái lớp lên, nhỏ Ly thở dài từ Việt nam sang tận Campuchia lun :

_Haizzz..... chán quá, hơn tháng rồi mà chẳng thấy 3 người đó đi học gì cả làm trố này buồn hẳn ra

_Xi, không chết được đâu mà mày thờ hoài zì. Mấy tên ế thì học hành gì, bỏ xuốt mà _Nó không quan tâm (bộ tý thui chớ quan tâm lắm ế ạ)

_Haizzz... không biết có truyện gì xảy ra với họ không ha? _Ly lại thờ dài

_Xi, mày quan tâm tới 3 người đó từ bao h vậy? _Nó hỏi

_Ờ thì.... Thì tại..._Nhỏ bạn áp úng

_Thui, tui biết năng quá mà. Người mà năng quan tâm, lo lắng thờ dài như vậy là Hoàng Anh Việt thui chứ gì _Nó lườm iu nhỏ bạn

_Hehe, nhưng mà giờ Nam không đi họ nên chẳng được nghe mày với Nam đấu khẩu nữa tao cũng thấy thiếu thiếu _Ly ghẹo nó

_Xi, tao thấy thoát được cái nợ thì đúng hơn _Nó nói

_Thiệt hông? _Nhỏ bạn nhìn nó đầy nghi ngờ

_Bộ tao đồn mày làm gì chớ? _nó lườm

_Bạn Hoàng Việt Anh đâu ấy nhỉ? _1 giọng nam xen vào cuộc nói chuyện của 2 đứa nó

_Gi thế? _Nó trở lại với cái giọng lạnh lùng mọi khi

_Bạn ra sân sau trường có người gặp nhé _Tên đó nói

_Ờ _Nó đáp lại

_Nè, cần tui đi cùng không? _Ly nhìn nó

_Thui khỏi, tui đi được chắc em nào gọi ta tỏ tình ế mà hehe _Nó người tình nghịch

Nó nhảy qua bàn rồi lon ton đi ra sân sau trường miệng vẫn huýt sáo yêu đời.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sắc Súc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Còn 3 chàng trai nhà ta sau 1 tháng biến mất (vì ông hiệu trưởng quái ác sau này mọi người sẽ rõ) đã quay lại trường. Vừa đi vừa nói chuyện rôm rả dọc hành lang và miễn phí cho các em quanh đó nụ cười thiên thần miễn phí.

_Oa, h mới được trở lại trường. Ông hiệu trưởng già nam thật đó _Hưng vươn vai rên rầm

_Thui, cứ yên tâm đi, việc ở cái hội học sinh này ông hiệu trưởng còn phần tụi mình từ giờ tới cuối năm _hắn vỗ vai thẳng bạn

_Thui đi ăn không? Tui bao _Việt (Anh Việt ý ạ) lên tiếng

_Ừa, được ế. Từ hũm đây tới h bọn mình đã ăn được bữa nào ra hồn đâu _Hưng hưởng ứng

_Ok _Nam nói

_ANH VIỆT _Thằng Bìn hét lớn

Bìn chạy lại thở hổn hển như bị hết hơi, mồ hôi ướt đầm trên vai áo nó.

_Sao vậy? _Việt hỏi

_ủa Bìn..Nhóc bị ma đuổi à ? _Hưng chi chò xen vào

_Không....Việt....Việt.....Nó.....nó.....nó bị đánh rồi _Bìn vừa nói vừa thở dốc bấu vào Việt mãi mới nói lên được 1 câu

Bìn nói làm cho tên Nam với Hưng trả hiểu ra gì cả cứ ó ra tưởng thề nè hăm vì Việt mà nó biết đang đứng ngay đây chớ có bị ai oánh gì đâu

_Ở đâu? _Việt hỏi nó ánh mắt không giấu được sự lo lắng

_Sau trường, nhà kho.... _Bìn nói

Nghe tới đây Việt phóng đi luôn chẳng kịp để Bìn nói thêm câu nào. Nghi 1 lúc thằng Bìn định chạy theo nhưng chưa bước nổi bước nào thì đã bị 2 ông anh ỉu quái còn lại túm cổ áo, dơ nắm đấm tra hỏi thiệt tình

_Nhóc, Việt nào thế? _Hưng nỡ 1 nụ cười đầy sát khí hỏi thề em

_Thế lớp anh không thấy ai gọi con nhỏ đó tên Việt sao? Việt là Việt Anh chứ ai _Bìn nói

_Hà..... _Cả 2 thằng há hốc mồm

_Nhưng con nhóc đó thì liên quan quái gì tới thằng Việt? _Hưng đàn mặt

_Sau này anh khác biết, mau đi thôi... _Bìn kéo 2 thề đi

3 đứa chạy theo nhưng 2 thằng kia thì chẳng hiểu mô te là gì cả vì trước giờ Việt nhà ta luôn là thằng lạnh lùng với con gái mà...Nhưng nghĩ thì nghĩ thế chứ hẳn nghe thấy tên nó đã phát sốt ra được rồi chớ nói gì tới nghe tin nó bị oánh ...

Còn nó lúc ế thì

"RẦM....Á....."

Nó bị 1 thằng cầm đầu đẩy vào tường khá mạnh và không 1 chút thương tiếc cho thân phận liễu yếu đào tơ của mình (chẳng bít yếu mấy ==>) làm nó đau nhưng không đồng nghĩa với việc nó sợ vì nó vốn gan lắm mà.Nó dương mắt đương mắt nhìn lũ ế, hỏi:

_Tụi bây mún gì đây?

_ha, muốn gì à? 1 câu thôi, mày là gì của thằng Nam?Bồ nó à? _Thằng kia hỏi nó

_Mày điên à? _Nó buông ngay câu đó hết sức thân nhiên khi thằng đó vừa nói xong (Thực ra thì xem chút nữa là nó ới lun vì cái câu bảo nó là bồ của thằng mà nó không đợi trời chung ==.)

_Con danh này...Mày muốn chết à? _1 thằng định đánh nó nhưng thằng cầm đầu can

_Từ từ đã mày. Con kia, thế mày với thằng Nam có quan hệ gì? _Thằng cầm đầu chừng mắt hỏi nó

_Xi....._nó không thèm trả lời quay mặt đi

_Con kia tao đang hỏi mày đấy_Thằng cầm đầu bắt đầu câu

_1.Mày không phải mẹ tao; 2. mày càng không phải bố tao; 3. mày không là mẹ cũng chẳng là bố tao thì việc quái gì tao phải nói với mày? _Nó khinh khinh nói

_Con oắt này.....mày....._Thằng cầm đầu giận tím tái cả mặt

Tên cầm đầu túm cổ áo nó , hất hất văng nó ra giữa lũ đồng bọn làm nó mất thăng bằng té nhào xuống đất ,2 đầu gối đập vào sàn xi măng chảy máu ròng ròng đầu đón....

_Đập chết con nhóc này cho tao _thằng cầm đầu hét lớn

Sau câu nói của thằng đó thì bầu trời u ám bắt đầu ào ào những cơn mưa đầu mùa hè rơi xuống như chút nước vào sân trường ..._Con mưa đầu mùa hạ chợt tới nhanh và bất ngờ như vậy đấy....

Và 1 thằng đo con cũng lúc đó cầm 1 khúc gỗ lớn, dài chừng 1m lao vào định đập vào nó .Nó biết, nó nhìn thấy chứ, rất rõ là đằng khác nhưng nó không làm gì được cả vì 2 chân nó đã đau h lại thấm thêm nước mưa lại càng đau hơn làm cho tê liệt luôn.....

_VIỆT....._1 tiếng hét vang lên

"BÓP"

Sau tiếng hét đấy là tiếng gậy đập vào đầu nhưng không phải nó vì nó hiện giờ đang chết sững trước cái thân hình cao tầm 1m80 đã chạy ra đỡ phát gậy trí mạng đấy cho nó

Cũng lúc đấy Nam, Hưng và thằng Bin cũng vừa tới và chứng kiến đầy đủ cảnh Việt lao ra đỡ phát gậy trí mạng đấy cho nó. Chẳng cần ai bảo ai 3 thằng lao vào đỡ cho lũ chó kia 1 trận tơi bời hoa lá và chỉ dừng lại khi khi nó sức tỉnh lại và hét thất thanh vang trời :

_HAI.....HAI.....ÔI.....

Lúc đấy 3 thằng mới nhận ra là Việt (Việt Anh ý ạ) đang bị thương ...Nam lai tới bế nó lên nói:

_Bin , Hưng đỡ Việt đi phải đưa nó vào viện thôi. Không ổn rồi

OK 2 ng đồng thanh

_Alo, mau đưa xe của tôi tới trường mau. Tôi cho ông 5 phút_Hắn nhấc điện thoại lên gọi

Còn nó lúc ấy chẳng biết gì nữa cả ...xung quanh nó bỗng dưng tối sầm lại và nó ngất đi lúc nào chẳng hay. Điều duy nhất mà nó nhớ là nó đã rất sợ , nó sợ hãi, run rẩy lên khi thấy những giọt máu đỏ cứ lăn xuống dưới đất loang lổ còn tay nó, người nó thì thấm đầy máu và ai đó đã bồng nó lên, nó đã ôm chặt lấy người đó và khóc , khóc 1 cách đau đơn, sợ hãi trong mưa và rồi ngất đi/.....

TẠI BỆNH VIỆN:

Chiếc xe limou đỗ xích ngay trước cửa trong câu bệnh viện luôn. Hắn lôi điện thoại ra gọi:

_Bác sĩ Trương hả? Tôi cho ông 5 phút để ra đây mổ cho bạn tôi , nhanh lên không tôi đóng cửa câu bệnh viện này luôn. _Hắn quát (chắc, đúng là giọng lười con nhà giàu)

Đúng nhật, 5 phút sau thất ông bác sĩ lật đật chạy xuống và ngay lập tức Việt được đưa vào phòng cấp cứu ngay lập tức

_2 người ở lại đây tui qua bên kia xem con nhóc đó thế nào _Hắn nói

_Ừ _Hưng nói

_Anh , em đi với_Bin đi theo

_Thôi, không cần anh lo được. Nhóc về nhà nghỉ ngơi đi tí anh nhờ mày cái này _Hắn phẩy tay kêu nó đi

_Dạ _bin lùi thui ra về (đừng lạ vì seo tên này ngoan thế nhá vì Bin k cãi được đâu, lém phéng ăn đập như chơi mà thực ra tại tên Bin nể mấy ông anh này lắm)

Hắn rào bước đi trên hành lang bệnh viện, trong đầu nghĩ vu vơ rồi lại tưởng tượng ra cảnh nó lúc đấy làm hắn lại muốn sôi máu lên...Nghĩ ngợi 1 lúc rồi hắn cũng đi tới được trước cửa phòng bệnh nhân có ghi bảng tên "Hoàng Việt Anh" từ lúc nào không hay.Mở cửa bước vào thì gặp ngay cô y tá đang cầm ống chuyển cho nó; không đợi để hắn hỏi, cô y tá nhìn hắn 1 hồi rồi nói:

_Anh là người nhà của bệnh nhân này sao?

_Vâng, cô nhóc đó sao rồi? _Hắn trả lời mà mắt cứ chăm chăm nhìn nó

_Ừm, bệnh nhân tạm thời ổn rồi chỉ là bị xước xước ngoài thôi, vết thương ở chân cũng đã được băng bó rồi ạ nhưng.... _Cô y tá bỗng dừng lại

_Nhưng sao? _hắn quay lại nhìn cô y tá lo lắng

_Nhưng cô gái đấy trước đã gặp phải chuyện gì sock lắm, h lại phải chuyện tương tự nên trên tinh thần h khá hoảng loạn .Tốt nhất anh hay ai đấy nên ở đây cạnh cô ấy khi cô ấy có bất chợt tỉnh lại thì có người ở bên cô ấy xẽ an tâm hơn.... _Cô y tá mỉm cười nói

_Tôi hiểu rồi, tôi sẽ ở lại _Hắn nói

Cô y tá khẽ cười rồi bước ra khỏi phòng còn hắn bước tới ngồi bên cạnh giường nó.Nó đang thiêm thiếp ngủ, hơi thở đều đều nhưng khuôn mặt trông cứ kì trẻ con của nó thoang 1 nét buồn lạ lùng.Hắn nhìn nó sót xa với những vết thương trên cổ, trên tay , khẽ gạt đi những lọn tóc còn vương trên khuôn mặt nó ra thì h hắn mới để ý kĩ rằng nó cũng mang 1 khuôn mặt khá dễ thương nhất là khi đang ngủ trông nó như 1 đứa trẻ vậy. Và bất giác hắn đã cúi xuống và thom nhẹ lên trán nó 1 cái rồi nhận ra việc mình làm thì mặt đỏ bừng bừng quay đi (chắc, iu rùi mà tên này cứ giả nai k à =~=). Hắn ngồi nhìn nó 1 lúc rồi lôi cái điện thoại pro của mình ra gọi cho lũ đàn em

_Alo! _Đầu dây bên kia trả lời

_Tao, Nam đây...._Hắn nói

_A, đại ca....Muộn thế đại ca gọi em co chuyện gì thế ạ? _Tên đó reo lên

_Ờ, mày tập chung anh em đi; gọi cả thằng Bin nữa . Đi tóm tắt cả những con chó hôm nay dám cắn bạn tao về Bang. Mày dùng biện pháp gì cũng được chỉ cần mang lũ đấy còn sống trở về đây cho tao. Theo thằng Bin đi, nó xẽ chỉ cho mày, Hiểu k? _Hắn ra lệnh

_Ok, em hiểu rồi. H em xẽ đi luôn _Tên kia nói rồi cúp máy

Hắn ngả mình xuống cái ghế salon nghỉ 1 chút. Quả thực hôm nay với hắn là ngày mệt mỏi nên giấc ngủ đến với hắn khá là nhanh chóng.

_Á.....Á.....Á....._Nó hét lên thất thanh

Tiếng hét của nó khiến hắn bật dậy, hắn chạy lại bên cạnh giường của nó , người nó run lên cảm cấp vì sợ hãi 1 cái gì đó, có lẽ nó mơ phải 1 giấc mộng ghê gớm lắm nên mới khiến cho cô nhóc thường ngày chẳng sợ trời, chẳng sợ đất lại phải run sợ tới như thế này. Nước mắt nó cứ chảy dài, tay nó ôm lấy đầu, thu mình lại bên góc giường mà miệng có cư luôn lầm bầm:

_Haihai oi...hai...hai oi em sợ lắm.....hai oihai đừng bỏ em mà.....hai oi.....hai oi.....

Hắn chạy lại bên nó, kéo tay nó ra xem nó bị đau hay gì không thì bất giác có lẽ nó tưởng lầm hắn là hai mà nó vẫn gọi nên đã ôm trùm lấy nó trong vô thức .Nó choàng tay lên cổ hắn, nó ôm chặt mình vẫn run lên sợ hãi nhưng nó đã không khóc nữa .Hắn nhẹ nhàng ôm lấy nó, khẽ nói:

_Mọi chuyện ổn rồi mà, yên tâm đi

1 lúc sau khi ổn định lại thì nó thiếp đi trên vai hắn lúc nào không hay, đôi mắt nó vẫn còn ươn ướt nhưng sắc mặt đã đỡ hơn và dường như nhờ câu nói của hắn mà trên môi nó đã phảng phất nụ cười bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sặc Sược!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Hắn vừa đặt nó xuống giường , đắp chăn lên cho nó thì điện thoại hắn rung lên....

_ Alo _Hắn bắt máy

_Đại ca, em đây.Em tóm được gần hết rồi nhưng thằng cầm đầu không phải là loại thường nên tụi em...

_Bảo với nó là tao: Vũ Anh Nam gọi nó. Còn nếu nó không nghe thì mày phá tan nhà nó ra cho tao, có gì tao chịu hết _Hắn ngắt lời thằng đàn em gắt lên

_Dạ, em hiểu. Tối đêm nay là xong thôi ạ

_xong rồi hắn cúp máy, đang định ngả mình vào ghế ngủ lại thì chuông điện thoại của hắn lại rung lên, hắn nhấc máy

_Nam hả? Hưng đây _Hưng nói

_Ồ, sao rùi mày? _Hắn hỏi

_Gọi điện thoại báo mày mà, Việt vừa phẫu thuật xong, nó qua khỏi rồi, may quá. Bên mày ổn không? _Hưng thở phào nhẹ nhõm nói với thằng bạn

_Ừm, thế là an tâm rồi. Bên này ổn, nhưng con nhóc đó bị sock quá nên phải có người trông, tao không qua được mày giúp tao trông Việt nhé _Hắn nói

_K sao, cứ để tao lo _Hưng cười

_Ồ, mày cũng nằm nghỉ tý đi, con nhiều việc phải làm lắm đấy _Hắn nói

_Hiu rùi, ok . Thế nhe, bye bye _Hưng nói

-Ồ, bye _Hắn cúp máy

Hắn chớp mắt thêm được 1 lúc thì bọn đàn em của hắn lúc tờ mờ sáng báo đã bắt xong nên hắn phải dậy đi luôn. Hắn tiêc lại giường của nó, nhìn nó 1 chút rồi khẽ bước ra khỏi phòng. Hắn rút điện thoại ra gọi:

_Ông quản gia hả? Mang mô-tô tới bệnh viện K cho tôi, 5 phút thôi.

Hắn nói xong cúp máy luôn chẳng để ông quản gia kịp hỏi han gì thêm. Lúc này, khi bước ra khỏi phòng nó hắn lại trở về là hắn _ 1 đại gia uy phong, mạnh mẽ đầy máu lạnh với con mắt sắc lạnh lùng, vô cảm. Hắn bấm số điện thoại gọi tên Hưng

_Alo _Hưng vẫn còn đang ngái ngủ

_Tao đây, dậy đi giải quyết mấy con chó hôm nay .Tao đợi mày trước cửa bệnh viện _Hắn nói bằng giọng lạnh lùng

_Ok, ra liền _Hưng nói (tỉnh ngủ liền ạ)

_Ồ, mày để vệ sĩ ở lại nhé, kêu 2 thằng qua phòng nhỏ "lùn" giùm tao. Không cho ai đi ra và cũng không cho ai đi vào _Hắn nói

_Rùi, thế nhe, tao ra liền _Hưng nói rồi cúp máy

Tại cửa bệnh viện khi hắn vừa ra tới nơi thì chiếc mô-tô phân phối lớn của hắn cũng được 1 tên vệ sĩ đi tới cũng vừa vận tên Hưng chạy ra. Hắn đi lại xe lấy cái mũ bảo hiểm ném cho thằng bạn rồi 2 thằng phi thẳng tới chỗ hẹn với bọn đàn em..

Trở đó là nhà kho rộng nhưng lại bị bỏ hoang nằm sau rạp chiếu phim , đường vào duy nhất của nhà kho đó là 1 cái hẻm có rất ít người qua lại trừ hắn là lũ đàn em

10 phút sau hắn tới nơi, lao thẳng xe máy vào nhà kho, hắn và tên bạn bước xuống xe, lũ đàn em cúi rạp mình chào hắn . Hắn ngồi vào chiếc ghế mạ vàng được phủ thêm 1 miếng da hổ ở trên chiếc ghế được đặt ở giữa trung tâm căn phòng, còn Hưng ngồi xuống cái ghế y hết vậy nhưng đặt 1 tấm giá báo lên trên được đặt bên cạnh . Hắn nhìn xung quanh 1 lượt rồi nói:

_Tụi nó đâu?

_Dạ, chúng đang được trói dưới kia ạ _ 1 tên nói

_Ồ, thằng Bìn cũng ở đây chứ? Gọi nó lên đây và giải mấy thằng đấy lên luôn đi _Hắn ra lệnh

1 lúc sau, Bìn cùng đi lên và theo sau Bìn là cả 1 lũ lúc nhúc bị trói....

_Bìn, ngồi đi _Hắn nói và chỉ về phía chiếc ghế phủ da hổ bạch còn lại bên cạnh

(Khỏi nói các bạn cũng biết chiếc ghế đấy là dành cho ai ạ, là Anh Việt đó ạ. Và người ngồi trên chiếc ghế này cũng đủ cho ta biết họ là người có quyền lực mạnh như thế nào đấy ạ)

Ồ thôi, em đứng đây cũng được Bin từ chối (hixx bao thằng muốn ngồi cũng không được đấy ạ)

Nghe đi, hôm nay nhóc xê thay Việt 1 lần Hưng cười

Dạ Bin tiến lại ngồi trên chiếc ghế đó

Nhìn Bin thế thôi chứ Bin là 1 thằng cao 1m79 và cũng là người dưới quyền của Nam, Hưng và Việt thôi. Bin hoạt động chủ yếu cũng là uýnh nhau và giúp Việt_ người mà Bin trung thành 100% nên đây là lý do vì sao mà Nam cho Bin ngồi vào chiếc ghế đó thay Việt. Mọi người đừng thấy Bin xuất ngày bị Việt bắt nạt nên tưởng Bin hiền nhá, ở cả cái trường K. W chỉ có mình nó đánh ra tay đánh Bin và là người duy nhất Bin nói chuyện thui, chẳng ai lại gần được Bin trừ 3 người kia và nó đâu.

Chắc, lần này tụi mày có vẻ nhẹ tay với tụi nó quá Hấn nhìn 1 lượt rồi cười đầy mỉa mai

Dạ, tại bọn này toàn hoạt động riêng lẻ nên bắt chúng cũng chẳng tốn mấy công sức ạ Bin nói

Tụi bây, đánh tất cả cho tao. Đánh không tha 1 thằng nào Hấn hét

Sau câu nói của hấn là những tiếng " BÓP... CHÁT.... BÌNH..." cùng những tiếng kêu la oai oái của lũ bị đánh vang lên khắp gian phòng nhưng bên ngoài thì lại không có 1 tiếng động nào (đơn giản vì đây là phòng cách âm, cửa kính thì màu đen chỉ có trong nhìn ra ngoài được chứ ngoài nhìn vào trong chỉ có 1 màu đen)

1 lúc khi lũ bị đánh đã tả tơi hoa lá, người đầy thương tích thì hấn mới vẫy tay ra hiệu cho lũ đàn em dừng lại. Hấn nhìn lũ đó khề nhếch miệng cười đều, hấn nhìn vào ly rượu vang đang cầm trên tay mình khề lắc nhẹ nói:

_Bin, chỉ cho anh thằng đứng đầu và thằng đã đánh Việt

Thằng đứng đầu cũng là thằng đã đánh anh Việt, là thằng kia ạ.... Bin nói và chỉ tay về phía 1 thằng tóc tai dựng đứng nhuộm xanh nhuộm đỏ, tai như quyền sở nhật kí.

Lôi nó lại đây hấn ra lệnh

Bọn đàn em lôi thằng đó ra, lúc này thằng đấy cũng bị cơ sso vết thương nhưng vẫn còn hơi để nói khi lúc đàn em của hấn đẩy ngã thằng đó quỳ xuống trước chân hấn:

_Anh.... Anh ...anh tha cho em.... Em....

Ồ! Tưởng ai, té ra là thiếu gia nhà họ Trương đây phải không? Trương Bá Danh đây mà Hấn nói đầy mỉa mai

_Anh...đại ca....đại ca tha cho em....em hứa em không bao giờ làm...._Thằng đó lắp bắp quỳ lạy dưới chân hấn

Mày câm, lúc mày đánh người của tao sao mày không nghĩ đến hậu quả đi. Mày không hiểu động vào anh em của tao xê là như thế nào à? Hấn cắt lời

Nói xong hấn dơ chân đá văng thằng kia ra xa làm thằng kia ngã văng vào lũ đồng bạn ngã liểng xiểng theo..

Mày nên nhớ, thằng nào động vào tao không xong đâu. Cha mày tham ô, nhận hối lộ của nhà nước vì sao giờ cha mày vẫn sống ha? Mày về bảo ông già mày chuẩn bị vào tù đi Hấn quát sấm sà vào mặt thằng kia

Anh, anh tha cho cha em,... em ...em xin anh... Tên kia bò lại van xin hấn

Hừ, cái mạng mày con khon lo được mà còn đòi lo cho cái gia đình mày à? Hấn nhếch mép cười

Sau cái nhếch mép của hấn cũng là lúc Hưng đứng dậy trên tay cầm 1 thanh kiếm Nhật được bọc vỏ bao da màu đen. Hưng tiến lại gần tên đấy với ánh mắt sắc lạnh nhìn hấn, nhướn miệng nở 1 nụ cười khinh miệt và nhanh như cắt rút thanh kiếm ra và chém ngay 1 đường ngang lưng tên ấy

Á.....Á.....Á.....Á..... Tên kia hét lên đau đớn

Máu thấm vào áo ướt nhem, cả lũ lau nhau kia tái xanh mặt, chân tay bủn rủn theo. Anh chàng Hưng lém lỉnh, vui vẻ ngày nào đã biến mất và thay vào đó là 1 con người máu lạnh cực kì vô cảm đến tàn nhẫn

Đây là cảnh cáo thôi, mỗi khi nhìn vào vết thương này hãy nhớ lấy: "Đừng bao giờ động vào anh em của tao". Giờ thì biến đi Hưng hét lên ánh mắt nhìn chúng đầy căm phẫn

Bọn kia đang định chạy thì hấn lên tiếng...

_Khoan, biến thì vác cái của nợ này đi đi, bẩn quá _Hắn chỉ tay về phía thằng kia đang nằm quần quai vì đau đớn

Hắn đứng dậy bước đi đầy oai phong cùng Hưng tiến ra ngoài nhưng không quên dặn dò Bin:

_Nhóc, dọn dẹp sạch sẽ trở này hộ anh nhé

_Dạ, anh cứ để em _Bin cười

Xong hắn lấy chiếc điện thoại pro ra gọi:

_Alo! _Đầu dây bên kia bắt máy

_Tôi đây, trong ngày hôm nay tôi muốn ông đưa công ty tên Trương phá sản và hắn phải vào tù cho tôi _Hắn ra lệnh

_Nhưng ... thưa cậu chủ, chẳng phải...!! _Đầu dây bên kia áp ứng

_Trước tôi giúp ông ta, giờ không. Mau làm đi _Hắn nói rồi cúp máy

Rồi hắn và Hưng lại phi xe máy quay trở lại bệnh viện . Hắn bảo Hưng vào trước còn mình thì quay xe lại 1 quán cháo nhỏ gần bệnh viện mua cháo về cho nó . Nhưng ai cũng biết hắn nhà giàu nên hắn với bà bán cháo cũng có 1 câu truyện nho nhỏ xảy ra...

_Bà, cho 1 cháo mang về đi

_Đợi bà chút _Bà lão cười phúc hậu

_Nhanh đùm cái bà ơi _Hắn ý ới

_Đây, làm gì mà vội vội vàng vàng thế? _Bà đưa hắn hộp cháo còn nóng nguyên

_Chắc, tiền đây _Nói xong hắn đi thẳng

Nhưng hắn đi được vài bước thì hắn bị bà lão kéo lại và cốc cho 1 cái đầu gối (cả đời hắn lần đầu tiên bị đánh, trước giờ có ai đánh hắn đâu; chạm vào người hắn còn khó nữa là ==.)

_oái, bà lão bà làm gì vậy ? _hắn gắt

_Cậu trẻ thế là đã lủ rồi à? Bát cháo này có 15 ngàn mà cậu đưa gì cho tôi tới 100 ngàn vậy?

_Trời, vậy bà chê tiền sao? _Hắn trở mắt nhìn bà lão

_Tôi không chê nhưng tôi không phải ăn cướp tiền người ta _Bà lão mắng hắn

_Trời, vậy bà muốn gì đây? Tôi kiếm đâu ra tiền lẻ cho bà? _Hắn gắt

_ "BÓP" Cậu thanh niên, cậu đáng tuổi cháu già đấy, tôi tớ với ai thế? _ Bà lão cốc vào đầu hắn thêm 1 cái

_Bà.... _Hắn tức lắm nhưng không làm gì được

_Hừ, đưa cặp lồng cháo đây _Bà lấy cặp lồng cháo từ tay hắn

Bà cầm hộp cháo mang vào trong, bỏ thêm cháo và thịt vào trong hộp đó và đưa trả lại cho hắn

_Đây, bà khuyến mãi thêm cho cậu, mau vào bệnh viện đưa cháo cho bệnh nhân đi. Tiền thừa của cậu đây _Bà dúi vào tay hắn hộp cháo

_Hả? Sao bà biết đây là cháo dành cho người bệnh? _Hắn ngạc nhiên nhìn bà lão

_Thì người ta mua cháo của ta toàn cho người bệnh mà _Bà cười

_Bà lão này đúng là quái dị, trên đời này có ai chê tiền đâu cơ chứ...Mà cũng ngộ, bà nói thế nhờ có người mua để ăn trả phải bà chủ eo người ta bị bệnh à? _Hắn vừa đi vừa lăm bầm 1 mình (Sặc, có mà hắn đang rửa người ta thì có)

Hắn phi thẳng xe về bệnh viện, vào phòng bệnh của nó; hắn khẽ đẩy cửa để tiếng của kêu làm nó không bị tỉnh giấc. Còn nó, lúc ấy vẫn đang thiêm thiếp trên giường bệnh có lẽ là do thuốc ngủ được tiêm vào nó chưa tan hết. Đặt hộp cháo xuống bàn, hắn vào phòng tắm giặt 1 chiếc khăn ướt đắp lên chân cho nó, 1 chiếc thì hắn nhẹ nhàng lau đi những giọt mồ hôi trên khuôn mặt nhỏ bé của nó. Hắn nhìn nó khẽ nở 1 nụ cười và dường như 1 đại ca máu lạnh đã biến mất trong hắn khi hắn ở bên nó. Xong hắn ngồi nhìn nó ngủ, lần đầu tiên hắn phải chăm sóc 1 ai đó suốt cả 1 đêm không ngủ như ngày hôm nay nhưng không hiểu sao khi thấy khuôn mặt và đôi má hồng hồng vì sốt, đôi mắt nhắm thơ ngây, hơi thở đều đều trên đôi môi đỏ của nó khiến hắn chẳng

còn thấy chút mệt mỏi nữa cả...

Đôi mắt nó khẽ lim dim rồi từ từ mở ra , nó ngo ngác nhìn đáo dác sung quanh 1 hồi rồi khẽ nói bằng cái giọng yếu ớt

_Ồ....đây là đâu?

_ "Lùn" đây là bệnh viện đó _Hắn lên tiếng trả lời nó

Vừa nói hắn vừa nhẹ nhàng đỡ nó ngồi dậy tựa lưng vào 1 chiếc gối mềm được để dựng trên đầu giường

_Cô ổn chứ? Thấy mệt mỏi gì không? Cần gọi bác sĩ không? Có cháo này, ăn nhé? Hay là uống chút nước? _Hắn hỏi nó liên tăng tăng

_Tui không sao, kể tui nghe rớt cục truyện gì đi _Nó khẽ mỉm cười

_Um, thì truyện là..... _Hắn kể lại từ đầu trí cuối cho nó nghe mọi truyện

_Hà? Thế....thế hai...hai...hai tui sao rồi??? _Nó nghe xong rồi rít hỏi hắn

_Hừ? Hai nào cơ? _hắn không hiểu

_A...a...không phải...nhầm...nhầm...anh Việt, anh Hoàng Anh Việt ổn chứ ? _Nó nhận ra mình lỡ lời liền vội vàng áp ứng sửa lại ngay

_Chắc, Việt ổn cả rồi, nó qua được ca phẫu thuật rồi, giờ đang ở phòng hồi sức nhưng chưa tỉnh _Hắn nói

_Trời, phải phẫu thuật sao? Tội..tôi muốn đi thăm anh ấy... _Nó nói và bước xuống giường

Nhưng nó chưa bước được bước nào thì nó đã bị hắn túm cổ giữ lại không cho đi

_Cô xem người thì yếu sù như cọng bún vậy thì đi đâu hả? Việt đã tỉnh đâu mà cô đòi đi. Nào, mau ăn cháo đi cho khỏe đã rồi hẵng tính _Hắn quát nó nhưng với cái giọng cực dịu dàng (==.)

_Không ăn, tôi muốn đi ? _Nó nói giọng kiên quyết

_Hừ, được rồi, vậy cô cứ đi đi để xem cô có tìm được Việt không?Cô nên nhớ, bệnh viện này là của nhà tôi đấy_Hắn nhìn nó nở 1 nụ cười đầy ranh mãnh

_Ngươi.... _Nó cứng họng

_Sao? Có ăn không? _Hắn nhìn nó

_Có.... _Giọng nó yếu xìu

Chỉ đợi có thể hắn cầm cái thìa lon ton chạy ra bưng âu cháo vẫn còn nóng nguyên bốn cho nó .

_Ấy, tui tự ăn được _Nó lắc đầu quày quạy

_Ngồi yên xem nào. Người thì yếu xìu ra mà con'Được đại thiếu gia như tôi bón cháo cho là cô hơi bị có phước đó "Lùn" _hắn cười sung sướng

Hắn thì cho nó 1 chàng còn nó thì bất giờ nó vừa ồm lại xước xát hết tay chân nên chẳng thể làm gì hắn được nên đành ngoan ngoãn chịu đựng nghe lời hắn...

_A....a.....a..... _Nó hét bằng giọng yếu ớt

_Oái, cô làm sao vậy ? _hắn lúng túng

_Bồng...bồng...bồng quá.... _Nó áp ứng nói không nên lời

_Hơ? Thế hả? _hắn nói mà mặt vẫn dần ra nhìn nó

_Nước...nước....Lấy nước.... _Nó lùm hẩn nhưng không thể làm gì được vì yếu wa

_À, ờ...đội tý _Nói rồi hắn chạy ra lấy cốc nước lọc đưa cho nó

Nó cầm cốc nước uống 1 hơi hết sạch (==~ thể mới biết cháo bồng như thế nào)

_Không ăn nữa, bồng wa! _Nó meo máo

_Mới được có 1 thìa, không được, phải ăn thêm, tui thôi cho là được ế gì? Lắm truyện quá _Hắn nói

_Nhưng.... _Nó ấp úng

_Không nhưng nhị chi hết, ăn đi "phù....phù....phù....." _Nói rồi hấn chu miệng thổi thìa cháo cho nó

_Rồi đó, ăn đi _Hấn đưa thìa cháo lên miệng nó

_Hết bồng thiết chur đó? _Nó e dè nhìn thìa cháo

_Trời, vậy cô còn muốn tôi thử rồi mới ăn như mấy em bé à? Ngươi rồi, mau ăn đi _Hấn gắt

Trước khi nó há miệng ăn thìa cháo đó thì nó lè lưỡi ra nếm thử xem cháo đã nguội hấn chưa (ặc, hết biết) làm cho hấn cũng phải bó tay với nó; muốn cầu cũng không được mà ngược lại hấn phải bật cười vì biết nó trẻ con rồi nhưng không ngờ lại trẻ con tới mức như vậy... (==)

Và rồi cứ thế hấn bắt ó ăn hết cả hộp cháo to ụ mới chịu tha cho nó

_Hixx....nó quá _Nó rên

_Có bấy nhiêu cũng kêu _Hấn mắng

_Bấy nhiêu gì chứ? Ca cái hộp cháo to ụ ra thế kia mà bấy nhiêu à? Tui sắp thành con heo rồi nè _Nó ren rĩ

_Xi, người như con cá nầm thì heo nổi gì? Co bít tui mua cho cô mà phải chịu thêm 2 cái cốc đầu đau điếng người không hả? _hấn lèm bèm

_Hả? Thiệt á? Ai mà giám cốc đầu mi zì? _Nó tròn xoe mắt nhìn hấn

_Thì...

RE.....È.....È.....È.....

Tiếng chuông điện thoại của hấn rung lên xen ngang câu nói của hấn

_Alo ! _Hấn nhắc máy

_Mây à? Việt tỉnh rồi, qua đi _Hưng nói

_Uk, ok _nói rồi hấn cúp máy

_Gi vậy? _Nó hỏi

_Việt tỉnh rồi _hấn nhìn nó cười dịu dàng

_Hả? Tôi muốn qua _Nó vội vàng bước xuống giường

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sắc Sọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Chân nó bị thương nên làm nó té từ giường xuống may mà hấn đã quá hiểu cái tính nó nên đã kịp đỡ nó

_Tui đã bảo cô còn yếu lắm, người búng phát là bay mà sao cô cứ hấp tấp k chịu nghe ai vậy? _Hấn mắng nó

"CỐC.....CỐC.....CỐC....."

_Ai vậy ta? _Hấn nhăn mặt

_Ra mở đi, còn đứng đó _Nó dục hấn (hehe, để hấn mà đứng đấy thì nó còn bị hấn co ăn mắng thêm vài phút, ngu gì)

_Sao phải ra, cửa có khóa đâu mà. MỜI VÀO _Hấn nói

Dường như chỉ đợi có vậy, cánh cửa bị mở bật mạnh vào tường, người con gái chạy vào ôm chầm lấy nó nước mắt dàn dụa, tìm lem trên khuôn mặt sinh đẹp, đáng yêu

_Ly Ly...sao cậu?....._Nó ngạc nhiên

_Đồ ngốc này, cậu bị gì mà đến nông nổi này chứ? Sao không báo với tui hà? Ngốc_Ly vừa nói vừa ôm chặt lấy nó khóc nức nở

_Ngốc, tui đã chết đâu mà bà khóc giữa vậy? vẫn còn sống nhăn răng ra đây gì _Nó nhìn nhỏ bạn cười toe toét

_Sao mà k lo được chứ, cả đêm k về làm người ta lo muốn chết ra được luôn ý. Cậu có 1 mình thì làm sao mà xoay sở được chứ _Ly nức nở

_Rùi rùi, tui ổn rùi mà. Đừng khóc nữa,nín đi k người ta lại bảo tui bắt nạt cậu giờ _Nó lấy tay quyết đi những giọt nước mắt cho Ly

_Um, Ly cười

_ủa, mà ai đưa cậu tới đây vậy? Cậu đâu biết tui ở đây phải k? _Nó hỏi

_A! Ku Bìn , tui đi tìm cậu thì gặp nó nên nó đưa tui đến đây _Ly chỉ tay ra ngoài cửa, Bìn đang đứng đó nhìn nó và nở 1 nụ cười toe toét

_Rồi, xong chưa? Thế giờ có đi thăm Việt k đây ? _Hắn chen vào

_Việt? _Ly nói

_Ừ, Anh Việt ý. Truyện dài lắm, rồi mình xẽ kể cho bạn sau _Nó nhìn nhỏ bạn cười gượng

_Ta đi thôi, nhưng tui đi kiểu gì? _Nó nhìn hắn

_Xi, tôi bé _Nói rồi hắn bế phốc nó lên nhẹ nhàng như không (thế mới biết hắn khỏe ntn và nó nhẹ ntn)

_Oái, làm gì vậy hả? _Nó hét

_Bìn đưa Ly đi trước đi, anh đưa nhỏ "lùn" này qua liền _hắn chẳng thèm quan tâm lời nói của nó

_Um, dạ _Bìn nói rồi đưa Ly đi trước

_Bỏ tôi xuống mau lên, coi người ta nhìn kia _Nó chu chéo, hét vang cả hành lang, tay cứ nắm bùm bụp vào lưng hắn

_Cô có ngồi yên k hả? tui mà làm rớt cô xuống đất thì đúng có đánh tui nhá _Hắn gắt

_Bỏ tui xuống mau lên _Nó gào lên

_Thật cô muốn xuống đây hả? _Hắn nhìn nó

_Thật _nó nói đồng dục

_Thật chứ? _Hắn đưa mắt nhìn nó rồi nhìn xuống cái cầu thang cau hun hút ngay dưới chân hắn

_Oái.....k....k xuống nữa _Nó bắt giắc ôm trầm lấy cổ hắn (Dạ, tại nó rất sợ độ cao ạ ==>)

_Chắc _Hắn tặc lưỡi

Và thế là nó phải ngồi yên cho hắn bế sang phòng Anh Việt nếu k muốn hắn thả nó xuống cái cầu thang và lăn lông lốc từ tầng 5 xuống tầng 1 như 1 quả bóng

TẠI PHÒNG BỆNH CỦA VIỆT

Việt đang tựa lưng vào tường nhờ 1 chiếc gối ngồi nói chuyện với Bìn và Hưng. Còn Ly thì chỉ biết đứng đó nhìn sót xa cho những vết thương của Việt thôi chứ Ly đâu có thân quen gì với Việt đâu mà giám hỏi thăm Việt....

1 lúc sao nó cùng hắn tới. Hắn bế nó tới của phòng bệnh của Việt , nó nhìn thất Việt và Việt cũng nhìn thấy nó , 2 ánh mắt chạm nhau , Việt hơi bất ngờ 1 chút nhưng xong cũng khẽ nở 1 nụ cười dịu dàng với nó. Nó trượt xuống khỏi tay hắn, trước ánh mắt ngỡ ngàng của tất cả mọi người , nhất là Việt nó chạy vào ôm chặt lấy Việt quên luôn cả việc 2 cái đầu gối mình còn đang đau

_Hai ơi....hixxx....hai ơi !!!!! _NÓ khóc

_Ừm, anh xin lỗi. Tại anh mà em mới ra nông nổi này. Anh lại làm em bị đau rồi, anh tệ quá _Việt cúi xuống nhìn nó ánh mắt đầy buồn bã

_Không.....Không phải mà. Sao hai lại nói thế? Sao anh cứ lạnh lùng với em vậy?Có thật anh là hai của em k vậy? Em có nghĩ thế đâu.....?! K mà....._Nó nói rồi bật khóc ngon lành như chưa bao giờ được khóc vậy

Anh.... Nhìn thấy nó khóc Việt lúng túng

_Mẹ bỏ em đi rồi, giờ hai tính bỏ em nốt sao? Hai có biết nghe tin hai phải phẫu thuật em sợ ntn k? Sao hai ác với em thế? _Nó ôm chăm lấy Việt

_Anh.....anh xin lỗi _Việt khẽ ôm nó

_Đừng xin lỗi em, hai có lỗi gì đâu, tại bảo vệ em mà hai suýt chết cơ mà.....Hai....hai đừng bỏ em đi nhé _ Nó mếu máo

_Anh, anh k xứng làm hai của em đâu. Chính....chính anh đã giết chết mẹ của chúng ta đó _Việt đẩy nó ra

_K..... k phải, hai nói bậy.... _Nó nói nấc lên từng tiếng

_Anh k đùa. Mẹ vì cứu anh mà chết trong vụ tai nạn đó, nếu anh nghe lời mẹ thì đã k có chuyện đó, em hiểu k? Đây là tại anh _Việt nói 1 cách đau đớn

_Không phải mà, tại tên lái xe sau rượu, mẹ bảo vệ anh nên mới vậy mà, k phải tại hai đâu _Nó càng khóc to hơn

_Anh..... _Việt k biết nói gì

_Anh đừng nhận lấy tất cả trách nhiệm về mình, ba đã nói cho em nghe tất cả rồi. hai chẳng có lỗi gì cả.Em hiểu mẹ yêu thương 2 anh em ta ntn mà, nên mẹ nhất định sẽ k oán hận gì anh đâu _ Nó lắc đầu

_Em đừng khóc nữa _Việt lau nước mắt cho nó

_Sao mà k khóc được, em cứ nghĩ hai ghét em nên mới vậy thế mà ai ngờ chỉ vì lý do đó mà hai bỏ em suốt bao nhiêu năm quá. Hai ác lắm hai biết k? _Nó mếu máo

_Anh xin lỗi, anh sai rồi, anh khờ quá _Việt ôm lấy cô em gái nhỏ dỗ dành

_Hai, hai hứa với em đi, hứa xe k bao giờ được bỏ em nữa nhé _Nó quyết hai hàng nước mắt dơ ngón tay út ra

_Um, hai hứa _Việt cũng dơ ngón tay út ra

2 anh em nó móc ghéo tay để cam kết. Còn lúc ấy, mấy người kia được 2 anh em nó đưa hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác và dần dần dẫn tới sock, chẳng hiểu được là truyện gì đang xảy ra nữa; chỉ có riêng Bin chẳng to về gì bất ngờ hay ngạc nhiên cả chỉ khi nhìn thấy 2 anh em nó móc ghéo tay thì khẽ nở 1 nụ cười mãn nguyện (hihi đơn giản là Bin đã biết tất cả mọi truyện ngay từ đầu rồi cơ vì Bin là hàng xóm thân thích với nhà nó mà, là bạn nói khó của nó với hai nó đấy. Đây chính là lý do vì sao là Bin được anh Việt giao cho nhiệm vụ đặc biệt là bảo vệ em gái út Việt Anh 24/24 như vậy)

_Chắc, 2 người nói chuyện xong chưa? Xong rồi thì giải thích vụ này giùm cái _Hắn lên tiếng

_Hờ? Sao mi lại ở đây? _Nó lau nước mắt nhìn hắn bằng ánh mắt ngạc nhiên

_Thế k ở đây thì ở đâu? Mà có phải chỉ có mình tôi đâu _Hắn nói chỉ xung quanh

_Ồ! Mọi người_Nó nhìn áp ứng

_Là sao? 2 người giải thích xem nào. Tui chưa bao giờ nghe thấy ông nói là mình có em gái đấy Việt _Hưng nhìn Việt

_Được rồi, để tui giải thích _Việt nói rồi khẽ kéo nó lại ngồi gần mình

_Như mọi người đã thấy đó, tui và Việt là anh em _Việt cười nhẹ

_HẢ? Nhưng 2 người bằng tuổi cơ mà? _Ly há hốc mồm

_Ừ, nhưng phải tui sinh trước Việt đúng 1 ngày hay sao? Tui sinh vào đêm hôm trước còn Việt sinh vào rạng sáng hôm sau. Tui này là anh em song sinh mà _Việt cười

_HẢ? _Cả lũ đồng thanh

_Bình thường mọi người k thấy Việt nó suốt ngày đội mũ còn tui chẳng mấy khi đi học nên k thấy thôi chứ mọi người nghĩ vì sao Việt nó lại già trai được? _Hai nó nhìn nó cười

_Thế tại sao....! À, màn nước mắt nhận anh em của 2 người là gì? _Giờ mới thấy hắn lên tiếng

_Xin lỗi, vụ ấy là do tui luôn ám ảnh về người mẹ đã mất, từ bé lúc xảy ra tai nạn tui luôn đinh ninh nghĩ rằng mẹ chính là do tui hại chết nên..... _Giọng Việt trầm xuống

_Còn tui cứ tưởng rằng mình làm gì sai khiến 2 ghét nên buồn lắm, hai cứ xa lánh tui nên tui cũng chẳng giám lại gần làm phiền hai nữa _Nó nói thêm

_A! Vì là song sinh nên giờ mới để ý là tên của 2 người ngược nhau phải k? Anh Việt và Việt Anh ý và lý do vì sao ai chơi thân với Việt Anh đều gọi nó là Việt hả? _Ly giải thích

_Ừ, phải rồi đó _ Nó cười

_Vậy sao giấu tui nè. Phải bạn bè không vậy? _ Ly lườm nó

_Xin lỗi, tui k kể bạn vì tui lúc ấy k muốn mượn cái danh của anh mình để mọi người chú ý ở K.W và làm anh Việt phải khó sử nên.....Tui cũng k có ý định học K.W đâu nhưng tại ba cứ nhất nhất bắt tui vào đây nên....._Nó cúi gầm mặt xuống

_Ly đừng trách Việt nữa, tại tui k tốt nên làm Việt nó phải khổ nhiều _Hai nó xoa đầu nó

_Thui được rồi, tui hiểu rồi . Giờ 2 người nghỉ đi, mọi người hum nay cũng vất vả nhiều rồi có gì mai tính tiếp, về nhà nghỉ ngơi đi _Hắn nói

_Um, chị Ly để em đưa chị về nhà nhé _ Bin nói rồi chào tạm biệt mọi người ra về

_Ừh, tui cũng đi đây, vẫn còn có 1 số việc phải lo _Hưng với chiếc áo bước ra cửa

_Nam, tui muốn ở chung với Việt luôn, nhờ cậu đó _ Việt nhìn Nam cười

_Uh, ok _Nói xong Nam cũng đi mất luôn

1 lúc sau thì thấy 1 toán y tá nam khệ nệ bê thêm 1 chiếc giường nữa ghép vào chiếc giường cũ Việt đang nằm cho 2 anh em nó

_Vậy được chưa? Muốn gì thêm k? _Hắn bước vào

_Thui, đủ rồi, thanks nha _Hai nó nói

_Nè! Sao mi bảo họ nghe được, tài vậy? _Nó lộ mặt ra từ sau lưng hai nó

_Xi, "lùn" đây là bệnh viện của nhà tui mà, tui nói đùa nào k dám nghe chứ _Hắn cười đắc trí

_Hừ, mà cô cũng tai nhl, chân bị như thế, toét cả máu ra mà chẳng thấy kêu đau đốn gì thế? Có cần tui gọi y tá không? _hắn chỉ vào cái đầu gối thấm đẫm máu của nó

Lúc bấy giờ nó mới để ý , nó nhìn xuống và đập ngay vào mắt nó là cái đầu gối thấm máu , nó nhìn cái đầu gối 1 cách chán trối , và rồi:

_OA.....OA.....OA.....A.....A.....A....ĐAU QUÁ..... _ Nó hét muốn nổ nhà luôn

_Trời , em ổn chứ? Bình tĩnh anh xem cho nào _Việt lo lắng

_Ặc, thế mà tưởng k đau _Hắn nản toàn tập

_Hai oi, cứu em với em chết mất.... chết bi giờ..... đau wa hai oi..... _Nó bù lu bù loa cả lên

_Thui được rồi, để tui đi gọi y tá. À ! Việt, xong tui đi có việc chút, có gì cứ gọi điện thoại cho tui nhé _hắn nói

_Ừ, cứ đi đi tui ổn mà _Việt cười

Rồi ý tá vào thay băng cho nó và cho hai nó uống thuốc, kiểm tra lại sức khỏe.Nó thay băng ở chân mà cứ la oai oái vì phải rửa bằng cồn làm cái bệnh viện muốn nổ tung cái lỗ tai của mấy cô y tá. Sau 1 hồi vật lộn cùng cái chân của nó cuối cùng thì hơn nửa tiếng đồng hồ cũng xong được. Nó vì ngày hôm nay khóc lắm quá (khóc như mưa luôn) lại thêm lúc nãy hét vang trời luôn làm nó mệt lử người ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Hai nó vừa quay đi quay lại thì thấy nó đã lăn quay ra nằm khò khò ngon lành rồi, hai nó chẳng biết làm thế nào với nó ngoài nở 1 nụ cười dịu dàng cho cô em ngốc của mình và đắp chăn cho nó.....

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lùn! Đồ Sắc Súc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Tầm chiều tối thì hắn quay lại với cả đồng đồ ăn trên tay đem vào bệnh viện cho nó và tên bạn thân ...

- Tui mang đồ ăn cho 2 người nè, đồ ăn ở bệnh viện chắc không nuốt nổi - Hấn bước vào

- Suyt, nó đang ngủ - Việt dơ tay ra dấu với hấn

Nói rồi Việt chỉ tay ra ngoài hành lang rồi bước ra và hấn cũng với dáng ngạo nghễ đó bước ra

- Ổn chứ? - Hấn hỏi

- Ừ, ổn. Giờ cảm thấy thoải mái chứ k như trước nữa à - Việt cười

- Ừm...- Hấn nói

- Mọi thứ ở bang ổn cả chứ? Tui nằm viện như thế này chắc phiền 2 người vất vả rồi - Việt hỏi

- K sao, vẫn ổn mà. Hai người cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi - Hấn cười

- Đây, kết nó rồi phải k? - Việt vỗ vai thằng bạn

- Hà? ả?Cậu đang nói với vẫn gì thế ? - Hấn giật mình

- Chắc, còn trời à?Nhỏ em tui chứ ả! Việt Anh ý - Việt cười

- HẢ?Ai bảo thế? Tui mà lại đi thích nhỏ lùn đó á?- Nói mà mặt hấn đỏ lựng cả lên

- Ha, tui chơi với cậu bao lâu rồi chẳng nhẽ k hiểu cậu à? Thú nhận đi - Việt vỗ vai tên bạn gốc nghệch

- Um thì tại cái nhau tay đôi được với tui chỉ có mình nhỏ "lùn" nên cái nhau nhiều làm tui trả biết mình đã quan tâm nhỏ từ lúc nào- Hấn ngập ngừng nói

- 2 người đang nói chuyện gì vậy? - Nó bước ra tay dụi dụi mắt vì vẫn ngại ngủ

- Ừa, em k ngủ ra đây làm gì vậy?Mau vào giường đi, chân đang đau đó- Việt bế đưa em gái yêu quý vào giường

- Hai, em đói- Nó nhăn mặt

Câu nói của nó làm cho 2 chàng trai nổi tiếng là không biết cười thì giờ ngồi ôm bụng cười như chưa bao giờ được cười hết vậy, làm nó tức điên phi nguyên 2 cái gối vào mặt 2 người này k thương tiếc

- 2 người cười xong chưa? - Nó cau

- Rồi, đừng nóng để ta đi lấy đồ cho 2 người ăn- Hấn đang cô nhện cười

- Nước nè, em uống chút nước trước đi - Việt đưa cốc nước cho cô em gái

Nó uống hết cốc nước rồi ăn sạch phần ăn của nó mà hấn mang tới làm hấn cứ phải gọi là trở hết cả mắt ra ra nhìn nó vì sao mà nó bé thế mà lại ăn lắm giữ luôn

2 tuần sau nó và hai nó được xuất viện vì mức độ hồi phục nhanh chóng cả mặt của cả 2 nên bác sĩ đành phải gặt đầu cái "rụp" đồng ý cho 2 anh em nó về nhà. Cũng trong ngày hôm đấy đồ đạc của nó được hai nó cho 1 nhóm người chuyển về nhà ngay lập tức với lý do mà hai nó nói rất chi đơn giản mà làm nó sợ lun:

- K về nhà ở thì đừng nhìn mặt anh nữa

1 tuần sau đấy nó đi học lại bình thường nhưng khác là hai nó luôn luôn đi cùng nó và Anh Việt - hai của nó cũng là người vốn được mệnh danh là hoàng tử băng giá giờ cười nhiều hơn cùng với nó khiến cho cuộc sống của nó hạnh phúc k có lời nào miêu tả được ...

Buổi chiều, nó tung tăng đi lượn nhà sách và tậu về được mấy bộ manga nên nó vui lắm.Nó nhảy chân sáo trên đường, tay trái cầm túi còn tay phải cầm cây kem ăn 1 cách ngon lành (Kem là món khoái khẩu của nó đấy ả, có khi nó ăn kem thay cơm lun à ==.)

Nó đang đi trên đường thì thấy bóng dáng ai quen quen ở đằng xa, nó tiến lại gần. Ồ! Thì ra là hấn , hấn đang cãi nhau với 1 người phụ nữum...là 1 người phụ nữ rất đẹp, hấn hất tay bà ta ra rồi đi thẳng 1 mạch chẳng thèm quan tâm tới người phụ nữ bị hấn hất ngã cả ra, nó lật đật chạy theo hấn. Nó cũng k hiểu vì sao nó lại chạy theo hấn, chỉ biết bước chân cứ thúc dục tâm trí của nó theo hấn.Hấn k đi moto hay oto mà lại quốc bộ , hấn đi lang thang mãi từ khắp khu phố này lại sang khu phố khác , cứ đi mà dường như chân hấn cũng chẳng cần quan tâm hấn đang đi đâu, tới đâu cả.Nó thì cứ lẻo đẻo đi theo hấn lải từ nãy giờ và hôm nay nó mới thấy rằng hấn cao thật ế (truyện này cả thế giới cũng biết chỉ mình nó bây giờ mới ngộ ra ==.), tuy vậy nhưng hôm nay cái dáng đó của hấn trông thâm quá chứ k ngông nghênh như mọi ngày làm nó phát ghét.Và đặc biệt nó thấy, k phải nói là hôm nay nó mới nhận ra là lưng hấn to , rộng quá nhưng cái lưng ế h khom khom trông lạnh lùng vô cảm như 1 tảng băng ở Bắc Cực vậy ...

Hấn đi mãi cho tới lúc trời sắp tối thì hấn dừng lại trước cửa 1 công viên nhỏ, tràn trề 1 lúc rồi hấn cũng bước vào trong, nó bước theo.Vì là 1 công viên

nhỏ nên dường như chẳng có lấy bóng người nào cả, hấn đặt mình vào 1 chiếc ghế đá gần đấy , cúi gấn xuống suy nghĩ cái gì đấy mà nó không biết được, nó chỉ biết rằng có vẻ như hấn đau khổ lắm ...

- Nè, có muốn ăn kem với tui không? - Nó chìa cây kem về phía hấn cùng 1 nụ cười tươi

Nghe thấy tiếng nó, hấn giật mình ngẩng lên ngờ ngàng

- Ồ, cô....

- Hi! Sao vậy? Kem ngon lắm đó - Nó nhìn hấn cười

Và rồi , bất giác hấn ôm chầm lấy nó, cánh tay chắc khỏe của hấn ôm chặt lấy nó cứ như sợ nó chạy mất vậy, giọng hấn hơi run, hấn khẽ nói với nó:

- 1 chút thôi....để yên như thế 1 chút thôi....làm ơn....

Đôi vai rộng và to của hấn khẽ run lên như đang sợ hãi 1 cái gì đó.Nó nhẹ nhàng choàng tay ôm hấn và khẽ nói :

- Um, ... đừng lo , rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi mà.

1 lúc sau khi hấn bình tĩnh lại thì cũng là lúc hấn rời khỏi bờ vai nhỏ bé của nó.Hấn nhìn nó ,khẽ cười nói:

- Cảm ơn nha

- K có gì, nè ăn k? - Nó lắc đầu rồi đưa cây kem cho hấn

Hấn nhận cây kem từ nó, và nó xoay người lại ngồi cạnh hấn trên chiếc ghế đá nếm kem ngon lành...

- Đây, sao cô biết tôi đang ở đây vậy? - Hấn hỏi

- À! Ta tình cờ gặp mi lúc mi đang cãi nhau với 1 người phụ nữ trung niên quán ăn gì đó ý...ta đi theo mi tới đây , hehe - Nó cười

- Cô nhìn thấy tui cãi nhau với bà ta à? - Giọng hấn trùng xuống

- Ừm, vô tình thôi.Mà bà ấy là ai vậy?Mẹ mi hả?Bà ấy đẹp quá - Nó cười hiền

- Bà ta k phải mẹ tôi - Hấn gắt , ánh mắt hấn đầy tự tức giận làm nó thấy hơi sợ

- Tui...tui...tui xin lỗi- Nó rút dè cúi gằm mặt xuống k dám nhìn hấn

Hấn nhận ra mình cáu với nó là vô lý và nhận ra nó đang sợ.Hấn nhẹ nhàng nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của nó, hấn nhìn nó nói:

- Tui xin lỗi, tui làm cô sợ hả?Xin lỗi nhé, tại tui k tìm được mình khi nhắc tới bà ta

- Um, k sao, tui k trách cậu đâu - Nó thông cảm với hấn nên cũng khẽ mỉm cười

- Uh, bà ta là mẹ kế của tui còn mẹ tui thì mất cách đây 5 năm rồi - Hấn nhìn nó bằng đôi mắt buồn

Đôi mắt của hấn trông buồn rầu và đau khổ đến kì lạ khiến lòng nó cũng phải chịu nặng khi nhìn nó.Đôi mắt đó khi hấn buồn, khi hấn nhìn thẳng vào mắt nó thì cái màu mắt xanh biển kia càng sâu thẳm thẳm hơn đến kì lạ làm tim nó hơi xao xuyến 1 chút.Nó nhận ra, quả thật hấn có 1 đôi mắt rất đẹp....

- Nè, ổn chứ? - Nó nhìn hấn

- Um...tui k sao - Hấn nhìn nó khẽ cười

- Uh... thực ra tui ngốc lắm (chà chà, nhỏ này hôm nay cũng biết mình ngốc vô đối cơ đó ==>) , tui k hiểu hết được mọi truyện , đầu óc thì đơn giản thôi à.Nhưng... nhưng ta nghĩ nếu mi buồn thì có thể kể ta nghe mọi truyện cũng được.Vì mẹ ta bảo, nếu có gì buồn phiền thì hãy nói ra sẽ cảm thấy thoải mái hơn là giữ khư khư trong lòng à - Nó nói

Hấn k nói gì, chỉ nhìn nó thôi, nhìn nó bằng đôi mắt trầu me nhưng đượm buồn...

- A!Nhưng nếu mi k thích thì thôi, k sao đâu Nó đứng dậy

Nó chưa kịp đứng dậy thì đã bị hấn nắm tay kéo xuống ghế ngồi cạnh hấn , rồi từ từ hấn kể cho nó nghe mọi truyện của mình...

- Mẹ tôi mất chưa được bao lâu thì ba tôi lấy bà ta về làm vợ cả chỉ vì cái lý do là cái chức phu nhân nhà họ Vũ k thể k có chủ được.Lúc đầu, tôi cứ tưởng bà ta là người tốt nhưng thực tình thì ngược lại. Khi tôi lớn thì càng ngày tôi càng hiểu ra rằng bà ta lấy cha tôi k phải vì tình yêu mà vì tiền và cả cái gia tài nhà họ Vũ.Bà ta ngoài ăn chơi chác tán với bạn bè ra thì lại tiệc rượu thâu đêm ở nhà chứ chẳng hề ngó ngang quan tâm gì tới gia đình cả.Hôm nay, bà ta mượn danh cha tôi gọi tôi ra là để bắt tôi ký giấy bán căn nhà chính..... - Hấn nói 1 cách đau đớn

- Nhà chính? - Nó k hiểu

- Căn nhà ấy là nơi bố mẹ tui ở trước đây và cũng là nơi thiêng liêng mà k phải ai cũng được đặt chân vào đâu. Gia đình nhà họ Vũ có nhiều nhà lắm nhưng nhà chính là đặc biệt nhất vì nó còn là nơi thờ tất cả những người đã mất trong gia đình từ xưa nữa mà- Hấn giải thích

- Trời, vậy sao bán được, sao bà ấy lại muốn bán nó đi - Nó nghe xong hoảng luôn

- Vì ba tôi đi vắng rồi, tui được ba cho quyền hành quản lý toàn bộ ngôi nhà đó. Bà ta biết truyện nên cố tình dùng sức ép bắt tui ký vào đơn bán nhà của bà ta. Ngôi nhà đó mà bán đi thì số tiền vào tay bà ta đủ để cho bà ta hay con cháu bà ta trở thành người giàu nhất cả thế giới trong cả mấy chục năm nữa. Bà ta là người đàn bà tham lam tới mức tôi cảm thấy khinh bỉ và kính sợ - Hấn nói bằng cái giọng điệu cợt

Bấy giờ nó mới hiểu rằng là đại công tử cũng chẳng hề sung sướng hơn chút nào và nó cũng hiểu được rằng dù bình thường hấn ngông nghênh là vậy nhưng thực ra hấn cũng là 1 người đàn ông mạnh mẽ, kiên cường và có hiểu biết. Giờ nó thấy thật sự rất ngưỡng mộ hấn, nắm chặt tay hấn nó nói:

- Hãy kiên cường lên nhé. Chẳng phải ba mi vì tin tưởng mi nên mới giao cho mi toàn bộ quyền hành sao? Vậy hãy kiên cường lên để bảo vệ ngôi nhà đó đúng như niềm tin mà ba đã đặt vào mi nha

Hấn hơi ngạc nhiên 1 chút nhưng khi nghe nó nói vậy thì bỗng hấn cảm thấy ng mình nhẹ nhõm hơn nhiều lắm, hấn cười tinh nghịch nhìn nó nói:

- Ủ, đường nhiên rồi vì tui là đại thiếu gia nhà họ Vũ mà

Bàn mặt rầu rĩ câu hấn lúc này đã được thay bằng bộ mặt cười nhe nhe, hay thích trêu người nó của hấn hồi trước rồi. Nhưng hum nay nó thấy vui vui nên cũng chẳng thêm chấp hấn, nó đáp lại hấn bằng nụ cười tươi như hoa mặt trời vậy

- Rồi, hum nay để cảm ơn cô tui mời cô đi ăn nha, ok - Hấn đứng dậy

- Hehe, ok liền - Nó cười tít mắt

- He, vậy đưa cô đi ăn bánh mì bơ tỏi nhá, ngon lắm đó - Hấn nháy mắt

- Gì cũng được tốt. Tui k kén ăn đâu...nhưng....(nó ngập ngừng 1 chút)... nhưng ta đi kiểu gì đây? - Nó nhìn hấn e dè vì h mới sức nhớ ra là 2 đứa cuốc bộ theo hấn từ này

- K thành vấn đề, đợi chút - Hấn nhìn nó cười rồi rút điện thoại trong túi ra

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sắc Súc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

- Alo! Ông quản gia đó hả? Mang xe moto tới công viên XX cho tôi ngay nhé, nhanh lên - Hấn nói

5\ sau 1 tay vệ sĩ mặc đồ đen mang moto tới cho hấn

- Nè, lên xe đi - Hấn nói và đưa nó cái mũ xe máy

- Um, xe đẹp ghê ta - Nó nhìn chiếc xe bản thân

- Lại chẳng, xe của đại thiếu gia sao mà k đẹp được chứ? Xe này do tui thiết kế mà - Hấn vênh mặt cười đắc trí

- Xi, người ta khen tí đã chánh, thôi đi lẹ đi ông - Nó giục

- Rồi, bán chắc chưa? - Hấn hỏi

- Rồi, k chết được đâu - Nó nói

Nó nói dứt câu hấn vọt ga phi thẳng với tốc độ chóng mặt làm nó bị ngã ngựa về phía trước ôm trùm lấy hấn....

- Oái, đi gì mà kinh thế hả? - Nó la

- Tui bảo cô bám chắc thì k nghe. Phải bám vào đây nè - Nói rồi hấn kéo tay nó ôm vòng qua eo hấn
- k ôm đâu - Nó rút tay lại và bám vào thành xe
- Ha, vậy ngã khỏi xe thì tui k quay lại nhặt đầu nhá cô nương - Hấn trêu nó

Nói xong hấn lại vọt ga làm nó ngã dúm dụi về phía trước và ôm chầm lấy hấn dù k muốn tí nào (chắc, tên này k biết lươn giống ai ta =.). Và thế là bắt đắc dĩ nó phải ôm hấn nều như k muốn hấn cho thêm mấy cú ngã vô tình mà đây cố ý đấy nữa....

TẠI QUÁN ĂN:

- Cho tui 2 phần bít-tết lớn, 2 nước cocacola, 2 bánh kem trắng miệng - Hấn nói với nhân viên bán hàng
- A! Tui ăn bánh kem socola cơ - Nó chỉ vào cái bánh kem trong tủ
- Ủa, vậy cho đôi 1 socola và 1 kem dâu nhé - Hấn sửa lại
- A....a....a...Nè nè, có kem nè. mua cả kem nữa đi, tui muốn ăn kem nữa Tui ăn kem socola kia kia, ngon chưa? - Nó kéo áo hấn
- Trời, cô ăn lắm vậy? Có bánh kem rồi còn đòi kem làm gì nữa, có ăn hết được k mà gọi lắm thế? - Hấn mắng nó
- Hết được - Nó nói chắc như đinh đóng cột
- Thua cô luôn, vậy cho tui 2 kem socola nữa nhé- Hấn thờ dài
- K, mi k được ăn kem socola, mi ăn kem sữa đi - NÓ nói
- Lại gì nữa đây cô, yêu sách quá - Hấn nhăn mặt
- K sao cả, ai kêu khao tui phải nghe tui chứ, lẹ lên - Nó khẳng khẳng bắt hấn đòi
- Hừ, một cô quá, ngu mới đưa cô đi ăn. Rồi vậy cho 1 kem socola, 1 kem sữa đi - Hấn chỉ vào cái menu
- Thì ai khen mi k ngu đâu - Nó cười toe toét
- Cô.....
- Vâng, anh cần thêm gì nữa k ạ? - Chị nhân viên chen ngang
- K, vậy đủ rồi.- Hấn nói, xua tay
- A! Umanh tên gì vậy? - Chị nhân viên hỏi
- Hà? - hấn ngó người
- Chị ơi, hấn là Nam, Vũ Anh Nam đó - Nó chen vào
- Ô! Vậy à? Tên anh đẹp quá, anh ở đâu vậy? Làm nghề gì thế? - Cô nhân viên hỏi 1 lèo
- Ồ.....- Nó đang định nói thì bị hấn bịt miệng lại
- Đây, cô là nhân viên bán hàng hay là cảnh sát thế hả? Muốn tui dẹp cái nhà hàng này k? - Hấn quát
- Ồ...a...xin lỗi ạ - chị nhân viên đỏ mặt vội vã xin lỗi (chắc, đây người ta gọi là đẹp trai quá cũng là 1 cái tội ==)

Nó bị hấn lôi cổ về bàn đợi mang đồ ăn ra

- Nè, sao nãy mi gắt với người ta thế? - Nó trêu hấn
- Cô lại còn nói à? Tui mới cô ăn cô k bảo vệ tui thì chớ lại còn tiếp tay cho mấy con giặc cái đấy .Mai lun dẹp cái quán này luôn- Hấn tức tối
- Thui thui, hạ hỏa đi .Nước mắt nè, uống cho nguội bớt đầu đi - Nó đưa cho hấn cốc nước
- Xi.....- Hấn quay mặt nhìn ra ngoài
- Hehe, thoải đừng nóng mà. A! đồ ăn mang tới rồi nè, ăn lẹ k nguội mất - NÓ cười

Thế là nó với hấn ngồi đánh chén no nê. Nhìn nó ăn mà hấn cứ trố mắt ra khi thấy nó oánh chén đĩa bít-tết to oánh 1 cách sạch sẽ thì tẹo k hiểu nó ăn

bánh kem với kem như thế nào à!! Vì tôi hần ăn vẫn phải chờ lại phần bít-tết để bụng ăn 2 cái kia nữa mà.....

2 đứa nó vừa măm xong thì cũng là lúc nhân viên mang bánh kem cho nó. Lần này lại tới nhờ nhân viên khác nhìn hần không chớp mắt

- Um, chi oi. Sao chị nhìn bạn trai em ghê thế? Em thấy như vậy k hay lắm đâu ạ - Nó tròn xoe mắt nhìn chị nhân viên đang ngượng đỏ cả mặt

Hehe, nó rất ghét giả nai nhưng mà đã giả nai thì thôi rồi à, vì nó k xinh nhưng lại sở hữu 1 khuôn mặt dễ thương với làn da trắng và đôi mắt to tròn xoe. Hần nghe xong câu nói của nó thì miếng bánh kem dâu tây hần đang định cho lên miệng ăn rồi luôn xuống đĩa (==.)

- Cô.....cô vừa nói cái gì vậy? - Hần vẫn sock, nói giọng run run như k tin vào tai mình

- Gì?Bộ mi chưa già đã điếc à?Ta chả bảo rùi đó thui...Tại mi kêu ta k giúp mi đuổi mấy nhò đó đi nên h ta giúp thiệt tình vậy còn gì, hehe - Nó nói mà miệng vẫn hồn nhiên nhai bánh

- Ặc, thua cô luôn - Hần thở dài

- Hehe, thì bình thường đã thắng tui bao giờ đâu mà trả thua.A! Đúng rùi, nè - Nó nhìn hần cười tươi

- Gì? - Hần nhìn nó

- Hehe, hum nay tui mí phát hiện ra là ông đẹp trai ghê hén - Mắt nó chớp chớp nhìn hần

- Lại gì nữa đây, cô đừng khen tui, tui sợ lắm - Hần nhìn nó đầy vẻ nghi ngờ

- Tui nói thật mà. Hum nay, à k ngày thường đã bít là đẹp trai rùi nhưng hum nay ta thấy mi lại đẹp trai 1 cách lạ lùng cơ - Nó dờ dộng nịnh nọt

- Ghê quá...Thôi, khỏi nịnh đi, muốn gì nói nghe coi nào - Hần nhìn nó

- He, mi đúng là hũu ta ghê. Cho ta quả dâu ở cái bánh kem của mi đi - Nó nháy mắt tinh nghịch

- Trời, chỉ vì quả dâu tây mà cô khăng khăng ăn bánh khác để được thử cả 2, phải k?Cô nịnh nọt tui vì quả dâu hả? - Hần trở mắt ra nhìn nó khi đoán được ý đồ của nhò

- Hehe, phải. Hum này công nhân mi thông thông minh ghê ta! Cho tui đi - Nó nhìn hần cười

- K cho - Hần nói

- Thui mà, nhò mọn thế? Cho tui đi mà bạn Nam đẹp trai, bạn Nam kute- Nó tuân hần 1 chàng nịnh nọt

- Thui thui, được rùi đừng nịnh nữa, tui sờn hết cả da gà rồi nè....- Hần xiên quả dâu vào đĩa rồi đưa nó

Nó há mồm ăn ngon lành quả dâu hần bón cho nó. Nó và hần đều chẳng hay rằng có bao nhiêu người nhìn nó bằng ánh mắt ghen tức vì nhìn nó với hần chẳng khác gì 1 cặp đang iu nhau thắm thiết lúc nào k hay...

- hehe, thanks nha - Nó cười tít mắt

- Cô chỉ thế là nhanh - Hần lắc đầu

Xong nó đánh chén sạch bách nốt đĩa bánh kem socola của mình làm hần phải thốt lên câu:

- Đây, bụng cô là bụng gì thế?

- Hà?Nói zậy ý gì thế? Lại mún cãi lộn với tui à? - Nó lườm hần

- Trả thế, người cô bé tí thế kia mà chén sạch đĩa bít-tết xong lại ăn sạch đĩa bánh kem kia - Hần chỉ

- Xời, bụng tui còn dư ăn thêm que kem nữa cơ - Nó cười toe toét

- Trời, cô ăn lắm vậy mà sao tôi chẳng thấy cô tăng lên kg nào vậy? - Hần nhìn nó ngạc nhiên

- hô hô tui là loại k thể béo được - Nó cười

- Tui thua cô rùi - Hần nản

- Hehe, thua thì mau ra lấy kem cho tui đi - Nó cười

- Chắc, vậy ra trả tiền rồi lấy kem ra ngoài ăn luôn- Hần nói rồi đứng dậy

- Ok - Nó đứng dậy theo hấn

Nó và hấn ra quầy thanh toán tiền xong rồi cầm kem ra ngoài ăn cho thoáng vì quán này tới giờ khách vào khá đông nên hấn k thích lắm cái k khí ồn ào đó....

- Nè, nè, nè.....lại tui bảo - Nó gọi hấn

- Hà? Gì vậy? - Hấn hỏi

- Thì cứ lại đây, lẹ lên - Nó vẫy vẫy tay gọi hấn lại

- Gì nữa đây ? - Hấn tiến lại hấn nó

- Bảo cái này nè.....- Nói rồi nó kiễng chân lên ăn lun miếng kem của hấn

- Ê....cô - Hấn tức giận nhìn nó

- Um, kem này cũng ngon ghê ta, lần sau tui sẽ thử kem này - Nó nhìn hấn cười

- Ai cho cô ăn của tui, hả? - Hấn lườm nó

- Hehe, tui bít là k cho nên mới phải làm zì, ngốc - Nó thè lưỡi nhắm nhắm kem của mình

- Hừ, mau đưa kem của cô đây cho tui ăn thử? Mau - Hấn nói rồi kéo tay nó ăn 1 miếng (chùi ui, hum gián tiếp rồi کیا bà con ới)

- OA...oa...oa..ai cho ăn kem của tui chứ? Trả lại đây - Nó khóc ầm ỹ (đừng tin, nhò này trả bao giờ bít khóc đâu, nhò nai đó)

- Ấy, ấy đừng khóc mà, mau nín đi - Hấn lúng túng

- K biết, bắt đền đó - Nó thút thít

Đúng lúc ấy điện thoại hấn đổ chuông nên rút cục hấn đành phải nhường nó nốt que kem của mình bị nó cắn dở 1 miếng

- Roài roài, mau nín đi .Nhường cô nốt que của tui nè - Hấn đưa nó que kem

- Hehe, thiệt hông? Thanks nha - NÓ nhìn luôn mới sợ chứ (=.=)

Hấn nhìn cái mặt hớn hơ của nó chỉ biết lắc đầu bó tay thôi. Lôi điện thoại vẫn đang réo ầm ỹ trong túi quần ra, hấn nghe:

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sắc Sược!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

- Alo!

- Hà? Um, đang đi với em gái mà

- Ồ! Tao đến ngay

- Gì?Biết rồi, tao đâu ngu mà nói cho nhò.Tao đưa nhò về rồi tới ngay

- Um, bye

Đây là những câu nói của hấn mà nó nghe được lúc đang đứng cạnh hấn nhắm nhắm 2 que kem 1 cách ngon lành

- Nè, ăn xong chưa? ĐI thôi - Hấn quay lại nói với nó

- Xong rồi, đi đâu ? - Nó bỏ nốt miếng kem cuối cùng vào miệng

- Về chứ đi đâu - Hấn nói

- K về, giờ mới có 8h, quá sớm - Nó nhăn nhó
- K được, cô về lẹ đi, tui còn có việc - Hấn nói
- Việc gì với hai tui chứ? Hai người có gì dấu tui mà bắt tui zè - Nó nhìn hấn nghi ngờ
- Ủa, sao cô biết tui nói chuyện với anh cô? - Hấn nhìn nó
- Thì đó : "Tao đang đi với em gái mày". Cái này k phải hai tui thì ai? Ngốc - NÓ hất mặt nhìn hấn
- Hừ, k được .chỗ này là chỗ của đàn ông, cô k đi được .Mau theo tôi về nhà đi - Hấn nói
- K về, tui muốn đi .Tui k phải con gái hay tiểu thư đâu được chưa? - Nó nói 1 câu xanh rờn
- Sặc, k phải con gái thế là con trai chắc? - Tí thì hấn té vì câu nói của nó
- Tui là tomboy. Ở ế đâu cấm tomboy được tham gia phải k ? - Nó nói đồng dặc
- Cô...- hấn đuối lý
- Nào, đi thôi lẹ lên - Nó đẩy hấn ra xe vì biết tên này đầu khẩu với nó thì thậm 100% rùi

Hấn đầu khẩu với nó thua nên đành ngậm ngùi đưa nó đi cùng và trong bụng đang chuẩn bị tâm lý nghe thằng bạn thân iu ca co 1 bài vì cái tội giám mang đứa em gái iu quý độc nhất vô nhị của hấn tới 1 chỗ như thế này...

- Nè, lạnh k? - Hấn hỏi
- Um, bình thường - Nói nói dối chứ thực ra đang lạnh muốn siu rồi
- Xi, lại còn già bộ. Nè, lạnh thì cho tay vào đây nè- Nói rồi hấn kéo tay nó nhét vào túi áo khoác của hấn
- Ấm k? - Hấn hỏi
- Um, ấm - Nó khẽ nói (hehe vì nàng nhà ta nom ế mà cũng biết ngượng rồi chứ k hồn nhiên đầy ắp ý như tên kia)

Hấn đưa nó đi đâu đó khá xa, vòng vèo qua mấy con đường liên rồi lại đi ra 1 đường quốc lộ khá vắng vẻ...Nhưng lại gần thì nó thấy ở đây khá là đông người đang hò hét, kêu gào ầm ĩ và cũng có rất nhiều đuốc với lửa được đốt lên sáng choang .Hấn dừng xe lại thì nó mới thấy ở đây k chỉ lắm người mà còn lắm xe nhưng chỉ có đúng loại xe phân phối lớn được dựng la liệt 2 bên đường và cũng có lắm thằng tóc xanh tóc đỏ cùng mấy nhò ăn mặc cực lù sexy cứ ưỡn ẹo đi đi lại lại ...

- Nè, xuống đi - Hấn gọi làm nó giật mình thoát khỏi mấy cái suy nghĩ mông lung
- Ờ, um...- Nó áp ứng, bước xuống xe
- Nè, sao lâu zì? - 1 giọng nói quen quen gọi hấn ở đằng sau
- Ờ, um ...tại...- Hấn nói và chỉ tay về phía nó đang trở mặt nhìn ông anh iu quý mà k thốt lên được câu nào
- Hà? VIỆT...- Anh nó hoảng hồn hét lên
- Hi, chào anh hai iu quái - Nó nở nụ cười đầy sát khí và lờm anh nó thì phải nói là tui rùi...
- Ấc, thằng kia...thế này là thế nào hả? Tao bảo mày là đưa nó về nhà cơ mà, mày muốn tao giết mày k?- Việt hét lên với hấn
- Oái, k phải tại tao...Mày hỏi con "lùn" ế ...tại nó k chịu nghe tao mà tao lại cãi nhau thua nó nên...- Hấn kể lễ than vãn với thằng bạn
- Việt, về mau - Hai nó quát nó bắt về
- K về, hai có gì dấu em phải k? - Nó nhất quyết k chịu về
- Ủa? Anh Việt ơi có chuyện gì vậy? - 1 giọng nữ quen quen chen vào

Giọng nói này thực sự đối với nó k phải là quen mà là quá quen ...nó quay lại nhìn, 4 mắt chạm nhau và...

- VIỆT...
- LY...

- A A A A A A...- Cả 2 đứa cùng hét lên còn ông anh nó thì nghĩ trong đầu là: "Thôi con rồi"
- Hai, hai với Ly từ bao giờ mà lại dẫu đứa em gái iu quý này của anh hả? - Nó nhìn ông anh hai với ánh mắt hình tia lửa điện
- Ấy, k phải. Anh vô tình gặp Ly ở ngoài nên là...- Ông anh nó áp úng
- Hừ, 2 người được lắm, tui nghỉ chơi với 2 người lun - Nó giận rồi
- Thui mà, thật sự k phải như mày nghĩ đâu Việt à... Đừng giận tao mà, tui nghiệp tao - Nhỏ bạn lay lay nó
- Hừ, mày gan lắm đó... Đại tiểu thư nhà họ Quách mà giám theo anh tao tới đây à? - Nó lườm nhỏ bạn
- Hehe, vô tình thui mà chứ có phải tao mún thế đâu, đừng giận nha Việt iu quý của teo - Nhỏ bạn cười trừ
- Hừ, rùi. À, thế mà đây là đâu zị ta? - Nó ngo ngắc nhìn 2 tên kia mồ hôi đang chảy lã trã khi rút cục nó cũng hỏi điều mà 2 người đó sợ nhất
- Trường đua chó đâu, nhìn vậy k ra à cô nương - Hưng từ đâu bước tới
- Hai anh đứng đây làm gì thế? Sắp tới h đua rồi mau lên thôi - Thăng Bin từ đằng sau bước tới giục
- Hưng. Á! Thăng Bin kia, mày đang làm cái quái gì ở đây vậy hả? - Nó hét toáng lên chỉ vào mặt thăng Bin
- Oái, chị - Thăng nhóc nhìn thấy nó mà Run như cày sậy lun à
- "Bốp" - Mày mới có lớp 10 mà dám tới đây à? Muốn ăn đập lắm phải k? - Nó đập thăng Bin 1 cái
- Việt bình tĩnh đã... Vấn đề là sao ở đây lạ là trường đua nè - Nhỏ bạn kéo nó
- Hả? Đường đua...cái gì?đua xe moto à? - Nó hét lên sao 1 lúc mặt đơ ra rồi chiếu cái nhìn chết người về phía ông anh trai và hấn
- Hixxx, đây là chỗ chỉ dành cho con trai mà, tui đã bảo cô về mà k nghe h còn hét gì nữa - Hấn nhăn nhó nói
- xì, tui mà k tới sao biết mấy người đua xe dẫu tui được?- Nó hất mặt
- Thôi được rồi, mấy ông có định đua k đây? Lâu lắm bọn bốn mới tụ họp đầy đủ mà...- Hưng lên tiếng sé tan cái bầu k khí đũa nọ lườm đứa kia đến phát sợ
- 4 người? - Nó nói:
- Ồ phải! Tui, Việt, Nam và thăng Bin, 4 tay đua vàng đó cô - Hưng nói, cười đầy tự hào
- Thăng Bin á? - Nó quay ngoắt sang nhìn thăng Bin
- Hehe - Thăng Bin tội nghiệp nhìn nó chỉ biết cười trừ
- Thui, truyện này giải quyết sau, mấy ông mau chuẩn bị đi - Hưng nói
- Ồ! Vậy Ly ngồi đây với Việt nhé, tụi này ra đua - Hai nó nói
- Cũng lúc đó 2 con nhỏ ăn mặc sexy bước tới chỗ tụi hấn ưỡn ẹo...
- Anh Nam ! Hôm nay anh cũng đua sao? Cho em ngồi sao nha?- Nhỏ mặc áo 2 dây, váy siêu ngắn ôm tay hấn
- Biền, xe tui k trở đàn bà - Hấn hất tay nhỏ کیا ra (chậc ==. Thế k biết nãy đại công tử nhà ta chờ ai nữa)
- Hi! Anh Việt,vậy cho em ngồi sau ha?Đảm bảo hum nay chiến thắng sẽ thuộc về anh đó - Nhỏ mặc áo dây, quần đùi rách te tua ưỡn ẹo đứng trc mặt anh nó dờ cái giọng ngọt như mía lùi ra nịnh
- Chẳng để anh nó kịp lên tiếng, nó nhìn mấy nhỏ điên quá nên quát luôn (đã bảo nó k sợ trời k sợ đất chỉ sợ mỗi 1 người thoai, sau này sẽ ro hehe)
- Đây, ưỡn ẹo gì ở đây thế? Ra chỗ khác chơi đi. Xe của Hoàng Anh Việt đã có tui ngồi rồi - Nó hất mặt, vẩy vẩy cái tay đuôi nhỏ đi
- Đây, mày là ai mà đòi tranh với tao ? Tao chưa thấy mày ở đây bao h? Người mới à? Tránh ra 1 bên đi - NHỎ đó dờ giọng đe dọa (nãy còn nai lắm mà...chậc chậc ==.)
- Tao là ai á? Tao là Hoàng Việt Anh, vợ chưa cưới của Hoàng Anh Việt được chưa?- NÓ nhìn nhỏ cười cực kì đều, mắt k hề chớp

Nhỏ kia nghe nó nói vậy thì cũng cứng họng đành ngượng ngùng bỏ đi cùng con bạn mặt mày đang đỏ căng nhưng k làm zè được...còn mấy người sung quanh đó thì chết đứng + chết k kịp ngáp khi nghe nó phát ngôn ra mấy câu vừa rồi...

"Bóp" - Anh k nhớ là mình có đưa em gái ruột là vợ chưa cưới bao h đâu nhá - Hai nó cốc vào đầu nó

- Oái, đau em...(nó nhăn mặt) Sao lại đánh em chứ?, em giúp anh cứ bộ. Xỉ,căn bản là tại nhỏ ế nhu cơ, đầu to mà óc còn chưa bằng quả nho à...Rõ ràng người ra đọc cả họ lẫn tên ra mà k nhận ra, ngu tề - NÓ lườm bàu khi bị ông anh đánh oan

- Hahaha, được đó Việt. Tui nể cậu dần dần rùi ế, nói k chớp mắt lun - Hưng cười tít mắt, vỗ vai nó nể phục

- CHặc, nhỏ lùn này lăm chiêu lăm, bấy nhiêu chưa là zè đâu - Hấn lắc đầu ngoa ngán (tên này mới bị nó lừa rồi nên h k sock như mấy người kia hehe)

- Hi, thui mình cho xe vào sân đua đi mấy anh...tới h đua rồi ạ - Bìn lên tiếng

Rồi hấn với nó dắt xe vào bãi thì nó với nhỏ bạn thân cũng lon ton đi theo luôn...

- Đây, đi đâu đấy? - Hấn nhìn nó, hỏi

- Ồ phải ha, Ly Ly đi đâu zì? - Nó quay sang hỏi nhỏ bạn

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lùn! Đồ Sắc Súc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

- Tui đang hỏi cô đó - Hấn nổi đóa

- Xì, tui trả nói rồi đó sao, tui ngồi sau xe của anh hai tui mà - Nó lè lưỡi trêu người hấn

- Ừm, thế còn em, Ly ly em đi đâu zì? - Hai nó hỏi

- Um...Dạ...em...em muốn ngồi sau xe anh - Nhỏ bạn nó lấp bắp, mặt cúi gằm xuống đất, 2 tay nắm chặt vào với nhau

- Ày, đây là đua xe đó, tui anh đi nhanh lắm, em k chịu được đâu - Hai nói giải thích

- Em chịu được mà - Nhỏ bạn ngược lên nhìn anh nó bằng ánh mắt cực kì tức tin (chà chà, đúng là yêu roi à thì cái zè cũng giám à)

- Anh...- Hai nó bối rối

- hehe, vậy hay roi. Thế này đi, Ly ngồi xe hai tui còn tui ngồi xe tên này là ok- Nói rồi nó nhảy phốc lên xe hấn

- Đây, ai bảo cho cô ngồi xe tôi bào h vậy? Xuống mau- Hấn đuổi nó

- Im dùm cái xem nào - Nó lấy tay bịt miệng hấn lại

- Haizzz...thui được rồi, em lên đi. Nếu thấy sợ thì bảo anh nhé - Hai nó chìa tay kéo nhỏ bạn của nó lên xe

- Dạ, anh yên tâm em k làm phiền anh đâu - Nhỏ bạn cười hạnh phúc

Nó nhìn hai nó và nhỏ bạn thân cười 1 cách miễn cưỡng vì xem chừng là nó làm bà mối vụ này ắt sẽ thành công suôn sẻ

- Nè, nói trước là lần này tui đi nhanh hơn nhiều lúc tui lai cô đó, lúc ế đừng có mà hét lên với tui ghen - Hấn nói

- Xì, bít rùi mà, tui sợ sao giám leo chứ? Đã bào là tui k sợ trời k sợ đất rồi mà - Nó vênh mặt tự đắc

- Ghê ta! Vậy nhớ bám cho chắc vào đo, hìu chưa?- Nói rồi hấn kéo tay nó đút vào túi áo và bắt đầu nổ máy

Ghé qua cặp của hai nó với nhỏ bạn thân xem như thế nào nha:

- Đây, anh đi nhanh lắm đó, em k bám chặt là rớt đấy - Hai nó nói, cười gian (==. Có ý đồ zè đây)

- ừ, anh yên tâm, em bám vào đây là ổn rồi - Ly cười, đôi má hơi ửng hồng

- Ha! Tiểu thư à, em biết người ngồi sau xe như em phải bám vào đâu k? - Việt bất cười

- Dạ? - Ly ngơ ngác

- Đây nè - Nói rồi Việt lấy tay Ly ôm chặt vào eo mình

- Ồ ...nhưng...- Ly ngại ngùng

- ha, nếu em muốn rớt xuống xe thì bỏ tay ra cũng được- Việt nhìn Ly, nói nhẹ nhàng nhưng đầy ẩn ý bên trong

- Hixx...vậy thôi em k bỏ nữa - Ly làm Việt xem chút nữa người vang luôn vì k ngờ ly cũng ngốc vậy, ngốc y hệt cô em gái đáng iu của Việt

Và rồi còi hiệu cũng vang lên, các xe bắt đầu nổ máy (tầm gần 20 cái) nối tiếp nhau và 1 phát súng vang lên và tất cả xe máy phân phối lớn đủ loại khác nhau lao nhanh về phía trc chỉ để lại những tiếng rít xe đinh tai...

Thật ngạc nhiên là những chiếc xa sau cùng lại là xe của hần, hai nó,Hưng và Bin lại đi với vận tốc trung bình chứ chẳng phóng vèo vèo như bọn kia

- Nè, tụi kia vượt hết rồi nè. Đi kiur zè vậy? - Nó vỗ vỗ vào hần

- He, cô máu nhĩ? Bình tĩnh đi, đợi chút tôi sẽ cho cô xem 1 cảnh tượng hết sức thú vị mà cô k bao h thấy đâu, chỉ có ở trên đường đua này thôi đó - Hần cười

Nó thắc mắc k biết hần lại làm gì thì ngay phía trước mắt nó đã cho nó câu trả lời chung thực nhất . Hàng loạt chiếc xe moto phân phối lớn ngà, đồ rập trên đường cua cao tốc, có xe bị hất văng cả ra ngoài đường đua, xe thì bị nát hoàn toàn đè lên nhau, có xe con bốc cháy luôn,...

- Đây là? ...- Giọng nó hơi run

- Ha, đua xe k phải là dễ đâu, k phải cứ co xe cứ lái được là thành tay đua.Đường đua này đã giết chết k biết bao nhiêu thằng gà mờ rồi đâu. Đường đua này được gọi là con đường Tử thần đấy - hần cười thích thú

- Vậy sao? Đúng là ghê thật - Nó k khỏi ngạc nhiên

- Ừa, cô nhìn nhé, tôi sẽ cho cô thấy vì sao 4 đứa tụi này lại được gọi là huyền thoại trong làng xe đua nhé. Đây k phải chỉ là cái hư danh hão huyền đâu - Hần nói và cho xe đi với vận tốc chậm để cho nó xem

Lần lượt các xe của Bin và Hưng rồi đến Hai nó vượt qua hần và bước vào khúc cua thử thân...Cảnh tượng đang hiện ra trước mắt nó đây làm nó thấy cứ y như là nó đang xem fim vậy...Hai nó vượt qua khúc cua tử thần đó k bằng cách đánh vòng theo đường vạch vôi trắng ở giữa đường làm làm chiếc xe lúc nghiêng trái lúc đảo nghiêng sang phải mà gần như là nghiêng tới muốn chạm đất luôn mà xe vẫn giữ được cái thăng bằng do tay lái cực kì chắc của hai nó. Hưng với Bin lại của giống nhau là để chiếc xe nằm ngang theo chiều rộng của mặt đường và cua kết hợp với tiếng phanh xe làm bánh xe lết cạ sát với mặt đường qua hết khúc cua...

- Sao? Thấy tuyệt chứ? Cảnh này k phải ai cũng được chứng kiến đâu nhé. Tuy nhìn kiểu cua của thằng Hưng có vẻ là dễ ăn nhất nhưng thực hiện thì k hề dễ đâu. Thằng Bin là đệ đệ của Hưng mà học được cũng k phải dễ đâu. Bin là thằng rất khá đấy - Hần giải thích

- Um, A! Thế con nì, đi chậm vậy thua thì sao à? K được phép thua đâu nhá, mang tiếng ta lắm đó.- Nó sực nhớ ra và dục hần

- Ha, tui mà thua được á? Bắt đầu đây, bám chắc vào đấy - Hần cười ngạo nghễ và bắt đầu vào máy

- Nhìn nhé, tôi cho cô thấy tuyệt kĩ của làng đua xe này.- Hần rít ga và phóng thẳng vào đường cua

Cách đi của hần k có gì đặc biệt nhưng như cách của mấy thằng kia nhưng lại là cách mà k ai làm được và cũng chẳng ai giám làm hay thử qua 1 lần. Đó là đi thẳng theo đường cong của đường cua với vận tốc chóng mặt ...Chiếc xe được hần cua nghiêng tới mức như muốn đổ tới nơi khi hần đi với vận tốc kinh khủng như vậy. Nhưng đây chưa là gì, lạ hơn là tới đúng giữa khúc cua, khi xe hần sắp đổ xuống tới nơi nhưng hần vẫn đi với vận tốc cực lớn đó thì hần thò chân ra và biến chân của mình làm trụ đỡ xe và cua xe 1 cách ngoạn mục tạo nên 1 vết lửa sáng lóe lên khi bánh xe của hần cạ sát với mặt đường cực phu làm nó k thể không khâm phục hần mặc dù cái tính liều chết của hần dọa nó làm nó thót tim khi thấy cái xe sắp đổ cách mặt đường đúng 5cm(==)

Rồi hần bắt đầu vượt qua xe của Bin, vẫy tay chào tên Hưng và qua nốt, còn xe của Hai nó và hần thì đi song song với nhau khi sắp tới đích. Chẳng ai chịu thua ai, chẳng ai chịu nhường ai cả khi hai nó vừa vượt hần đc chút là hần lại phóng lên rồi vượt hai nó thì hai nó phật rú ga...cứ thế cứ thế nên cuối cùng thì hai và hần cán đích cùng 1 lúc nên nghiêm nhiên ngày hôm nay có tới 2 giải nhất lận. Tiếp theo là Hưng con Bin về nhì do lúc vào gần đường đích thì xe Bin bị mất lái 1 chút nên đành nhường ngôi nhường đàn anh và về Ba...nhưng cũng phải công nhận tên Bin này khá, đua xe ngang ngửa với bậc đàn anh thì cũng khiến đầy thằng phải há hốc mồm khâm phục rồi...

- Ôi ôi...Tui vừa mới nhảy từ máy bay xuống hay sao thế này ...- Nó quay mòng mòng vì ù hết cả tai

- Đây, ổn chứ? - hần hỏi

- K sao, chưa chết được, mới chỉ ù tai thoai kekee - Nó cười, lắc đầu
- Phục cô đấy. Ngồi xe tôi lần đầu mà chỉ bị ù tai thôi thì k phải là thường đâu nhé - hấn xoa đầu nó
- Hixxx...zị còn như thế nào nữa chứ á? - Nó nhăn nhó
- Như kia kia - Hấn chỉ sang chỗ anh hai nó với nhỏ bạn thân

Lúc ấy nhỏ bạn thân của nó bước xuống xe, loạng choạng và anh nó chạy theo sau đỡ nhỏ bạn nó đang suýt chút nữa là hun đường..

- Em ổn chứ? - Hai nó lo lắng hỏi
- Um...em k sao, hơi chóng mặt chút thôi - Nhỏ bạn nhìn hai nó cười gượng, lắc đầu
- Em qua bên này ngồi đi - Hai nó đỡ nhỏ bạn qua bên đường ngồi
- Um..

Tiếp sau đó thì nhỏ bạn nó k chịu được nữa và đã nôn thốc nôn tháo...

- Ha,cô thấy chưa? Như vậy đó. Mà nhỏ bạn cô bị thế là con nhe đấy, ngồi xe tôi còn đỡ chán chứ ngồi xe thằng Việt mà nó của toàn đánh võng vậy thì kể cả những nhỏ chuyên ngồi sau xe cũng sây sầm mặt mày vì choáng váng à - hấn cười

- Chắc, khổ thân nhỏ bạn mình, hy sinh vì tình yêu với ông anh khờ đó có đáng k ta? - Nó tặc lưỡi đồng cảm với con bạn
- Đây, cô k sang giúp bạn cô mà con ngồi đây à, lùn? - Hấn trở mặt nhìn nó vẫn đang ung dung tiếp chuyện hấn (bình thường nhỏ bạn nó mà bị sao thì nó đã phóng vèo vèo với vận tốc ánh sáng qua rồi)
- Sao phải sang, hai tui sang ở đó còn zề nữa. Sang để phá à? Sao hum nay dằn giữ vậy ?- Nó quay sang mắng hấn

Lúc sau khi ông anh nó lên nhận giải thì nó mới ton ton chạy qua chỗ nhỏ bạn nó vì tên kia cũng lên rồi nên nó làm gì con ai để nói chuyện nữa đâu (hehee nhỏ này nhìn thế mà lươn thật)

- Hey, ổn chứ tình yêu - Nó chạy lại ôm nhỏ bạn thân
- Hixxx...bà phẩn đầu mà h mới ra với tui zị ?- Nhỏ bạn lâu bầu, nhăn nhó nói
- Hehe tui có đi đâu đâu. Ngồi ngay trước bà thoai mà, xem kịch tình củm của bà với ông anh khờ của tui thôi. Chắc, đúng là lằng mạn quá à - Nó nhìn nhỏ bạn chớp chớp mắt
- Xi, hay cái đầu bà ý. Xuống tới xe tui mới biết mình còn sống đấy à - Nhỏ bạn lườm iu nó
- hehe, thì bà phải cố chứ. Thế sau này mí làm phi nhân nhà họ Hoàng được chứ? - Nó vỗ vai nhỏ bạn
- Xin bà đó, đừng chọc tui nữa. Giờ tui vẫn đang muốn ới lăm nè - Nho bạn nhăn mặt, bịt miệng
- He, thoai nè lấy áo tui mặc nè. Trời lạnh rồi đó - Nói và làm nó cời chiếc áo vest đen của mình khoác lên người nhỏ bạn của nó
- Hà? thoai,tui k cần đâu. Bà mặc đi, bà mặc có mỗi cái áo cánh ở trong à, chịu sao được, tui k sao đâu - Nhỏ bạn đẩy chiếc áo lại cho nó
- Nhỏ này, teo k sợ trời k sợ đất thì làm sao àm sợ lạnh được chứ? Mặc đi, còn làm bộ nữa à mày đang run lên vì lạnh kia - Nó cốc nhẹ lên đầu nhỏ bạn
- Mày đúng thật là, rồi teo mặc - Nhỏ bạn nó bị nó ép quá nên đành mặc
- Rồi, thế chứ. Đi thôi, tui kêu hai tui đưa bà về nhà tui nghỉ, hum nay bà mệt quá rồi à - Nó nói rồi kéo nhỏ bạn dậy
- Hà thôi, tui k về nhà bà đâu, h nhà bà có anh Việt tui ngại lắm - Nhỏ bạn đỏ mặt, nín tay nó lại
- Xi, bà về nhà để ở với mà à? Nhà bà có ai đâu. Đi lẹ đi - Nó kệ cứ kéo nhỏ bạn lại chỗ hai nó mặc cho nhỏ bạn cú léo nhéo đằng sau
- Hai, hai ới! Hai đưa Ly Ly về nhà mình hộ em đi, lẹ lên - Nó kéo tay áo ông anh hai đang cười nói với lũ bạn
- Hà? Bây giờ á? - Hai nó trở mặt
- Chứ k bao giờ nữa? Bộ anh tính để nhỏ bạn iu quý của em đợi anh chơi chán chê trong khi sương đang xuống như thế này à? - Nó lườm
- Thui cô bé à, vui tý đi. Nè em uống bia với anh nhé - 1 thằng đập vai nó xen vào

- Bò ra, k uống. Trè con ra chỗ khác - Nó hất tay thẳng kia ra
- Trời, sao em kiêu thế, uống chút cho vui à. Yên tâm đi, say anh đưa về nhà cho - Hấn lè nè
- MÀY MUỐN GÌ ĐÂY CON? - Thằng đấy bị hấn và hai nó vịn ngửa tay ra đằng sau và được thằng Bin tặng thêm 1 cái đập vào giữa bụng chạy tóe khói luôn
- Thui được rồi, Ly đi thôi, anh đưa em về nhà. Ồ, ủa mà nhà ai? - Hai nó quay sang nhìn nó
- Nhà mình - Nó nhìn lại
- Hò, Việt mày đừng làm gì em Ly nhé - Hấn vỗ vai thằng bạn đang đỏ mặt
- Ờ hay, tui có nói là mấy người được ở lại à? Lượn về nhà tắt mau - Nó hất mặt
- Hà? - Cả lũ há 1 tiếng rõ to, co mỗi hai nó là sướng vì mấy thằng kia cũng chịu chung số phận với mình
- Tới giờ giới nghiêm rồi, đi về nhà tui tắt. Hum nay tui đãi mấy người bữa đêm, Uki - Nó nháy mắt
- Ok liền - Cả lũ đồng thanh

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Súc Sược!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

- Trời, Việt à, bà dọa tui này ú tim lun. Tưởng là phải như mấy đứa trẻ con mẫu giáo về nhà lên giường ngủ chứ - Hưng vỗ vai nó
 - Hehe làm sao mà ngủ được chứ à, tui đã quậy được tý nào đâu - Nó cười tỉnh nghịch
 - Thoai, k nói nhieu nữa. Tiến thẳng về nhà tui nào - Anh nó cười đắc trí, tiên phong dẫn đầu đi về luôn vì k phải về nhà 1 mình mà
- Thế là cả lũ thu dọn đồ đạc và tiến thẳng về nhà nó để lại bao ánh mắt đau khổ của mấy nhỏ sexy vì k được ngắm mấy anh kute, k được chiêm ngưỡng nữa những huyền thoại của sân đua từ thân này...
- Hehe, đi thoai nào - Nó chèo lên xe hấn
 - Áo đâu? Sao mặc có mỗi cái áo sơ mi thế này? - Hấn nhí nó, khẽ chau mày
 - À, áo đưa ly mặc rồi. Nhỏ đó yếu hơn tui nhiều à, tui hèm sợ lạnh đâu, keke - Nó cười
 - Ờ cũng phải, nếu cạnh thì kêu tui nha- Hấn nói
 - Ok - Nó cười toe toét
- Thế là hấn với nó vọt đi luôn bỏ lại ông anh hai nó với nhỏ bạn thân iu quý ở lại đằng sau cho riêng tư mà theo nó nói là như vậy...
- Nè, lạnh k? - Hấn hỏi nó
 - K seo, mà mặc vậy k lạnh seo? - Nó hỏi, nhìn hấn mặc có 1 cái áo da à
 - Hà? Sao lạnh? Áo là áo da đó, bên trong lại lót nỉ nữa nên ấm lắm. Mi k thấy ta, Việt, Hưng và thằng Bin đều mặc loại áo da này sao? Loại áo này giữ ấm tốt lắm. He còn có cả găng tay này nữa nè, ấm lắm đó, bên trong toàn được lót nỉ thui - Hấn giải thích
 - Zì sao? Thảo nào - Nó gật gù, xem chừng hiểu lắm
 - Uh, mún thử k? Găng tay này to lắm, cho thêm tay cô vào nữa cũng vừa à, tay cô bé xù k à - Hấn hỏi, chia tay ra
 - Xi, bé lắm đâu mà? - Nó bĩu môi

Mồm thì cong lên nhưng tay nó vịn cho vào găng tay của hấn (nhỏ này ngây thơ quá, tên kia thì cáo già ghê = =~).bàn tay nhỏ bé của nó cho vào vừa khít chiếc găng tay da to đùng của hấn

- Oa, ầm thật - Nó cười

- Chuyện,tui đã bảo rồi mà lại...Tay cô bé tí à. - Nói rồi hấn co tay lại nắm lấy tay nó nhét vào túi áo khoác cũng to đùng so với nó

- He, h ta mới biết tay mi to thật đó, to gấp đôi tay ta luôn nhể? - Nó hào hứng đến ngây thơ nói 1 cách vô tư

- xời, tay làm việc lớn phải như thế chứ - Hấn vênh mặt tự đắc

- Xi, ghê chưa? Khen tý đã pổng mũi rồi, cẩn thận nỏ h kia...A, mà này, sau này mi dậy ta đi xe mô tô này đi, nha - Nó năn nỉ

- Hả?Đùa à?Cô lùn vậy mà đòi đi xe này sao? - Hấn nhăn mặt

- Hừ, tui lùn kệ tui đâu cần ngạc nhiên vậy chứ.Mà lùn thì người ta đi giày cao gót là đc chứ gì.Nào có dậy k thì bảo? - Nó chuyển sang từ năn nỉ i ỏi thành dùng vũ lực đó là bẹo eo hấn

- Oái...đau quá...rùi rùi tui sẽ dậy cô là được chứ gì...Người đâu mà vũ lực vậy ?- Hấn nhăn mặt vì đau

- Hehe thế chứ, ngoan - Nó cười tinh nghịch

Rồi hấn với nó cứ thế suốt dọc đường cứ nói chuyện rồi lại chỉ chóc liên tăng tăng và cuối cùng thì cũng về được đến nhà thì thấy thẳng Bin và Hưng đã về tới nơi nhưng k hiểu sao ông anh mình với nhỏ bạn yêu quý vẫn chưa về. Mãi 1 lúc sau mới thấy 2 anh chị đi về...

- Hai, hai làm gì nhỏ bạn em mà h này mới đưa nó về zì? - Nó la oai oái

- Xi, anh đánh cho h. Bắt người ta đi chậm rồi bỏ anh mày đi trước còn nói - hai nó cóc nhẹ vào đầu nó

- Ủa?Zì hả?Hehe, thoải em đưa Ly Ly lên gác nghỉ ngơi - Nó lè lưỡi rồi chuồn thẳng

- Um... - Hai nó gật đầu

Nó đi nhỏ bạn lên phòng nó nghỉ ngơi vì Ly Ly vốn là tiểu thư liễu yếu đào tơ nhưng lá gan thì k hề nhỏ chút nào nên hôm nay mới giám ngồi sau xe hay nó đưa xe chứ. Và h thì mệt mún là luôn rồi...Đội cho nhỏ bạn thiệp thiệp nó mới nhảy chân sáo xuống nhà phá phách cùng đám kia

- A, Việt, đang đợi em nè, lại đây ngồi đi - Hai kéo nó ngồi xuống cái ghế trống giữa hai nó và hấn

- he, em vừa xuống kịp lúc à? - Nó tý tòn

- Ủh, mà Ly đã ngủ chưa? Em ấy ổn chứ? - Hai nó hỏi

- Rồi, anh khỏi phải lo đi. Đại tiểu thư lần đầu đi chơi vậy nên mệt lẫn ra ngủ khò khò roài, keke - Nó nhìn anh hai cười cười làm hai nó đỏ mặt

- Ủh? Thế mi k phải là lần đầu à? - Hấn nhìn nó khinh khinh

- Xi, tui chưa bao h đưa xe nhưng tui có lao động nên có nhăm nhò gì đâu, ngốc - Nó thè lưỡi trêu người hấn

- Chắc, thôi lại bắt đầu chõm chọc nhau rồi đấy, khai tiệc thôi. Nâng ly mừng chiến thắng oanh liệt hôm nay nào, lâu lắm huyền thoại mới dc dịp hội ngộ đông đủ - Hưng nói, dơ cốc bia lên

- Ok - Nó hòa theo (loại chơi giữ vậy đó)

Thế là cả bọn cùng cụng ly và uống cạn luôn cả cốc bia to đùng,đầy ắp và nó cũng k là ngoại lệ nào cả

- Chị à, Uống được k đó? Đừng có cố nha, có gì là tụi em k chịu trách nhiệm đâu đó - Bin ngăn nó khi thấy nó uống ực 1 hơi hết luôn cả cốc bia

- Này nhóc, khinh thường chị mày đó hả?Có giám đồ bia với chị xem ai thắng k? - Nó lườm thẳng Bin

- Thoai Bin, Anh can đó, k có cửa thắng con nhóc này đâu - Hai nó thì can Bin

- Trời, anh sao nói gì ghê thế, làm như chị ế uống phụ lắm k bằng - Thắng Bin ngoác miệng k tin vào tai mình

- Phải đó, Tui k tin Việt phụ giữ vậy đâu, tui cũng tham gia luôn - Tên Hưng hào hứng chen vô

- Được, tui chấp 2 người luôn - Nó hất mặt

- CHặc, tui đã can 2 người rồi đó nhá, đừng bảo k báo trc - Hai nó lắc đầu

Và thế là cả 3 đứa bước vào màn thi k cần tức...5 cốc, 10 cốc rồi mà chẳng bên nào chịu thua bên nào; 20 cốc thì 2 tên kia bắt đầu đuối rồi còn nó vẫn sung sức lắm...tới cốc thứ 30 thì 2 tên kia đã ý ẹ chịu thua còn nó thì vẫn nhòn nhơ như k ý, chẳng có vẻ gì là đã bắt đầu xin cả...

- Thua rồi - 2 tên dù k muốn cũng phải đồng thanh rên tên câu này

- Haha, đã biết bản lĩnh của Hoàng Việt Anh ta đây chưa? - Có cười đắc trí

- Tui đã báo rồi mà k nghe cơ - Hai nó lắc đầu bó tay nhìn 2 thằng đang gục trên bàn

- Nè, con nhỏ này hồi bé được cho ăn gì mà uống bia giữ hơn cả đàn ông vậy? - Hấn từ nãy h ngồi xem tụi nó đấu nhau h mới lên tiếng hỏi

- Chắc, từ hồi còn bé xú, 5 tuổi đó nó đã được papa tui cho đi khắp nơi và tham gia vào k biết bao nhiêu tiệc rượu rồi nên mùi rượu bia ngấm vào ng nó rồi, nó k say được đâu. Tới tui con chào thua nó nữa là - Hai nó thở dài

- Hehe, phải phải...Ủa? Mà mi hum nay k đấu với ta à? - Nó gật đầu lia lịa khi hai nó nói

- Xi, đàn bà con gái mà uống bia rượu chẳng khác gì con trai...Mi thuộc giới nào vậy? - Hấn nói đều nó

- He, ta là tomboy k sợ trời k sợ đất đây - Nó vỗ ngực sung oai

- Nản cô luôn - H tới lượt hấn lắc đầu bó tay

Và tụi nó lại bắt đầu chề chén suốt đêm cho tới lúc cả lũ gục hấn vì say thì bữa tiệc mới tàn. Nó h đã xin quá trời luôn rồi mà lại thêm con buồn ngủ kéo đến nên nó lóc cóc bỏ lên phòng hai nó, chui vào chăn ngủ ngon lành cho tới sáng

Gần tới sáng nó hơi tỉnh 1 chút do lúc trở mình nó thấy ai đấy nằm cạnh mình nhưng nó nghĩ là hai nó nên lại ôm người ế, vùi vào ngực người ta ngủ tiếp 1 cách ngon lành cho tới khi hai nó gọi dậy à...(à, thưa lúc ấy thì mặt trời cũng lên tới đỉnh đầu rồi à =.=)

- Việt, Nam ...2 người định ngủ tới bao h nữa hả? DẬY MAU - Hai nó lay mãi k được 2 con heo nên tức quá hét luôn

- Um...hai cho em ngủ thêm đi...mệt quá...đau đầu ghê... - Nó lèo nheo trong chăn

- Chút nữa... - Hấn cũng rên, chồm chần kín đầu

- DẬY - Hai nó quát

Nó dụi dụi mắt, cô dậy và nó phát hiện là ông anh hai lười biếng vẫn đang nằm ngủ ngon lành đó thui mà dám quát nó...nó làu bàu...:

- Hai...

Nhưng chưa kịp nói thì nó đã kịp nhận ra cái bản mặt đó k phải là của hai nó mà là của hấn...của hấn...và nó đang nằm ngủ ngon lành trong vòng tay của hấn...Cái mặt non choét, búng ra sữa của hấn vẫn đang ngủ ngon lành mới lý chứ...Mặt nó thì chuyển từ bình thường sang trắng rồi hồng tím đỏ và 1 s sau thì mặt nó đỏ căng như quả cà chua và...

"BÓP...RÀM...CÓP...A...A.A.A.A.A.A..." tiếng nó hét thâu trời luôn

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sắc Súc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Còn hấn thì theo những tiếng động ta có thể mừng tựa ra được là hấn hiện tại bị như thế nào...Vâng, hấn bị nó đá thẳng k 1 chút thương tiếc xuống giường té cái "rầm" rồi do giật mình tỉnh giấc nên lại bị đập đầu cái "cốp" vào kệ tủ do mất thì nhắm mắt thì mờ k để ý...(khổ thân, còn gì đời zai nữa ==>)

- Oái, cái gì thế? Động đất, sóng thần à? ...- Hấn hét lên

Nhưng ngay khi hấn chưa biết truyện gì thì vừa nói dứt câu đã ăn ngay 1 cái gối vào mặt cùng với tiếng hét thâu trời xanh của nó:

- ĐỒ CON DÊ...

- Này cô kia, cô làm cái quái gì thế hả lùn - Hấn quát tay vẫn xoa xoa đầu với cái u to đùng ở đấy
 - Ta phải hỏi mi câu này mới đúng, mi làm cái quái gì ở nhà ta vậy hả? Đúng là cái đồ xác xược - Nó mếu máo
 - Ấy...ấy ...2 đứa bình tĩnh đã - Hai nó thấy tiếng động thì chạy vào can trước khi có 1 cuộc chiến tranh thế giới thứ 4 bùng nổ...
 - Hai/Việt thế này là thế nào? - Cả 2 cùng đồng thanh
 - Hehe, là tại tui...Tại tui quên mất bảo với Việt là ông định cư ở nhà tui nên là theo thói quen trước Việt nó toàn ngủ với tui nên là...hehe,như 2 người đã biết đó - 2 nó cười
- Nó với hấn trở mắt nhìn Hai nó- thủ phạm gây ra vụ này mà k biết thực ra đây là do vô tình gây ra hay là cố ý gây ra của hai nó...
- Chắc, tui đi tắm đây, oải ghê - Hấn uể oải bước vào phòng tắm
 - Ủh, Việt em sang phòng gọi Ly Ly dậy hộ anh đi - Hai nó nói
 - Xi, k sang, hai đi mà gọi,em đi đánh răng rửa mặt đây, bibi- Nói xong nó biến thẳng trước khi ông anh nó kịp túm cổ
- Nó chạy biến bỏ mặc ông anh vẫn đang ngơ ngác . Và sau 1 phút đi đi lại lại, tự vấn lương tâm và suy nghĩ và cuối cùng hai nó cũng quyết định đặt chân bước vào gọi công chúa Ly Ly dậy khi vẫn còn đang say giấc nồng
- Ly ơi Dậy đi em - Hai nó tiến lại gần Ly Ly và nhẹ nhàng lay ng nó
- Bỗng dưng Ly Ly với tay lên ôm trằm lấy Việt nũng nịu, 2 mắt vẫn nhắm nghiền:
- Mama cho con ngủ thêm chút xíu đi mà
 - um...Ly à...anh là Việt - Mắt mấy giắt sock chờ người Việt mới nói được
- Nhỏ Ly đang ngủ nhưng khi nghe tới cái tên Việt thì lập tức nó bật dậy liền.Và cảnh tượng nó thấy là nó đang ôm Việt 1 cách k thể nào thắm thiết hơn được nữa, còn Việt lúc đấy đang quay đi dẫu gương mặt đỏ hơn quả gấc.Nó vội vàng buông tay ra khỏi cổ Việt lý nhí xin lỗi:
- Em...em...em xin lỗi (mặt Ly k đỏ đâu chỉ là hồng lên thoải, xinh lắm khiến tim tên nào nó đánh trống đòi khỏi nghĩa chinh phục nàng)
 - Uh, k sao, em dậy đánh răng rửa mặt rồi xuống ăn sáng đi- Việt quay đi, tai phải che khuôn mặt của mình bước nhanh ra cửa trước khi trái tim nè nhảy ra khỏi lồng ngực vì ai đó thơ ngây quá...
 - Cậu chủ, cậu Hưng đã tới rồi ạ - Người mà chúng nó gọi là má đó
 - Dạ,má cứ dọn đồ ăn xuống đi, tụi nó xuống bây h đây ạ - Việt cười
- Việt bước xuống theo bà rồi hấn cũng tắm xong đi xuống. Còn nó và nhỏ bạn thì mãi lúc sau mới chui xuống vì vẫn còn ở trong WC tự vấn bản thân mình và hét lên sau những gì 2 đứa vừa trải qua vào buổi sáng đẹp trời nhưng vì 2 nhỏ này ngây thơ quá, được giáo dục trong môi trường tốt và chưa bao h yêu nên nó cũng là cái tội..
- Cuối cùng thì 30\ sau nó cũng cùng nhỏ bạn uể oải bước xuống nhà con 3 tên kia thì 2 trong 3 tên vừa nhìn thấy 2 đứa nó là mặt bắt đầu đỏ lên...xem chừng cái này còn làm người ta dễ bị say hơn cả rượu à,keke
- Ủa, thằng Bìn đâu rồi hai? Nó k ngủ ở đây à? - Nó ngó dáo dác
 - Trời, con nhỏ này, nhà nó cách nhà ta có bức tường thì ở đây làm gì?Nó về nhà từ đêm qua rồi- Việt đặt bữa sáng của nó vs nhỏ bạn nó lên bàn
 - He, Việt seo trông uể oải vậy? - Hưng nhe răng cười
 - Xi, đôi nên oải chứ sao.Từ hôm qua đến giờ bụng toàn nước nè,hixx- Nó than thở, nhanh kéo con bạn ngồi xuống ăn
 - Hehe, vậy anh nhiều vào đi - Hưng cười
 - Khỏi nhắc,Mày k biết con nhỏ này ăn lắm như thế nào đâu,bụng nhỏ là cái thùng k đầy đấy - Hấn lên tiếng
 - Xi, kệ tui...ghen à?Má ơi cho con xin cốc cocacola nha, cho nhiều đá má nhè - Nó lườm hấn
 - Nè, mới sáng đừng uống cái đấy chứ...uống sữa đi - Hai nó nhăn mặt nhìn nó, đặt cốc sữa trước mặt nó
 - k, ghét sữa lắm - Nó nhăn mặt đẩy lại

- Chậc, thảo nào mà cô lùn giữa vậy...- Hấn lắc đầu nghe chừng đồng cảm vs bệnh lùn của nó lẩm ý ==
 - Thui, 2 người lại bắt đầu đấy...nên nhớ trâu bò đánh nhau là ruồi muỗi chết lấy đấy nhé. Này Việt, mún đi chơi đâu k?- Hưng hỏi nó
 - Hà? Chơi á? Chơi gì? - Nó dằn mặt ra
 - Nè, ăn lẩm quá nên đăm ra lú luôn rồi à mà hỏi câu ngu giữ vậy? Đi chơi đó, đi du lịch ngắn ngay ý, hiểu k? - Hưng ôm mặt bất lực
 - Hà? Thiệt k?A! nhưng phải cho Ly Ly đi cùng tui mới đi - Nó nói
 - Sời, Ok lun - Hưng nháy mắt tỉnh nghịch
 - Này, này bày trò gì đó? Đi đâu? - Hấn hỏi thằng bạn đang có ý đồ gì đấy rất chi là đen tối và mờ ám
 - Xời, ngày nghỉ mà, đi chơi cho thoải mái. Có mấy khi được dịp rảnh rang như vậy đâu, phải hưởng thụ cuộc sống chứ, keke - Hưng cười tít mắt, khoe cái răng khểnh rất duyên (cái này đã đưa k biết bao nhiêu em vào bệnh viện vì bệnh thiếu máu đầu)
 - A, vậy đi biển đi - Nó hào hứng
 - Biển á? - Hấn trố mắt, sững người nhìn nó chần trối đầy đau thương
 - um, Việt thích biển lắm đó - Ly chen vào
 - uh, được đó. Hưng, mày có biệt thự riêng ở biển phải k? Tới đó đi - Hai nó tiếp
 - Uh, ok luôn- Hưng hớn hở ra mặt
 - Ok, vậy tất cả đi chuẩn bị đồ đi, nửa tiếng nữa sẽ xuất phát nhé - Hai nó nói
 - Dạ - Nó va Ly dạ tiếng rõ to, thích mà
- Hưng về nhà lấy đồ cùng với Ly còn nó tung tăng lên phòng cùng hai nó chuẩn bị quần áo, chỉ có hấn là dung dung + bản thân ngồi dưới nhà suy nghĩ cái gì đấy thôi...
- Hai ới, hai chuẩn bị quần áo cho em nha - Nó nũng nịu
 - Hừ, cô chỉ được cái đấy là tài thôi, rồi để hai chuẩn bị, nhất cô nha - Hai nó cốc nhẹ vào đầu nó
 - Keke, hai munber 1- Nó hôn cái "chụt" vào má hai nó
 - À mà hai nè, sao tên đó lại định cư ở nhà mình vậy? Chẳng phải hấn là đại thiếu gia sao?- Nó tò mò hỏi
 - Hi, h em không hiểu được đâu, rồi sẽ có ngày Nam kể cho em nghe, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh mà...giàu k có nghĩa là hạnh phúc nhóc ạ. Mà Nam ở nhà cùng ta chẳng phải là vui hơn sao, nhà ta rộng mà - Hai xoa đầu nó, cười hiền
 - Khó hiểu - Nó nhăn mặt
 - Chẳng phải Ly Ly cũng ở cùng nhà với chúng ta đấy sao? Em cứ coi Nam như là Ly Ly đi - Hai nó cười nhẹ
 - Xì, sao coi thể được chứ...Ly Ly của em ngây thơ, xinh đẹp, đáng iu, dịu dàng chứ ai như tên đấy xác xược, mặt lúc nào cũng khó đăm đăm, đã thế toàn đá đểu em nữa chứ.GHÉT - Nó trề môi, nhắm mắt phẫn đối
 - Chậc, chứ k phải có 1 Vũ Anh Nam luôn chêu ghẹo em và 1 Hoàng Việt Anh k chịu thua người ta 1 câu nào sao? Thôi, ngoan vào thay đồ đi - Hai đưa đồ cho nó
 - Dạ - Nó ton ton chạy vào phòng tắm

Nó thay đồ xong bước ra khỏi phòng tắm với 1 bộ đồ ten toàn tập: áo 3 lỗ đen, quần ngắn đen, tay đeo vòng đen, chân đeo dép sỏ ngón cũng đen nốt cùng với cái lắc chân nhỏ có chiếc chuông keo leng keng, tai đeo khuyên hình thập giá màu đen, mái tóc của nó được thoát khỏi cái mũ le lúc nào cũng lụp sụp và thay vào đó nó đã được hai nó trái +cát tia thêm chút chút ôm sát mặt nhìn cá tính và khá bụi bặm

Còn hấn cũng chẳng biết lên phòng từ lúc nào mà đã thấy thay xong đồ rồi. Hấn mặc chiếc áo sơ mi trắng đống đống 1 cục giữa khoe thân thể sexy của mình, quần tụt màu đen, và giày hiệu Nike trắng cùng mái tóc đen được vuốt keo dựng ngược cả lên trả bù cho hai nó với hấn trái ngược với hấn luôn. K hiểu sao 2 ông này lại chơi thân với nhau đến thế à (=.=). Hai nó mặc chiếc áo phông đen giản dị, quần ngắn đen, và giày cũng hiệu Nike màu đen, mái tóc nâu được cắt ngắn gọn gàng nhìn trông hơi bụi nhưng k mất đi cái vẻ lịch lãm và chín chắn của mình

3 người đi xuống cũng vừa đúng lúc xe của Hưng đến trở theo nhờ bạn thân iu quý của nó. Nhờ bạn nó diện chiếc áo sơ mi kẻ caro to, trắng đen được buộc lệch ở eo, mặc quần jean bó màu đen, tóc buộc lệch trông rất đáng iu. Tên Hưng thì cũng hơn hấn được cái là mặc áo sơ mi hộc tay đen nhưng có

6 cái cúc thì mới chỉ k đóng có 3 cái thôi, tuần tụt đen và giày Nike trắng đen, tên nè có đuôi tóc dài nên được hấn túm lại và buộc đằng sau trông rất hay...

Ngồi trong xe vì nó phải tác thành cho hai nó và nhờ bạn iu quý mình nên thứ tự ngồi trong xe có hơi kì cục chút là: Nó, hấn, hai nó và Ly ly; còn tên Hưng thì nhảy tốt lên ngồi đầu roài

- Nè nè, tui ngủ chút xíu, lúc nào tới biển thì gọi tui nghen- Nó quay lại nói với hấn

- Trời, ngủ từ hũm qua tới trưa nay vẫn chưa đủ à? Lùn- Hấn trở mắt nhìn nó

- chưa- Nó lườm hấn

- Thua cô roài, ngủ đi- Hấn thở dài bất lực với nó

Nó ngộ nguậy lúc rồi cũng ngủ thiếp đi từ lúc nào k hay. Còn về phía Ly Ly vs Hai nó thì xem chừng có vẻ rắc rối vì nhờ Ly chưa quên được truyện lúc sáng nên k giám ngủ vì sợ lại tại phạm thì nhờ chắc chỉ có nước kiếm cái lỗ rồi chui xuống ể chết cho nhanh quá à...Nhưng mà vì đường xe đi cũng k phải là ngắn nên rốt cục nhờ cũng ngủ mất và cũng chỉ mất có chút thời gian thôi là đầu của 2 đã tụt vào vai 2 tên kia ngủ ngon lành chẳng biết trời trăng gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lùn! Đồ Súc Sạo!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

_Êu lùn...lùn...lùn dây đi, biển kia _Hấn lấy hết sức bình sinh lay con heo ngủ kia dậy

_Gi? _Nó cáu, mặt nhăn lại (Nó đang ngủ ngon lành trên vai hấn + mơ mộng đẹp lại bị gọi dậy nên điên ể mà)

_Thế có xem biển k đây? Tới rồi kia? _Hấn chỉ tay ra ngoài cửa kính

Nghe hấn nói tới đây thì nó bật dậy như cái lò xo luôn, mặt thì đỏ sần sật vào cái cửa kính để ngắm biển cho rõ, khuôn mặt thì vẽ nên nụ cười tươi rói hết mức

_Oa....biển đẹp quá _NÓ vui sướng

_Chắc... _Hấn nhìn cái khuôn mặt tươi hơn cá của nó mà chỉ biết chép miệng bó tay

Nó đang mãi mê ngắm biển với những con sóng lăn tăn đang nhẹ nhàng xô vào bờ cát trắng thì bỗng tấm kính trên cửa xe trượt xuống và nó h mới để ý thấy là mặt hấn đang cực kì sần sật mặt nó

_Oái, làm gì vậy? _Nó hét lên

_Xi, ngồi yên cái coi. Đang mở cửa kính cho cô chứ làm cái gì nữa _Hấn mặt tỉnh bơ nhìn nó

_Hehe, thanks nhá _Nó cười, mặt hơi hồng lên rồi

_Ngó vừa thôi, cẩn thận k người thì bé tý ra mà cứ vậy là theo đường cửa kính rớt ra ngoài thì tui bỏ cô lại lun đó _Hấn nói

_Xi, k rớt được đâu, mi k phải trù ná ná _Nó lườm hấn Và nó cứ thế ngồi ngắm biển suốt, đôi mắt long lanh nhìn ra biển với 1 niềm cực kì thích thú, đôi môi k ngớt tiếng cười, gò má hay hồng vì nắng khiến cho 1 ai đó dù k k muốn nhưng tâm trí thì cứ hướng ánh mắt nhìn nó....Cuối cùng chiếc lexus cũng đỗ lại tại ngôi biệt thự lớn màu xanh dương ven biển...

_A.....A.....A.....Biển oi ta tới rồi nè _Nó chạy nhanh ra ngoài biển hét lớn

_Ly oi, tắm biển thôi, tắm thôi _Nó kéo tay con nhỏ bạn chạy ra biển

_Việt _hai nó gọi lại

_Chi vậy hai? _Nó quay lại, gương mặt cười toe toét

_Lên phòng cất hành lý đã chứ! Mà định mặc đồ đó bơi sao? Phải thay đồ đã chứ.... _Hai nó cốc nhẹ vào đầu nó

_ Dạ, tuân lệnh sếp _ Nó đứng nghiêm, 2 tay để lên chán như kiểu trong quân đội ý

Tụi nó bước vào nhà, k phải nói chính xác là biệt thự mới đúng à. 1 biệt thự to nhưng nội thất bên trong lại k mang theo kiểu phong cách quyền quý mà lại rất thoáng đãng, trang nhã, rộng rãi và giản dị làm người ta cảm thấy rất thoải mái và thư thái khi ở đây. NÓ và nhỏ bạn được ở chung 1 phòng và 3 người kia thì ở ngay phòng đối diện với phòng của tụi nó

* * * * *

TẠI BÃI BIỂN:

_ Nè, hum nay tui xẽ cho ông xem bắt ngờ _ Việt nói và cười đầy ẩn ý với thằng bạn

_ Cái gì vậy? _ Hấn tò mò

_ Hehe, đợi chút sùu nữa xẽ rõ ngay thôi _ Việt vỗ vai hấn 1 cách đầy đắc ý

_ Tên này hum nay lạ ghê!! Bộ mi sáng nay có ăn nhầm cái gì hả? _ Hấn sờ chán tên bạn

_ Ăn nhầm cái đầu mày ý (Việt hất tay hấn ra). He, tới rồi tới rồi, nhìn kia _ Việt chỉ tay về phía nó và nhỏ bạn đang lon ton chạy tới

_ Há? _ Hấn đơ luôn

_ Hai ơi! _ Nó vừa chạy tới

_ Sao thế em _ Hai nhìn nó cười đầy mãn nguyện

_ Đi bơi thui hai, biển đẹp quá à _ nó cười rạng rỡ (chắc, nhỏ này k biết là có tên đã chết đờ chết đần vì nhỏ từ nãy h sao?)

_ Ủi, tui k biết bơi, sợ ra đó sóng đánh chìm mất thì chết _ LY lo lắng

Giờ hai nó mới để ý nhìn thấy Ly và giờ hai nó cũng đơ nốt luôn rồi.Trả là thế này, tại vì hai nó sắp đồ cho nó nên hai nó đã quăng luôn cả áo tắm vào và bắt nó mặc, quần áo của nó cũng toàn bộ đơn giản chứ k hầm hồ nữa nên h nó đang diện nguyên bộ đồ tắm màu đen là áo nửa người và quần đùi ngắn cũi; còn nhỏ bạn nó thì diện bộ áo tắm 2 mảnh là áo nửa người buộc cổ màu trắng và váy tầng màu hồng viền trắng nhìn đáng yêu lắm

_ Nè hai, Ly chưa biết bơi vậy hai dạy Ly tập bơi đi _ NÓ nói rồi tiện tay đẩy luôn nhỏ bạn nó qua trố hai nó

_ Ồ...um... _ Hai nó vẫn đang đơ vì người đẹp

_ Ồ gì nữa....Nhớ dạy cho Ly đàn ông đó _ Nó đe dọa ông hai đầu óc đang để trên 9 tầng mây nào đấy

_ Ồ, vậy còn Việt thì sao? _ LY hỏi nó

_ À! Tui á? Tui đi chung với tên này, 2 người cứ yên tâm làm việc của mình đi _ Nó cười gian tà rồi kéo hấn dạy phần luôn (nhỏ này tài lanh, truyện của người khác mai mốt giữ vậy mà ngay truyện tình cảm bản thân mà cứ như k ý =~=)

_ Ê! Làm gì vậy? _ H hấn mới từ 9 tầng mây hoàn hồn quay về hiện tại

_ Ra biển chơi chứ làm gì _ NÓ cười

_ CÔ chơi 1 mình đi, sao kéo tui đi làm gì? _ Hấn nhăn nó khi cảm nhận rõ cơn sóng vỗ vào bờ đập vào chân hấn

_ Mi ở đây để cản trở tình iu của hai ta và Ly Ly à? Đừng có phá hoại chứ, đàn thế _ Nó chu cái mỏ của nó lên mắng hấn

_ Hừ, thế mi cứ ra ngoài biển mà chơi đi, ta ngồi đây được rồi _ Hấn ngồi xuống nền cát trắng

_ Sao zậy? Tới biển mà mi k ra thì đi làm gì? _ Nó ngồi đối diện hấn, đôi mắt tròn xoe nhìn hấn khó hiểu

_ K biết _ Hấn nhìn xa xăm

_ Là, mà thui kệ người đơ, k biết thì càng phải ra. Mau lên nào, lẹ lên, đứng dậy cái coi _ Nó kéo hấn đứng dậy

_ K ra _ hấn kéo tay lại

_ Phải ra _ Nó lấy hết sức bình sinh để kéo 1 thằng 1m8 , to gấp đôi nó dậy

_ lùn, cô hầm hả? k thích, cô ra mình đi _ Hấn gắt

_K thích cũng phải ra _NÓ ngang bướng

_Tui k thể ra được _Hắn gần từng tiếng khó nhọc

_tại sao chứ? _Nó nhìn hắn, khó hiểu

_TUI SỢ NƯỚC _hắn gất lên, giật tay nó ra đi vào bờ, bỏ lại nó đang sock đơ ở đấy

_Nếu muốn thì cô cứ cười đi, k phải nhin đâu _Hắn nói rồi ngồi phịch xuống cát, cách biển 1 đoạn

Nó k đáp lại câu nói của hắn, nó chạy nhanh ra biển. Hắn nhìn theo cái bóng dáng nhỏ bé ủa nó đang bước ra biển vui đùa cùng với ngọn sóng làm hắn buồn. Hắn buồn vì hắn chẳng thể vui đùa cùng nó, chẳng thể thấy được nụ cười ngây ngô, trong sáng kia của nó 1 cách gần hơn....Bỗng dưng hắn thấy nó chạy lại phía mình, trên tay cầm 1 cái gì đó và nở 1 nụ cười rất chi là gian xảo.Nó chạy nhanh tới chỗ hắn và trong lúc hắn chưa kịp đề ý thì nó đã hất nguyên cả trổ nước biển mát lạnh trong tay nó vào khuôn mặt điển trai của hắn 1 cách k thể nào phủ phàng hơn...

_Oái, cô làm cái quái gì vậy lùn? _Hắn nhăn mặt, nhìn nó

_Tập cho mi k sợ nước _Nó nói mà tay vẫn đang hất nốt những giọt nước trong tay về phía hắn

_Này, cô k chêu người tui cô k chịu được à lùn? _Hắn nhìn nó

_Ồ _Nó trả lời ngắn gọn

Và cứ như thế hết lần này đến lần khác nó cứ chạy ra biển lấy nước rồi hất vào người hắn cách k hề có chút thương xót nào cả, chỉ thấy sự nhiệt tình trong nó cứ càng ngày càng tăng teo cấp số nhân của sự cáu gắt trên mặt hắn...và cuối cùng hắn k chịu nhin được nó phải đứng dậy dòn nó nên chẳng biết hắn đã vô tình bước chân xuống biển từ lúc nào nữa chỉ biết khi hắn với nó té nước vào nhau ướt sũng từ đầu đến chân thì nó mới cười toe toét bảo với hắn là:

_Hehe, vậy là đã hết sợ nước rồi nghen

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lùn! Đồ Sặc Sọc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Nghe nó nói thì hắn mới giật mình nhìn xuống thì đúng thật là hắn đang đứng ngay đấy,những con sóng lần lần tấn đập vào chân hắn rồi nhẹ nhàng lăn vào bờ cát trắng mịn màng...Nhưng quan trọng là k hiểu sao lúc này hắn k còn cảm thấy sợ nữa, k còn sợ biển nữa rồi...

- Nè,ra đằng kia chơi đi - Nó cười và chỉ tay về phía xa

- Um- hắn nhìn nó nở 1 nụ cười dịu dàng và đầy ám áp

- He, yên tâm đi, mi mà có chết đuối thì ta sẽ cứu mà - Nó cười toe toét

Và thế là nó với hắn cùng nhau tiến ra phía biển xa,cùng vui đùa trong làn nước xanh biếc nhưng mát rượi mà thiên nhiên đã ban tặng cho vùng này...

- Stop - Nó dơ tay lên kéo hắn lại

- Sao vậy ?- Hắn nhìn nó k hiểu

- Đi tới đây thôi, ta k đi được nữa đâu.Đi nữa k khéo ta bị sóng đánh cho ngập đầu luôn và đưa vi vu sang nước ngoài quá à - Nó nhăn mặt

- Haha, uh nhì, ta quên mất là mi lùn mà - Hắn cười đều

- Xì,ta lùn kệ ta - Nó chu môi cãi lại hắn

- Ủa, mà mi biết bơi cơ mà,lo gì? - Hắn nhìn nó

- Ai nói với mi là ta biết bơi bao giờ vậy? Hixx,ta bơi toàn chìm chứ có nổi được bao h đâu à - Nó xì mặt,nhìn đáng iu cực

- Hờ, thế sao nãy mi kêu cứu ta mà - Hắn nhìn nó ngạc nhiên

- Hehe, ý ta là nếu mi cơ nhờ bị sóng cuốn đi thì ta sẽ kêu hai vớt mi ý mà- Nó cười tinh nghịch
- Ấc, vậy mi lừa ta hả? - Hấn lườm nó
- Đâu,tại mi tự suy diễn đấy chứ- Nó cười
- Hừ, thui k chấp mi,ra xa đi - Hấn nắm tay nó
- Mi ra đi, ta đã bảo là ta k ra được rồi mà, ta còn yêu đời lắm chưa muốn chết sớm đâu - Nó lè lưỡi
- Thì lên ta công- Hấn nói
- Hà?Thiệt chứ? - Nó nhìn hấn nghi ngờ
- Thiệt - Hấn gật đầu
- Mi k lừa ta rùi công ta đi được nửa đường thì vớt ta xuống biển chứ? - Nó hỏi
- Trời,ta vớt mi cho cá ăn à?Mà người mi da bọc lấy xương thì có gì cho cá ăn hả?Có lên lẹ k ta đổi ý bây h - Hấn nản toàn tập với nó luôn
- Lên, lên chứ hehe - Nó cười toe toét

Thế là hấn công nó trên lưng:1 thằng cao 1m80 công 1 con cao hơn 1m50 ra xa ngoài biển chơi trong tiếng nói truyện tiu tít của nó...bây h hấn mới biết là nó nói truyện rất lắm chứ k kiếm lời như bình thường

- Nè, đang nghĩ zè vậy ?- Nó hỏi
- A! k,sao thế? - Hấn bối rối (sao giám nói là đang nghĩ về nó chứ, keke)
- Nhìn kia,cá đó, bé xiu luôn à - Nó chỉ hấn
- Uh,tại thủy chiều đang lên rùi nên mới có cá ở đoạn này - Hấn giải thích
- Bắt đi, bắt đi - Nó nói,tay với với xuống nước
- Bắt gì mà bắt.Tay ngắn với thế nào được,ngồi yên đi, ngà bây h? - Hấn gắt
- Ú, bắt cơ - Nó ngang
- Bắt làm zè? - Hấn hỏi
- Mang về rán lên ăn, dần thế- Nó nói hồn nhiên như cô tiên
- Mi bị hâm à?Sao tâm hồn mi chỉ có ăn với uống k thôi vậy ?Thui,đi vào - hấn công nó quay lại bờ
- O, sao ki bo thế? - nó nhăn mặt
- Ky cái đầu mi ý, bé tý thế thì ăn uống cái nổi gì? - Hấn mắng nó
- Xi, đồ keo bo, bùn xin- Nó sị mặt
- Nói ta keo bo, bùn xin nữa là ta thả mi xuống đấy - Hấn dọa nó
- Oái đừng nha,tui chìm đó - Nó ôm chặt vào cổ hấn

Nắng chiều bắt đầu tắt,thủy chiều bắt đầu dâng lên,nó với hấn cứ vi vu trên biển mãi cho tới lúc ấy...Tuy nó với hấn chỉ nói những câu truyện vu vơ thôi nhưng cũng đủ làm hấn nhận ra rằng tìm hấn đã hằng mất 1 nhịp từ lúc nào khi hấn ở bên nó gần thật gần như thế này...

- hai oi, hai đang làm gì đấy? - Nó lon ton chạy vào
- He,tụi này đang chuẩn bị tiệc nướng đó. Đứng món sở trường của nàng luôn rồi nghen - Ly nhìn nó cười tươi
- oa, thế hả?thích quá - Mắt nó long lanh sáng trưng lên như đèn pha oto
- Tắm vui k em? - Hai nhìn nó cười hiền
- Dạ vui, thấy được mấy con cá bé xiu đang bơi nữa ạ - Nó cười thích thú

- Chắc, nhò lùn này định đòi bắt mấy con cá ấy về nướng đấy, hết biết - Hấn chẹp miệng
- Haha, đúng là Việt Anh - Hai nó phì cười, Ly cũng len lén che miệng cười (cười ta đảm bảo nó k cho Ly toàn mạng đâu)
- Xi, cái đồ xô zuyên.A! ma tên Hưng đâu rồi nhó? - Nó ngó nghiêng
- He, Hưng đi mua thịt rồi - Ly nói
- A! Hưng nó về rồi kia - Hai nó chỉ
- A, Hưng đẹp trai về rồi à?Mang tui sách giùm cho, vất vả quá - Nó xí xoi chạy ra sách giùm tên Hưng sock làm hấn nghe xong té từ ghế xuống vì câu nói của nó (nghe quen quen ==.)
- Nè, nhò này hôm nay ăn nhằm thuốc à? - Tên Hưng chỉ về phía hấn hỏi Việt, mặt cứ ngệt ra
- K,phải đâu, cứ ai cho nó ăn là nó lại vậy đấy- Việt lắc đầu giải thích
- Thật k? - Hưng nhìn nó vẫn đang toe toét
- Thật, nhò Lùn này lươn kinh lắm - Hấn nói
- Thì sao, ta cho mi ăn lươn bi h ? - Nó lườm hấn

Và bữa tiệc nướng của tụi nó diễn ra vui vẻ, rộn ràng tiếng cười cho tới mãi tối. Lần đầu tiên giữa nó và tụi hấn k có khoảng cách,lần đầu tiên hấn và nó có thể cười 1 cách vui vẻ tới vậy, và lần đầu tiên nó phát hiện ra hấn sở hữu 1 ánh mắt rất đẹp khiến cho trái tim nó rung động 1 cách kỳ lạ.Tối hôm đấy mọi người vui chơi mệt như vậy nên mọi người ai cũng tắm rửa và đi ngủ từ sớm cả nhưng nó thì chẳng thể chợp mắt được chút nào nên nó quyết định ra ngoài biển đi dạo 1 chút cho thoải mái...

Nó dạo bước trên biển để những con sóng nhỏ lăn tăn đánh vào bờ dạt vào chân nó mát lạnh khiến nó rất thích và cảm thấy rất thoải mái.Nó cứ bước mãi dù bờ biển hiện tại đã chìm trong 1 màu đen chỉ còn len lỏi ánh sáng đèn điện của căn biệt thự mà thôi...Nó nhìn thấy đằng xa có bóng dáng 1 ai đấy đang ngồi nhìn về phía biển.Bó bước lại gần, nó ngạc nhiên k ngờ lại là hấn,hấn hướng đôi mắt đầy u buồn của mình về phía biển cả xa xăm,vô hạn mà nó k hiểu được ánh mắt đó đang suy nghĩ những gì?

- Nam... - Nó gọi

Hấn vẫn im lặng chẳng phản ứng gì cả, dường như hấn k nghe thấy nó gọi

- ĐỒ SẮC SUỘC - Nó hét lên

Hấn giật bản mình quay lại nhìn nó đầy ngạc nhiên

- Nhìn cái gì? Làm gì mà tui gọi mặt cứ dãn ra k thừa ử? - Nó ngồi xuống cạnh hấn

- Hi! Suy nghĩ chút.Sao k ngủ đi mà lại ra đây - Hấn nhìn nó cười nhẹ nhàng

- Mi mà cũng có thứ phải suy nghĩ cơ á? - Nó nhìn hấn k dấu được sự ngạc nhiên

- Sao k?Ta đâu có phải là loại người hồn nhiên k bao h biết suy nghĩ gì như mi - Hấn nói, mắt vẫn hướng ra biển

- Ai bảo ta k phải suy nghĩ nào?Này nhé: sang, trưa, chiều,tối ta phải suy nghĩ xem hôm nay nên ăn gì nè,suy nghĩ coi phải mặc gì nè,cái nhau với mi cũng phải suy nghĩ xem làm như thế nào để bắt lại thắng được mi nè,...Chắc, nhiều lắm đó chứ - Nó vừa kê lê vừa xòe ngón tay ra đếm

- Trời, suy nghĩ như mi thì ngoài ăn, chơi và chọc ta ra thì còn gì nữa k? - Hấn nản luôn

- Thế chứ mi nghĩ cái gì à? - Nó nhìn hấn nhăn chán khó hiểu

- Ta nghĩ về mẹ ta - Hấn nhìn xa xăm

- Mẹ? À um...Thui mi đừng tự dằn vặt mình nữa, người đã mất rồi thì đừng buồn nữa,làm vậy họ sẽ vương bận và k thể siêu thoát được đâu - Nó an ủi hấn

- Ta k buồn nữa nhưng mỗi lần nghĩ tới, mỗi lần ra đây là ra lại k thể nào k nhớ tới cái cảnh tượng mẹ ta lúc chết - Hấn nói, đôi mắt sâu nay càng sâu thăm thẳm tới kì lạ

- Mi ghét biển vậy sao? - nó hỏi

- Um...năm ta 5t mẹ ta đã tự sát ở biển.Lúc đấy ta đã chạy theo để giữ mẹ lại, ta hy vọng mình sẽ cứu được mẹ nhưng lúc đấy ta còn quá bé, đã biết gì

đâu nên do k biết bơi mà suýt chút nữa thì chết theo mẹ rồi...umm, cũng từ đây ta sợ nước à - Hấn chậm rãi kể cho nó nghe...

- Vậy té ra mi sợ nước là vì vậy hả? - Nó gật gù xem chừng có vẻ hiểu lắm
- Um... - Hấn khẽ gật đầu
- Rồi, mi đi theo ta,ta sẽ giúp mi giải tỏa nỗi buồn này - Nó nói rồi kéo hấn đứng dậy theo mình
- Hà? kiểu gì? - hấn vẫn chưa hiểu
- Đi thì biết - Nó kéo hấn đi

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sặc Sược!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Nó cùng với hấn đi ra phía sau ngôi nhà - nơi có trồng cả 1 vườn hoa lớn lung linh đầy màu sắc rực rỡ đang ngủ trong đêm...

- Vào đây làm gì? - Hấn nhăn mặt
- mẹ mi thích loài hoa nào nhất? - Nó quay lại hỏi hấn
- Làm gì? - hấn nhìn nó k hiểu
- Người ta hỏi thì mi cứ trả lời đi, hỏi làm thế.Hay đừng bảo vs ta là mi k biết nhớ? - Nó nhăn mặt
- Hoa hồng đỏ - Hấn trả lời
- um, rồi...vậy mau hái hoa đấy đi,mấy bông ở đằng kia kia, nhớ là phải ngắt cả cành đó - Nó nói, tay chỉ về khóm hoa hồng mọc xung quanh vườn

Hấn trả hiểu rõ cục nó muốn làm cái gì nhưng hấn biết h có hỏi nó thì nó cũng chẳng chịu nói đâu nên hấn đành phải ngậm ngùi làm theo lời nó thôi...

Hấn với nó hái cục được khá nhiều hoa và hấn cũng được kha khá vết chích vào tay do gai hoa hồng ghen tỵ với nhan sắc của hấn mà k thương tiếc đâm vào (um, thực ra là hấn với nó hái sạch sẽ tất cả những bông hoa hồng đỏ vào có mặt trong vườn luôn rồi à...) Xong rồi nó lại lòi xềnh xệch hấn đi về phía biển

- Nào nào lại đây mau lên - Nó vẫy vẫy hấn
- Tôi vậy cô kéo tui ra biển làm gì?Cẩn thận k sóng cuốn đi luôn bi h đó, tui k cứu được cô đâu - Hấn nói vóng ra từ trên bờ
- Thế rốt cục mi có lại k thì bảo đây, hai còn đợi tui khuôn ra nữa hả? - Nó trống tay vào eo, lườm hấn
- rồi, rồi đây - Hấn thở dài bước tới...Hấn cũng k hiểu vì sao mà mình lại phải lép vế trước nó như vậy nữa...
- Lẹ lên, ôm bó hoa cho cẩn thận k rớt bi h - Nó nói
- Rồi, h làm gì nữa đây - Hấn nhăn mặt hỏi nó
- Tốt, h chỉ cần thả từng bông hoa này xuống nước thôi à - Nó cười, cầm 1 bông hoa thả xuống

Và thế là giữa đêm hôm gió mát trăng thanh, hấn cùng nó đứng trên biển thả những bông hoa hồng đỏ thấm xuống nền nước biển đen nhưng lại lấp lánh như những vì sao trên trời kia...

- Mẹ tui từng nói, khi người yêu thương của mình mất thì hãy mang loài hoa của người ấy thích đến mộ người ấy; như vậy họ sẽ vui lắm và mình cũng sẽ cảm thấy k buồn k đần vật nhiều nữa à - Nó chấp tay, nhắm mắt hướng về phía biển, miệng lầm nhảm 1 lời cầu nguyện gì đó
- Thế sao? - hấn nhìn nó bằng ánh mắt dịu dàng
- phải, h mi hãy nói với mẹ mi những gì mi cần nói đi, ta tin mẹ mi sẽ hạnh phúc lắm và nhất định sẽ cầu nguyện những điều tốt lành sẽ tới với người- Nó ngược lên nhìn hấn mỉm cười- 1 nụ cười tươi,hồn nhiên

Hắn làm theo nó, quay mặt về phía biển, nhắm mắt lại, chắp tay rồi cầu nguyện 1 cái gì đó mà nó không biết được. và sau 1 lúc khi cả 2 cùng cầu nguyện xong thì hắn và nó cũng nhau vào bờ

Dù nó đã gắng hỏi mãi nhưng hắn sống chết cũng không chịu nói ra dù 1 nửa câu...Mà thực ra thì hắn cũng làm sao mà nói ra được khi hắn bảo với mẹ mình rằng :

"mẹ ơi! Xin mẹ hãy phù hộ cho người con gái bên cạnh con luôn được hạnh phúc mẹ nhé...Um, vì cô ấy tương lai không xa sẽ là con dâu mẹ đó..." (nói xong câu cuối hắn đỏ mặt luôn =')

- Này, cô không tính đi ngủ hả? - hắn hỏi nó

- không, mình buồn ngủ thì cứ đi ngủ 1 mình đi, kệ ta - Nó cười

- ta có bảo là ta đi ngủ đâu, hừm nay ta thức. Thế mình cũng định thức hả? - Hắn nhăn mặt nhìn nó

- Um, ta muốn ngắm bình minh mọc, lâu rồi không được coi à - Nó trả lời

- Vậy ta cùng ngắm với mình nhé - Hắn nhìn nó bằng ánh mắt trầm mến nhưng nó không thấy vì mắt nó đang hướng ra phía biển

- Ok - Nó nói

Thế là từ lúc đó cho tới lúc bình minh lên nó với hắn ngồi cả buổi tối nói chuyện với nhau, hết chuyện trên trời rồi lại chuyện dưới biển, hết chỉ chớ, chọc nhau thì lại cãi nhau òm cù cù cả lên nhưng cũng có lúc cả 2 im lặng nhìn màn đêm, ngắm ánh trăng đang ngày càng lên cao kia...cảm nhận cái hơi lạnh đang dần đến khi sương xuống...thời gian đang dần trôi qua 1 cách lặng lẽ...

- Nè, mặc đi - Hắn choàng chiếc áo khoác mỏng lên người nó

- Thôi, không cần đâu, mình mặc đi, của mình mà- Nó lắc đầu đưa trả áo cho hắn

- Xì, lắm chuyện quá, mình mặc có mỗi cái áo phông mỏng thế kia sao mà ấm được. Mặc vào không lại ốm bây giờ, mặc công tại ta - Hắn nhăn mặt đẩy chiếc áo lại cho nó

- Um, thế còn nữa? - Nó nhìn hắn

- Xì, ta là đàn ông cơ mà, lạnh thế này thấm thía gì à; mà ít ra áo của ta cũng ấm hơn áo mình đó - Hắn hất mặt tặc đắc

- Um zì thanks nhé - Nó cười toe toét

- Um, này Việt, ta có chuyện muốn nói với mình - Hắn nhìn thẳng vào mắt nó

- Há? chuyện gì? - Tự dưng không hiểu sao nó thấy hơi bối rối

- tui...tui...Hoàng Anh Việt à...tui...tui muốn...à...tui...Um, Việt cho Nam là người được bảo vệ Việt nhé, bảo vệ tới hết cuộc đời luôn ý - Hắn áp úng 1 hồi mãi mới nói ra được, khuôn mặt đang đỏ lên

- Há? - Nó đỏ mặt ra

- Nam muốn là người duy nhất và mãi mãi bảo vệ Việt ý - khuôn mặt hắn nhìn nó đầy nghiêm túc, chẳng có vẻ gì đây là đùa ròn cả

- tui...tui...- Nó đỏ mặt lấp bắp...(nó tuy ngốc thật đấy nhưng không ngu ngốc tới mức 17t rồi mà không hiểu những gì hắn nói đâu)

- Việt không cần phải trả lời tui ngay đâu. Tui biết h Việt thấy tui chưa có đủ khả năng cho Việt 1 hạnh phúc thật sự nhưng từ h tui sẽ chứng minh cho Việt thấy tui thực ra là người ntn, và rồi sẽ tới 1 lúc nào đó tui hỏi lại việt câu này .Lúc ấy, em hãy cho trả lời cho tui biết 1 cách thẳng thắn nhé - Hắn nhìn nó bằng ánh mắt dịu dàng và nụ cười ấm áp hiếm có

Nó không nói gì chỉ nhìn hắn rồi khẽ gật đầu...và cùng lúc đó thì hoàng hôn vừa lên sáng rực cả 1 khoảng trời và xua tan đi cái ảm đạm của màn, u tối để đón chào 1 ngày mới cùng với 2 tâm hồn đang chung 1 nhịp đập trái tim..

Mặt trời mọc cũng là lúc vạn vật thức giấc, những chú gà chàng nhỏ màu xám xám trong suốt bắt đầu xuất hiện trên những bờ cát ướt báo hiệu thủy triều đang rút...

- A!Giã chàng kia... - Nó reo lên thích thú pha vờ không gian yên lặng khi cả nó với hắn chẳng nói câu nào chỉ yên lặng ngắm mặt trời đang đội biển nhô lên và hưởng thụ những ánh nắng ban mai đầu tiên, trong lành nhất...

- Hừ? gã chàng là con gì vậy? - Hắn đỏ mặt

- Trời, đại thiếu gia à.Lại đây, đó thấy mấy con đang bò dưới cát này không? Con gã chàng đó, nó nhìn hơi giống con cua nhưng nó bé và có màu khác

con của nhiều- Nó kéo hẳn lại 1 bãi cát ướt và bắt 1 con giã chàng cho hẳn xem

- Hò, ra vậy hả? - Hẳn gặt gù xem chừng là hiểu lắm

- Rồi, chạy vào kiểm cho tui 1 lọ thủy tinh trong suốt, to to 1 chút rồi mang ra đây đi, nhanh k chúng ra biển hết h - Nó giục hẳn, đẩy hẳn quay vào bờ

- Hả? ờ...um - Nói rồi hẳn chạy vào mà đầu vẫn đàn ra chẳng hiểu nó muốn làm gì nữa...

1 lúc sau :

- nè, cái hộp thủy tinh này được k? - Hẳn đưa hộp cho nó

- A! được đó, h lấy 1 ít cát và nước biển vào đây đi rồi ra phụ tui bắt mấy con nè với - Nó hào hứng

- Này lun, cô đừng bảo vs tui là cô bắt mấy con gì gì đó này làm bữa sáng cho mình nhớ - Hẳn nhìn nó đầy nghi ngờ

- Sặc, tui đập chi h, k ăn...cứ bắt lẹ đi rồi khác biết - Nó nhăn mặt dơ nắm đấm dọa nó

- Ồ ờ... - Mặt hẳn vẫn đàn thúi đàn nát cả ra

Trong lúc nó với hẳn đang hý hục bắt mấy con giã chàng thì trong ngôi nhà nơi những nhân vật còn lại của ta vẫn đang ngủ thì cũng có 1 câu chuyện nhỏ xảy ra...

Nhỏ bạn thân iu của nó tỉnh dậy và bắt đầu bước ra ngoài, vừa mở cửa thì cánh cửa ngay bên phòng đối diện cũng mở ra và đương nhiên người đó k ai khác chính là Anh Việt đang gãi gãi đầu bước ra nhìn trông rất là ngố...các fan của anh ở trường hay ở ngoài đời thường mà thấy cảnh này của anh thì chắc cái danh vị "hoàng tử lạnh lùng" mà anh vẫn luôn xây dựng cho mình bay vèo mất theo gió biển luôn quá...

4 mắt chạm nhau, cả 2 người cùng ngạc nhiên và cũng khá bối rối vì sự chạm mặt ngoài ý muốn như thế này ...

- Ồ... - Ly cứ nhìn chăm chăm vào Việt

- Hi! Chào Ly, ngủ ngon chứ? - Việt nhìn Ky cười cười

- Um, dạ - Ly đỏ mặt

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sặc Sược!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

- Em dậy sớm thế? Sao k ngủ thêm đi, bây h vẫn còn sớm chán mà - Việt hỏi, nhìn khuôn mặt hiện h cười cực kì méo mó vì ngại...ai đòi lại để Ly nhìn thấy cái cảnh ngái ngủ cực kì ngu của mình vậy chứ...

- Em định đi dạo biển 1 chút ă,nên... - Ly thò thè

- Ồ! Anh cũng đang muốn đi dạo 1 chút, cùng đi nhé - Việt cười (nụ cười này đã có vẻ thoải mái hơn, thì dù sao cũng là ng chín chắn nên làm sao mà có thè lúng túng mãi được)

- Dạ - Ly nhìn Việt cười tươi, khuôn mặt hồng hồng lên vì ngại nhưng vui lắm (chắc, thì đi dạo biển vào sáng sớm vs ng mình yêu lại trả sướng quá => 1 khung cảnh thật lãng mạn .=)

LY với Việt đi song song bên nhau cùng đi dạo trên bãi biển với bờ cát trắng mịn màng. Vào sáng sớm k khí cực kì trong lành, dễ chịu nên làm cho tâm hồn người ta cũng thoải mái, thư giãn khiến cho bao mệt mỏi, khó chịu đều bị gió đưa ra ngoài khơi hết cả...

Nhưng chỉ đi 1 lúc là Ly vs Việt đã thấy nó đang hý hoáy làm cái gì đó ngoài biển 1 cách hết sức say xưa...

- Nam

- việt

- Hờ? - Nó với hẳn đồng thanh quay lại phía tiếng ai vừa gọi tên mình

- Hai ng đang làm trò gì vậy ?- Hai nó nhăn mặt nhìn cả 2 mọi sáng sớm ra đã nghịch nước ướt hết cả

- Ô, già chàng kia - Ly chỉ vào cái lọ thủy tinh tròn đang trôi lềnh bềnh trên nc cạnh nó với hần
- Hehe, phải rồi, đang bắt già chàng đó - Nó gặt đầu cái "rụp" nhìn nhỏ bạn cười toe toét
- Bắt làm gì vậy ?- Hai nó vẫn nhẩn mặt
- A! EM biết rồi...chơi trò này vui cực, hay lắm. Hồi bé em vs Việt hay chơi lắm, thi thoảng đi du lịch với trường mà ra biển thì vẫn chơi à, phải trò đó k Việt ? - LY nói vanh vách, mắt sáng lên hào hứng
- Phải phải - Nó gặt đầu lia lịa
- Cái này hay lắm, cho Ly chơi với nha - Ly xắn tay áo, xắn quần lên chạy đến chỗ Việt cùng tham gia
- Ok - Nó cười tươi, mặt đầy phấn khởi

Thêm hai nó bị miễn cưỡng vào chơi cùng thế là 4 đứ 4 đứ tui nó mới sáng sớm bánh mướt ra đã làm náo động cả biển khơi rồi. Với cái trò con nít ngày xưa vẫn hay chơi thì h 4 đứ 17t đầu, lớn đùng ra rồi vẫn đang chụm đầu vào rột bắt mấy em đã chàng tội nghiệp k khác gì tui con nít

Bắt được cơ số nhiều những con già chàng rồi thì tui nó đi ra mãi đằng xa bờ 1 chút, nó với Ly cùng nhau mở cái lọ thủy tinh chứa đầy những con già chàng ra. Chiếc hộp vừa mở nắp, hàng loạt những con đã chàng tủa ra như 1 quân đoàn binh sĩ dưới thủy cung của vua thủy tề đang đi xuống biển diện kiến thủy vương vậy...

Nó với Ly cứ tíu tít suốt xoa khen đẹp còn 2 thằng đứng bên cạnh đứng đần mặt nhìn 2 đứ nó nhọc công bắt chúng xong rột cục lại thả hết ra...nhưng xong rồi cũng phải phì cười vì 2 cô gái này trẻ con qua trời luôn khiến cho chính cả 2 thằng bọn hần cũng trẻ con theo luôn...

Xong 4 đứ dắt nhau vào bờ, khuôn mặt hớn hờ, tràn đầy hạnh phúc rạng rỡ như ánh nắng mặt trời vào buổi sáng ấm áp nhưng k hề chói choang, khó chịu...Cũng lúc đấy Hưng cũng mang đồ ăn sáng ra cho cả lũ ăn sau 1 hồi lăn lộn ở biển thì bụng đứ nào đứ nấy cũng đói meo và đang biểu tình giữ đội...

- He he, vui quá chừng à - Nó hớn hờ
- Chắc, ướt hết cả quần áo rồi kia, chẳng cần thận gì cả, coi chừng bị cảm đó mau vào thay quần áo đi - Việt bảo nó
- Dạ, Ly đi cùng tui thay đồ lun đi - Nó kéo tuột Ly vào nhà
- Này - Hưng gọi 2 thằng bạn
- Gì? - 2 tên kia cùng đồng thanh
- Hai ông kết 2 con nhỏ đó rồi phải k? - Hưng hỏi, nhìn thẳng vào 2 thằng bạn
- Đâu có đâu - 2 thằng cùng đồng thanh tiếp
- Đừng cãi tui, tui là bạn 2 ông từ hồi nào mà nhìn cái mặt 2 ông như thế kia mà lại k biết à? - Hưng chỉ vào 2 cái mặt đang đỏ lên vì bị nói chúng tìm đen của cả 2
- Ờ thì... - 2 tên ấp úng
- Tội nói nhé, 2 ông cứ nghĩ cho kĩ xem liệu 2 ông có bảo vệ được 2 nhỏ đó k trong khi hiện tại Thiên Long Bang có biết bao nhiêu người ghen ghét.Nhất là Việt, liệu mày có thể bảo vệ được cả em gái mình và người mày yêu k?Vụ của Việt Anh bị đánh vừa rồi mày k ngộ ra à? - Giọng Hưng nói hoàn toàn nghiêm túc
- Ủ, tao biết, cũng hiểu luôn - Việt nhìn xa xăm
- Ờ, tại dạo này chơi vs nhỏ lùn nhiều quá nên đâm ra tao quên mất mình là ai à. Um, tao hiểu rồi, thanks mày - Hần vỗ vai Hưng cười gượng
- Teo biết và tao cũng hiểu chúng mày đang như thế nào, chẳng dễ dàng gì bỏ được người mình yêu cả. Tao cũng từng như chúng mày rồi nên h nhân lúc khi cả 2 bên chưa xác định rõ mối quan hệ thì hãy bỏ đi trước khi như tao - Hưng buồn rầu nói. Tuy hần có bướng bỉnh thật, hần cũng giống như Nam thay bộ như thay áo, đi chơi với bao nhiêu đứ con gái thì cả 2 cũng chỉ là vui chơi quan đường thôi và hần muốn xoa dịu cái vết thương hần mang vẫn mang bên bao năm qua và hình như nó vẫn còn nguyên vẹn như ngày nào
- Mày mà cũng yêu được đứ nào thật lòng á? - Việt ngạc nhiên nhìn Hưng
- Xi, tao chơi gái, quen với mấy nhỏ đó chỉ để họ làm con thiêu thân cho mình thôi- Giọng nói Hưng càng trở nên buồn hơn
- Chắc... - 2 thằng chán nản

Việt tuy ngoài yêu quý em gái ra trước h anh cũng chẳng có tình cảm gì đặc biệt dành cho ai cả, anh coi em gái mình như báu vật vô giá vậy, lúc nào cũng giữ gìn nâng niu, bảo vệ, chăm sóc cho nó. Vì với anh, những năm qua anh chưa làm tròn đc trách nhiệm làm anh của mình cho dù hằng ngày vẫn luôn dõi theo em gái nhỏ...nhưng lúc em gái buồn, lúc em gái khóc thì hấn chỉ biết đứng đó thôi...Ngoài em gái, cha, người mẹ đã mất và thêm 2 thằng bạn thân trí cốt anh chẳng bao h bận tâm tới 1 ai khác và nói chính xác thì anh bàng quang trc cuộc sống này cho tới khi anh gặp cô...cái cô bé vô tình ngồi cạnh anh...cái cô bé đã vô tình cho anh thấy nụ cười cực kì đẹp đó, nụ cười mang theo tất cả những gì tinh túy nhất của mùa xuân...Quách Ly LY- Bạn thân của em gái mình...có lẽ anh thực sự yêu mất rồi

Nam, hấn giàu...phải nói là cực kì giàu có, hấn chẳng thiếu thứ gì cả, thứ duy nhất hấn thiếu đó là mẹ hấn- ng mà hấn yêu quý nhất ng phụ nữ đoan trang hiền hậu vô cùng...Lớn lên hấn thay đổi mình, k còn là thằng bé hồn nhiên, vô tư hay cười với mẹ mình nữa mà đã trở thành 1 tay chơi có tiếng trong các quán bar, vũ trường; hấn đắm đầu vào bóng đêm của thế giới ngầm,hấn thay bỏ như thay áo khi hàng loạt những đứa con gái đủ thể loại ngã vào vòng xoáy của hấn; và còn nhiều thứ hơn thế nữa...Hấn ghét nó, ghét cay ghét đắng người duy nhất giám hỗn láo vs mình, ng duy nhất giám ***** hấn thẳng mặt k thương tiếc nhưng lại kiên cường lắm, đánh thép lắm, ngang ngược lắm khiến 1 người luôn xoay người khác như hấn đã trở thành 1 kẻ bị động trc hấn - 1 con nhóc tomboy chẳng mấy xinh đẹp, kiểu diêm hay đoan trang, hiền hậu, quý phái...hấn ghét nó, ghét nó kinh khủng luôn nhưng sao từ bao h con mắt hấn lại dõi theo nó mất rồi?...từ bao h hấn lại chán ghét bar, vũ trường, những nhóc sexy,...mất rồi mà lại theo nó chọc ghẹo thế này? Còn đâu là 1 Vũ Anh Nam khiến mọi người nể sợ ở cả phương diện chính và tà nữa...

Hung là người duy nhất hay cọt nhá trong 3 người, lúc nào cũng tỏ ra vui vẻ, hòa đồng và rất thoải mái nhưng ít ai biết được rằng đằng sau bộ mặt đó còn có những thứ mà chẳng ai hề biết, k ai có thể ngờ tới được...Dù cũng là 1 tay chơi có hạng chỉ thua kém Nam 1 chút nhưng có ai biết được rằng hấn vui chơi qua đường, để những ả chết vì khuôn mặt baby vô tội của mình để thỏa lấp chỗ trống trong tim mình, để quên đi 1 người đặc biệt chứ?... Chính vì vậy mà khi hấn, Nam và Việt đã bước vào con đường đó, hấn k muốn rồi bạn mình cũng như mình nên hấn đã làm vậy...thà đau 1 chút còn hơn đau suốt cuộc đời này...liệu có được như vậy k đây? Liệu bạn hấn có may mắn hơn hấn k?...

3 người mỗi người 1 suy nghĩ, mỗi người 1 tâm trạng khiến cho k gian vô tình mà cố ý bị rơi vào 1 khoảng k im lặng chỉ còn có tiếng sóng biển rì rào, tiếng gió biển vi vu, tiếng chim hải âu đang kêu đầu đó ngoài xa mà thôi.. Và nó đến cũng là lúc nó phá vỡ cái k gian im lặng tới rợn người đó nhưng cũng là lúc khởi đầu cho mọi truyện rắc rối đến với tất cả...rắc rối này thực sự là tốt hay xấu thì cũng chưa rõ, những có lẽ như vậy sẽ giúp họ 1 phần nào đó gỡ rối đc tình cảm trong lòng mình...

- Hey! Ăn thôi mấy người, đói quá rồi - Nó vừa nói vừa vơ cái bánh rồi xuống ghế măm măm ngon lành

- Ủa? sao 3 người mặt cứ dăm dăm vậy? Có truyện gì à? - Ly hỏi

- K có gì đâu. 2 cô ăn xong chuẩn bị đồ rồi về luôn nhé- Hấn nói nhưng giọng cực lạnh lùng, chẳng biết cái ánh mắt âm áp, nụ cười hiền và giọng nói trầm ấm biến đâu mất trong con ng hấn rồi..

- Sao lại thế? - Nó buông hấn miếng bánh ra nhìn thẳng vào mắt hấn nhưng hấn lại quay đi, h hấn k đủ khả năng nhìn thẳng vào nó như mấy ngày qua nữa rồi...hấn phải trở về là hấn thôi - 1 Vũ Anh Nam máu lạnh, độc đoán

- Um, tui anh có việc gấp phải về, tui em thông cảm cho bọn anh nhé - Việt chen vào giải thích hộ hấn

- Ăn xong rồi, tui lên xếp đồ - Nó vứt miếng bánh mới cắn được mấy miếng lên bàn, khuôn mặt k tỏ chút biểu cảm nào

- Việt - Hai nó kéo tay nó lại nhưng nó thẳng tay hất ra và bước thẳng đi, cũng chẳng thèm ngoảnh đầu quay lại hay ***** mắng gì

- Việt đã thực sự rất vui ... - Ly nói rồi cũng đứng dậy chạy theo Việt

2 đứa bước đi thẳng mà đầu quay mặt lại nên k biết rằng khuôn mặt cả 3 thẳng đang buồn thiu, mồm meo như bánh bị để quá hạn vậy (=.=). K chỉ đối với hấn, với Việt mà với Hung thì 2 cô gái này cũng đã khá đặc biệt rồi, cả 3 người đều cảm thấy rất vui trong ngày ngắn ngủi vừa qua, họ thật sự k muốn kết thúc như thế nhưng họ k thể làm khác được bởi vì họ quá nguy hiểm đối với cả 2 người, họ k hề muốn gây tai họa xuống đầu 2 cô...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sặc Sược!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

1 lúc sau thì xe cũng khởi hành đi lên thành phố và trở về ngôi nhà của tui nó. Việt lên xe thì ngủ luôn và cả đêm qua nó đã ngủ chút nào đâu,còn Ly cũng ngủ luôn sau đó 1 lúc vì nhỏ hôm qua cũng ngủ khá muộn mà sáng lại tỉnh dậy sớm nên h ngủ bù.

Tới nhà nó với Ly vẫn còn đang say giấc nồng nên Việt với hấn đành đích thân bế 2 nàng lên tận phòng ngủ rồi mới về phòng mình nghỉ ngơi.

Nó với Ly ngủ tít mít tới tận sáng hôm sau, mãi cho tới lúc má lên gọi thì 2 đứa mới dậy...

- Cô chủ, cô chủ dậy đi...tới h đi học rồi - má lay 2 đứa

- Dạ - nó với Ly dụi dụi mắt ngái ngủ

2 đứa mắt nhắm, mắt mở lết vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt rồi cuối cùng là thay đồ: Nó mặc 1 chiếc áo phông trắng co hình chữ thập cách điệu to đùng màu đen, khoác thêm áo gile màu đen mỏng ra ngoài, quần tụt đen, mào trắng đằng sau, giày Nike trắng đen, mũ lưỡi trai đen nhìn nó h cực kì cá tính và do nó lại đội mũ nên khuôn mặt dễ thương mấy ngày qua lại bị nó che đi mất rồi. Ly thì mặc 1 chiếc váy dây anh biển nhạt nhiều tầng có thắt 1 chiếc nơ khác điệu ở trước ngực màu trắng, eo thắt 1 dây lụa trắng, ngoài khoác 1 chiếc áo lửng tay phồng cộc màu trắng, chân đi giày cao gót màu trắng 5 phân nhìn đúng phong cách của 1 tiểu thư đài các...

Cả 2 khi chuẩn bị đâu vào đấy thì cùng nhau bước xuống nhà...

- Má, hai con đâu rồi? - NÓ bước xuống hỏi

- Dạ, cậu chủ đi từ sáng sớm với 2 cậu kia rồi. Cậu bảo là bận việc gì đó ạ, trông cậu chủ có vẻ rất vội vàng.- Nó nói

- Thế ạ, thôi má cho con ăn cái gì nhẹ nhẹ thôi má nhé - Về mặt nó k đâu được sự khó chịu

- Vâng - Má nói rồi vào bếp chuẩn bị đồ ăn

- Bọn họ làm sao vậy nhỉ? - Ly hỏi, mặt thất vọng lắm

- Chịu, k hiểu sao lại vậy. Ghét, để tới lớp hỏi hai xem rốt cục chuyện quái gì đang xảy ra à - Nó cắn miếng bánh mì, ăn nhồm nhoàm

- um...- Ly ậm ừ nhưng khuôn mặt thì biểu hiện rõ sự lo lắng

Ăn sáng xong xuôi nó với Ly đi tới trường. Tới lớp nó đã thấy hần, hai nó, và cái tên Hưng đang ngồi nói chuyện gì đó với nhau rồi. Nó nhìn cực kì ngơ ngác và k hiểu sao lại thấy rất cáu gắt, khó chịu trong người; nó tiến lại bàn mình mém cái "bịch" cặp sách 1 cái sượt qua mặt hần khi hần đang cười toe toét với mấy nhóc bên cạnh 1 cách dứt khoát...

- Gì đấy? - Hần dừng lại nhìn nó

- Trả gì cả!!!- Nó nói lạnh lùng

Nó hất mặt quay đi trước sự khó chịu k kém của hần và cũng chẳng thèm nhìn cái mặt hần đang nhăn nhúm lại lần nào, bước đến bàn hai nó đồng thời đá *** cái tên ngồi cùng hai nó ra và bắt đầu công cuộc tra hỏi+ thẩm vấn hai nó:

- Hai

- Gì vậy em gái - Hai nhìn nó cười dịu dàng

- Sao sáng nay hai k đợi em đi cùng? - Nó đi thẳng vào vấn đề

- À, thực sự xin lỗi em nha. Tại sáng nay hai có việc gấp nên k đợi em được, hai xin lỗi - Hai xoa đầu nó

- Việc quái gì chứ? - Nó hăm hực

- Hi, hai bạn thật mà, thông cảm cho hai đi - Hai nó lảng tránh câu nói của nó

- Hai...

Nó đang định mắng hai nó 1 trận thì thầy giáo bước vào lớp và xát ngang lời nó

- Tất cả lớp chập tay xem nào - Thầy gõ thước kẻ rầm rầm xuống bàn gỗ

Cả lớp ổn định chỗ ngồi, trật tự nghe thầy nói

- Hôm nay lớp chúng ta sẽ có thêm 1 thành viên mới nên các em hãy giúp đỡ bạn ấy nhé. Vào đi em - Thầy giáo gọi

Bước vào lớp là 1 cô bé có khuôn mặt baby, mái tóc màu nâu hạt dẻ dài quá vai được bạn ấy làm xoắn lọn ở dưới, cô bé mặc 1 chiếc váy màu trắng, trên ngực cài 1 bông hoa được làm bằng lụa màu đen rất kì công, đai lụa buộc ở eo cũng màu đen, điểm váy 2 tầng của cô bé cũng là ren đen; chân cô đi 1 đôi giày cao gót màu đen tằm 6 phân, trên đầu buộc 1 chiếc bôm màu trắng có đính đá nhỏ, tai đeo 1 khuyên hình chữ thập cách điệu, cổ đeo 1 chiếc vòng mảnh hình chữ thập có hình chữ thập và cánh thiên thần, tay đeo lắc bạc ...trông cô bé đậm chất tiểu thư khê các k khác gì bạn Ly Ly nhà ta...

- Bạn ấy là Hoàng Thùy Linh, là người anh gốc Việt nên con nhiều thứ k hiểu ở phong tục Việt Nam nên các em hãy giúp đỡ bạn ấy nhé- Thầy giáo nói tiếp trong khi lũ con trai cứ gọi là tự dưng ngẩng cái rằm k hiểu vì sao còn mấy bạn nữ thì cũng k khỏi ghen tị trước vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành này

Nó với anh nó vốn mang dòng máu lạnh giống nhau nên chẳng quan tâm lắm tới mem new của lớp, khi nó với anh nó vẫn đang âm thầm, lặng lẽ nói chuyện thì thấy cả lớp xôn xao, náo loạn cả lên và nhất là khi quay sang hần với tên Hưng lại được thêm nhóc Ly nhìn lên bảng k chớp mắt thì nó với hai mới tò

mở nhìn lên bảng coi người nào mà hóp được hồn mấy anh chàng và cô bạn Ly Ly vốn nổi tiếng xinh của nó đến thế...

- LEE QUALY...- Cả nó và hai nó sau khi nhìn lên bảng rồi chết sững vài giây rồi quay lại nhìn nhau thì đồng thanh hét to

Cả lớp bị tiếng hét của hai anh em nhà này thu hút nên đồng loạt quay lại nhìn và cũng k trừ nhỏ mới đến đó tới cũng tò mò quay lại nhìn luôn. Về mặt nhỏ khi vừa nhìn thấy thủ phạm hét lên giữa lớp thì từ ngạc nhiên rồi chuyển sang mừng rỡ và ngay lập tức nhỏ chạy xuống ngay bên bàn nó, ôm chăm lấy nó tíu tít nói:

- Anh Việt Kute của em, em nhớ anh chết mất à

Mấy đứa kia nhìn cảnh tượng vừa rồi thì cứ chố mắt ra nhìn, mồm há muôn rớt luôn cả quai hàm; còn Hưng, hấn Ly thì chết đứng luôn tại chỗ trả hiệu gì luôn...

- Nhóc, nhảm hàng rồi - Nó đẩy cô bé đó ra

- Hả? - Nhỏ ngo ngác

- Anh Việt đây cơ mà, chị là Việt Anh à. Có mỗi thế mà nói k biết bao nhiêu lần mà vẫn nhảm là sao zì? - Nó mắng iu nhỏ

- Hả, hehe lôn, lôn roài, lỗi kỹ thuật tý ấy mà. Tại lâu quá rồi k gặp 2 người mà cũng tại 2 anh em 2 người giống nhau quá à, Việt Anh lại mặc đồ boy nữa nên là...ui anh Việt iu quý của Qualy - Nhỏ liến thoắng 1 hồi rồi đẩy nó ra ôm chăm lấy 2 nó

- Hi, lâu lắm k gặp em, nhóc lớn quá rồi à nha - Việt dịu dàng xoa đầu Linh

- Ai vậy Việt? - Nhỏ Ly lên tiếng hỏi, nhìn nó cười nhưng nụ cười tỏa ra sát khí ngàn ngút khiến ông Việt nhà ta cũng cảm thấy có gì đó bất ổn ở đâu đó...

- à à...hì đừng lo, nhỏ này là Lee Qualy, hay tên Việt Nam là Hoàng Thùy Linh đó, nó là em họ xa của tui với hai tui chứ hông có yêu đương gì đâu à, con bé ngây thơ lắm, yên tâm đi - Nó hiểu ý nhỏ bạn nên vội vàng giải thích

- Ô! Vậy hả?, um, chào Linh nha, tui là Ly- Quách Ly Ly, rất vui được quen bạn - Ly nhìn Linh nở nụ cười tươi

- Um, Linh rất sẵn lòng - Linh cũng đáp lại bằng nụ cười tươi k kém

- Rồi, Linh lại đây chị giới thiệu thêm cho em 1 số bộ mặt đáng nói. Tên này là Nam, Vũ Anh Nam, đại thiếu gia nhà họ Vũ thay bồ như thay áo nên em đừng có mà chết hấn nhé - Nó cố tình nhấn mạnh cụm từ "thay bồ như thay áo"

- Hi, Linh rất vui được biết anh - Linh cúi chào lễ phép

- Rồi, tiếp, tên này là Phạm Gia Hưng, đại thiếu gia nhà họ Phạm- Nói rồi nó leo tên Hưng dậy (vì tên này đang úp mặt vào bàn ngủ thì phải, hết nói nổi)

- Um, chào anh ạ - Linh cười, cúi người chào

- Hi...chào Linh - Hưng sau 1 hồi mãi mới nói ra được, nụ cười cũng đầy gượng ép

Lúc bấy h Linh mới để ý thấy rằng giọng nói này quen quen...k, phải nói là rất quen, chính xác thì cái giọng nói mà Linh k thể nào quên được ...ngẩng lên nhìn để xác nhận lại rằng thì 4 mắt chạm nhau, 2 con tim đau đốn, 1 người k tin vào mắt mình...Linh bỗng dưng ấp úng, giọng nói run run:

- Ô...anh...

- Ủa? sao mặt 2 người đàn thúi ra zì? - Nó ngó Linh rồi lại ngó sang tên Hưng

- À, k có gì đâu- Linh đỏ mặt quay đi

Hưng cũng lấy tay che mặt quay đi cái khuôn mặt đỏ lên của mình nhưng dù có làm vậy thì cái khoảng thời gian sững lại kia của Hưng với Linh cũng k thoát khỏi mắt của 1 số vị tiền bối già trước tuổi và có thâm niên nhiều năm của gái ...

- Ủh mà lạ ghê hén, người đó đâu rồi Linh - Nó nhớ ra gì đó, bắt đầu ngó dáo dác đưa mắt tìm..

- Dạ, anh ấy còn bận nhiều việc bên Anh nên anh ấy bảo k về đâu ạ - Linh hiểu ý nó

- HẢ? CÁI GÌ? K VỀ Á? - Nó hét lên như k tin vào tai mình

- Ấy, chị đừng cẩu tại...- Linh cố gắng giải thích cho nó hiểu

- Hừ, được lắm. Hai, cho em mượn điện thoại - Nó cắt lời Linh, với nó chẳng có lời giải thích nào ở đây cả

- Đây, lại tính quậy gì đấy? Mà điện thoại em đâu? - Hai nhìn nó

- Haizz, bình thường có dùng làm gì đâu nên vất pég ở nhà roài. Thui, mau đưa em mượn lẹ đi, nhanh lên - Nó nói 1 cách hồn nhiên, về sau nhắc lên thì 2 răng lại nghiến kèn kèn báo hiệu điều chẳng lành

- Ồ, nhẹ tay với anh ấy thôi đấy - Hai nó rút cái Iphone 4 màu đen bóng loáng của mình ra đưa nó

- Xem xét - Nó buông 1 câu cực kì vô tình rồi cầm máy bấm bấm 1 dãy số điện thoại ngoại quốc nào đó

- Gì vậy ? - Hấn hỏi hai nó bằng ánh mắt khó hiểu khi nhìn thấy hành động kì cục của nó

- Chắc, chọn lúc nào k chọn lại chọn đúng lúc này. Haizz, thôi rồi Nam ơi mày gặp đối thủ rồi- Việt vỗ vai thẳng bạn chán nản an ủi

- Là sao? - hấn đã k hiểu h càng k hiểu hơn

- Xem thì rõ - Việt mặt về phía nó

- Alo! - đầu dây bên kia nhắc máy

- Ai vậy ?- Nó hơi khựng lại 1 chút khi nghe đầu dây bên kia là 1 giọng nữ vang lên

- Dạ, tôi là thư kí của ngài Lee. Xin lỗi cô, ngài Lee đang bận họp nên hiện tại k nghe máy được ạ, cô có muốn nhắn gì k? - Giọng nữ nhỏ nhẹ hỏi nhưng thực ra cũng khá là bất ngờ vì chưa bao h có 1 cô gái nào lại có được số điện thoại di động của ngài chủ tịch cả, bởi ngài vốn là người ít nói và cũng k bao h thích trang hoa hay là dành chút tình cảm về nhỏ nào cho phái nữ cả...

- Tôi k quan tâm hấn bận cái quái gì cả. Bảo hấn mau ra đây nghe điện thoại k là tui đánh sập cả tòa nhà YG cao chọc trời của ông cho xem - Nó đe dọa, giọng cực kì lạnh lùng nhưng cũng cực kì câu giện. xem chừng người mà nó tìm mà gặp nó h có lẽ chết k toàn thấy là truyện nhất định sẽ xảy ra mà k cần tiên đoán...

- Dạ, cô là...- Giọng nữ có vẻ e dè và lo lắng

- Mika, Mika Nakashima - Nó nói gần như sắp hết nỗ cả máy bên kia luôn

- Dạ, cô đợi cho 1 chút ạ - Cô thư kí lúng túng nói. Lần đầu tiên trong đời cô lại gặp 1 cô gái có bá khí đáng sợ như vậy

1 lúc sau thì 1 giọng nam trầm nhưng âm đầu bên kia bắt máy 1 cách vội vàng...

- Alo!

- LEE RYAN - Nó hét lên làm người tên Ryan ở đầu dây bên kia muốn thùng màng nhĩ luôn. Hai nó với Linh nhìn nhau chỉ biết lắc đầu ngao ngán, hấn thì trở mặt nhìn nó

- Hi, chào em gái yêu quý, gọi anh hả? - Giọng Lee nhỏ nhẹ vang lên

- Yêu cái quái gì mà yêu hả? Yêu mà anh bỏ em ở Việt Nam mấy năm trời k thèm ngó ngang à? Đi chết đi - Nó quát k thương tiếc

- Đừng cáu mà, tại anh bận quá à - Lee giải thích

- K biết, dẹp hết. Trong ngày hôm nay mà k về Việt Nam thì từ h anh đừng có về nữa luôn cũng được, BYE - Nó nói, chính xác thì là ra lệnh xong rồi cúp máy cái "rụp" luôn k thương tiếc. Còn người bên đầu dây bên kia thì mặt mũi méo sẹo...

- Chắc, anh đã bảo em nhẹ tay với anh ý 1 tý rồi mà - Hai nó lắc đầu thở dài bất lực

- Xi, nhẹ lắm rồi đấy nhớ. May k bắt về luôn và bắt 2 tiếng nữa có mặt tại đây là quá nể mặt rồi - Nó cau có nói

- Hìhì, phen này anh Lee chết với Việt thật rồi - Linh che miệng cười khanh khách

Rồi mọi người bước vào tiết học như bình thường cho tới h nghỉ trưa thì những bí mật của 1 số người đã dấu kín sẽ được tra khảo bởi 1 số ng tò mò và tất cả sẽ được tiết lộ ^^~

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sặc Sược!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

GỐC CÂY CỔ THỤ SAU VƯỜN TRƯỜNG:

- Nè, này gọi cho ai zì ? - Ly hỏi nó
 - Hi, chị ấy gọi cho hai em đó - Linh cười đầy ngụ ý
 - Xi, tên ấy hum nay mà k các cái mẹt về đây thì chị thề là k bao h cho hấn bước chân vào cửa nhà họ Hoàng luôn- Nó lâu màu
 - Trời, mày làm gì mà giữ với ngta quá vậy ?- Ly nhăn mặt
 - Hỳ, thề là còn nhẹ chán đấy ạ. Cũng tại anh em thui, ai kêu hứa với chị ấy làm gì h thất hứa h phải chịu thôi - Linh cười tinh nghịch
 - Hứ gì? Thất hứa cái gì cơ?- Ly vẫn k hiểu gì cả
 - Hai em hứa khi nào em sang Việt Nam thì sẽ sang gặp chị ấy và về ở nhà họ Hoàng chơi với chị ấy cả tháng trời luôn đó mà - Linh giải thích k thiếu 1 chữ nào
 - Trời, tại ngta bận mà, có gì mà mày cho người ta lên thót chém giữ vậy? - Ly nhìn nó và thương cảm cho hai Linh
 - Bận gì cũng đẹp hết, tui mới là quan trọng nhất à - Nó phẩy tay
 - Trời nàng ới, nàng cứ làm như anh họ nàng là bạn trai nàng k bằng ý mà bắt nạt ngta giữ vậy ? - Nhỏ Ly bó tay với con bạn vốn là chúa hành ng khác của mình (dạ, cái này là do những lần Ly nhìn thấy nhỏ bạn ng thì bé của mình bắt nạt thằng Bìn 1 cách k thương tiếc mà trong khi Bìn bị nó coi là thằng nhóc nhưng thực chất chỉ kém tất cả lũ ở đây có 1 tuổi và là 1 thằng con trai chính gốc với câu nói bất hủcao, to, đẹp trai mà bị nó oánh cho k 1 chút thương sót nếu có lỡ miệng nói câu nó ghét hay giám làm rớt quyền truyện iu quý của nó xuống bàn thì đảm bảo là nhừ xương ạ)
 - Hơn cả là bạn trai đó chứ ạ - Linh cười
 - Gì? - Ly ngạc nhiên, mắt k chớp nhìn nó
 - Có gì lạ lắm à mà mày nhìn tao giữ vậy ?- Nó đang nhắm mắt cocacola 1 cách ngon lành
 - Quan hệ giữ hai em và chị Việt khó hiểu lắm, cũng k phải quan hệ anh em bình thường cũng chẳng phải quan hệ iu đương gì cả à. Tới Linh còn chẳng bon chen được chút nào nữa là..., chỉ có anh Việt là hiểu thôi thì phải - Linh nói, chán cũng hơi nhăn lại khi suy nghĩ vấn đề này
 - Um, mà Linh quý anh Việt ghê hén - Ly cười nhìn Linh đầy ngụ ý
 - Hìhì, Ly cứ yên tâm đi, với Linh anh Việt chỉ là anh trai của Linh như anh Ryan thôi. Linh có người mình iu rồi - Linh cười, nhưng ánh mắt hơi buồn
 - Trời, té ra em cũng nhận ra Ly Ly nhà chị bồ kết anh hai chị hả? - Nó hơi ngạc nhiên chút vì Linh cũng vừa mới chuyển tới thui mà
 - Dạ - Linh cười hiền
 - Nè nè, đừng có mang truyện của tui ra bàn tán nhé, đang nói truyện của Việt cơ mà, sao lại chuyển sang tui zậy - Ly ngượng đỏ cả mặt
 - Haha...- Nó và Linh nhìn Ly mặt cứ hồng hồng rồi đỏ cả lên như quả cà chua trông rất là buồn cười
- Quay lại tới chỗ 3 chàng nhà ta đang đứng cách đó k xa, cụ thể là dãy nhà bỏ hoang sau khuôn viên trường, nơi đóng đô sau h nghỉ của 3 đứa để tránh mấy đứa con gái làm phiền cũng như sử 1 số thằng mà k bị dòm ngó cũng đang tra khảo 1 tên...
- Nào, khai ra truyện của mày đi - Hấn nói
 - Truyện gì? - Hưng ngạc nhiên
 - Còn hỏi nữa hả? Truyện của mày với cô em gái họ tao đó, nói lẹ đi - Việt nhăn mặt
 - hả? có gì đâu - Hưng trôi vay trôi biến
 - K có gì sao lúc mày với nhỏ đó chạm mặt nhau mà đơ cả ra thế chứ? - Hấn nhìn thẳng bạn thân gờm gờm
 - Tao biết trước mày cũng đã từng sống ở Anh phải k? Bạn bè mà giấu nhau như thế à? - Việt tiếp lời hấn
 - Ờ thì...- Hưng ấp úng
 - Nói - Hai thằng kia đồng thanh, tay lăm lăm cú đấm

- um, thì lần ở biển tao có kể với mày là tao có yêu 1 cô gái thật lòng đúng k ?Người đó chính là cô em gái họ của mày và cũng là người mà mày với Việt Anh gọi là Lee Qualy đó - Hưng thờ dài kể cho 2 thằng nghe

- Gì? Làm sao mày biết được Qualy - Việt hơi ngạc nhiên 1 chút

- Tao cũng k biết cô ấy là em gái mày đâu, tụi tao học cùng trường năm cấp 2, yêu nhau được 1 năm thì tao gia nhập Thiên Long Bang. Tao nhận được tin là bọn khốn biết tao yêu Qualy và có ý định ra tay với cô ấy nên tao bắt buộc phải chia tay với cô ấy và về Việt Nam với chúng mày - Hưng nói 1 cách đau đớn, vết thương trong tim Hưng - 1 thằng công tử ăn chơi chác táng, chưa bao h lành lại

- Mày vẫn yêu Linh chứ? - Việt trầm ngâm khi nghe Hưng kể lại rồi buông ra câu hỏi khiến Hưng khá khó xử...

- Đương nhiên, nhưng tao...- Hưng nhún mắt áp ứng

- Tao hiểu, mà mày bỏ đi như thế mà nhỏ k bị suy sụp gì sao? Nghe mày nói thì mày và nhỏ yêu nhau lắm cơ mà - Hấn hỏi sau 1 hồi im lặng

- Ủ, có 1 người biết truyện và đồng ý giúp tao - Hưng cười buồn

- Ai? - Hấn hỏi

- Người mà này Việt Anh gọi là Lee Ryan đó, anh trai của Lee Qualy - Hưng trả lời

- Tao k ngờ mà mày với anh ấy lại quen được nhau đấy - Truyện này thì Việt ngạc nhiên thật sự

- Ủ, anh ấy chín chắn lắm. Tao phải mất nửa năm liền anh ấy mới đồng ý cho tao chính thức quen Linh đấy, 1 người anh trai tốt. Tao cũng k thể ngờ được rằng anh Ryan và cô ấy lại có họ hàng với mày đấy - Hưng cười tỉnh nghịch, nhưng nụ cười đẹp vốn có của Hưng hôm này lại vương vấn 1 chút buồn vô hạn

- Nhỏ đó với tên ấy có quan hệ gì vậy ?- Hấn hỏi Việt

- Ủh, Việt Anh với anh Ryan có quan hệ như thế nào vậy ?Tao cũng thấy lạ lắm à. Anh Ryan đâu phải là người dễ dãi cho người ta muốn làm gì thì làm vậy chứ- Hưng cũng k dấu được sự tò mò. Bởi trong trí nhớ của Hưng anh Ryan là người đàn ông lịch sự nhưng lạnh lùng, cũng là con cáo già của giới kinh doanh và cái định nghĩa chịu thua hay phải nhún nhường trước ai đó là k có trong từ điển của con người này...

- Ủa, tao đã trả bảo với mày rồi gì Nam. Đối thủ của mày xuất hiện rồi đó. Anh Ryan có ảnh hưởng rất lớn tới Việt Anh đấy- Việt nhìn thẳng bạn đầy ẩn ý

- Ảnh hưởng lớn? - Hấn thắc mắc

- Ờ, hôm nay mày sẽ rõ thôi. Tình cảm của nó dành cho anh Ryan trên cả mức bạn bè đó, còn hơn cả mức anh em bình thường cơ - Việt gật đầu, giải thích

- Ra thế, thảo nào mà nó điện bắt anh Ryan về luôn như thế được. K ngờ anh Ryan bao nhiêu gái đẹp vây quanh nguyện nâng khăn sửa túi cho anh ấy suốt đời thì k chịu lại đi phải lòng Việt Anh à - Hưng gật gù hiểu

- Ủ, anh Ryan yêu quý Việt Anh còn hơn cả em ruột mình cơ- Việt nói mà mắt cứ nhìn hấn chăm chăm

- Không lẽ...- Hưng bỏ lửng câu nói

- Ủ, phải rồi đó - Việt gật đầu k cần suy nghĩ thêm

- Thế thì gặp đối thủ rồi Nam ơi. Anh Ryan về mọi mặt chẳng thua kém gì mày đâu, có phần còn nỉnh hơn ý chứ. Chắc, chắc - Hưng vỗ vai hấn đầy an ủi

- Xi, dù gì Thiên Long Bang cũng đã ra luật là k được yêu thật lòng rồi mà, mày nói với tao thì có ích gì chứ? - hấn quay mặt ra chỗ khác nhưng cái mặt thì cũng k dấu được sự khó chịu

- Chắc, thôi vào lớp đi, trông đánh rồi. Tối nay mày sẽ rõ thôi - Việt nói rồi đứng dậy đi vào lớp

Cả 3 sau 1 hồi tám truyện gì cũng đi vào lớp và buổi học chiều lại bắt đầu như bình thường với những tâm trạng rồi bởi đây suy nghĩ của 3 thằng con trai ngược với niềm vui của 3 nàng con gái

Giờ học yên ắng, giọng nói cô giáo đều đều trên bảng nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì tới việc nhỏ Linh phi tờ giấy xuống bàn nó 1 cách cực kì điêu luyện (Linh ngồi ngay trên nó mà, ngồi cạnh hai nó còn thằng ngồi cạnh hai nó trước đây đã bị nó đá *** sang dãy bên kia 1 cách đau khổ, khóc k được mà bật thì càng chết)

Nó mở tờ giấy ra, trong tờ giấy hình mặt con heo màu hồng ghi: "CHị ơi! Chiều nay rủ mọi người đi shopping nhé, em muốn mua đồ". Nó đọc xong cười teo toét rồi hí hoáy viết lại tờ giấy màu đen xi sinh con roi cho nhỏ em nó : "Ok, baby" khuyến mãi thêm 1 cái mặt cười nhún nhún k thể thiếu được của

nó. Rồi lá thư đó được vì vụ sang tận bàn nhỏ Ly với nội dung tương tự mà câu trả lời cũng chẳng khác gì của nó và kèm theo cái mặt cười cũng y hệt (đúng là bạn thân có khác ==). Trong cái lớp yên ắng đó đang có 3 con nhỏ hăm hăm nhìn nhau rồi cười khúc khích 1 cách thần bí đầy thích thú

Hết giờ,mọi người tất bật chạy ra khỏi cái lớp sau h học một môi về nhà sả hơi còn nó thì lúc nào cũng ngược đời, cực kì ung dung tiến tới bàn hai nó với nụ cười k thể nào te tồn hơn mà suốt cả buổi học nó mang...:

- Hai, h đi shopping với tụi em k?

- Ủ, được đây. Anh nghĩ em cũng phải mua đồ à, k thì k ổn đâu - Hai nhìn nó cười hiền

- Ô, sao em k mua đồ thì k ổn? - Nó nghiêng mặt k hiểu

- Hi, hôm nay anh Thắng (Chính là anh Lee Ryan đó ạ) về mà chị - Linh nhìn nó cười tủm tỉm

- Về thì có liên quan gì tới việc mua đồ nhi? - Nó đàn mặt ra

- Thế em nghĩ em gặp anh ấy trong bộ dạng này mà anh ý k sock chết luôn à? Em nghĩ anh Thắng lúc ấy còn để em ở lại Việt Nam k?- Hai nhìn nó nhăn mặt và chỉ vào bộ đồ cực kì ngộ ngáo mà nó đang mặc

- HẢ? - Nó sực nhớ ra cái gì đó

- Haha, chị muốn sang Anh sống với hai em hả? thui cũng được,tiện về đó 2 người cưới nhau đi, làm chị dâu em luôn...là chị thì em hông có phản đối gì đâu - Linh nhìn bộ dạng luống cuống của nó cười tinh nghịch

- Thui chết em rồi. Phải làm sao bây h, hai chít em roài...cứu em đi, ngu quá...tự dưng gọi ổng về - Nó luống ca luống cuống

- Hi, em biết ngay là chị quên mà - Linh cười

- Thui, được rồi. H mới có 5h, anh Thắng nãy gọi cho anh bảo phải 9h mới tới đây cơ. Thoải mái thời gian mà - Việt nhìn đồng hồ

- ừ ừ đi nhanh thui k em mà về Anh thì mấy người vĩnh viễn k gặp lại em đâu đó - Nó kéo hai nó đi

- Rồi, mấy ông còn đứng đực ra đó làm gì hả? ĐI mau thui - Việt quay lại gọi hấn và Hưng đứng chờ chờ ra từ nãy đến h

- Hả? Tụi này cũng phải đi sao?- Hai thẳng đồng thanh

- Thế chẳng nhẽ mình tui đi với 3 nhỏ này à?Thui đi đi, tiện mua đồ luôn - Việt nói

- Ờ - 2 thẳng thờ dài đồng thanh tiếp

Và thế là cả 6 đưa tụi nó lên xe limou của Nam phi thẳng tới cửa hàng quần áo lớn nhất và cũng thuộc quyền sở hữu nhà họ Vũ..

- Oa oaoa...- Cả 3 đưa muốn hoa mắt luôn

- Anh đi lấy đồ cho Việt. Hum nay anh bao tất cả, cứ chọn thoải mái nhé - Việt cười, xoa đầu Linh

- He, hum nay hai tiêu sang giữ vậy?Hai có mang đủ tiền k mà kêu trả tất - Nó nháy mắt tinh nghịch cười với hai nó

- Yên tâm đi, có phải chỉ mình anh trả đâu, còn 2 đại gia kia nữa àm - Việt cười hiền

- Hehe, vậy em k nề đâu đó nhà.Linh,Ly đi thui, hum nay được 3 đại gia bo thì phải tiêu cho đã đó - Nó vẫy tay 2 đứa kia rồi kéo đi mất . Còn 3 thẳng thì đang chây mò hỏi hột thì tài khoản của mình bị 3 nằng lợi dùng sẽ thâm hụt khá nhiều ...

Hai nó đi lựa đồ cho nó, Hưng đi theo tụi nó còn hấn thì biến đi đâu đó mất 1 lúc ý rồi lại thấy lù lù xuất hiện(...tên này cứ như là mà ý) cùng đi theo tụi nó mua đồ luôn

- Việt oi! Tui muốn mua bộ quần áo để đi chơi, chọn giùm tui đi - NHỏ Ly kéo kéo tay nó khi nó đang nghĩa mấy cái áo mới ở cửa hàng hiphop

- Ủ ừ, được để coi - Nó gạt đầu, tay cũng với lun mấy cái phong vùa tia

- ủa, Ly sao k tự chọn có phải hợp với ý mình hơn k? Sao phải nhờ chị Việt làm gì? - Linh thắc mắc

- Hi, Linh k biết hả? Việt chọn đồ chuẩn lắm đó,Việt chọn đồ cho tui mà tui còn thấy ưng ý hơn là mình tự chọn à. Trước h quần áo của Ly mỗi bộ đều là do Việt mua, chọn lựa và phối đó - Ly cười cực kì hạnh phúc, hãnh diện

- Vậy sao? - linh khá ngạc nhiên

- Ủ - Ly cười, gạt đầu khẳng định chắc chắn luôn

- Chị, chị chọn đồ cho cả Linh nữa đi. Linh muốn mặc váy - Nhỏ Linh nũng nịu với nó

- Hai người này thật là...Thôi được rồi, đợi chút đi - Nó nói rồi chạy biến vào mấy gian hàng toàn váy với đồ điệu của con gái

Có 3 đứa tụi nó thôi mà làm khuấy động cả gian hàng quần áo luôn vì đồ tụi nó mua phải nhờ tới 3 chiếc xe đẩy lớn mới để đủ được, nào là: quần dài, quần đùi, áo phông, áo sơ mi, váy dạ hội, váy đi chơi,...k nhưng vậy còn phụ kiện đi kèm: khuyên tai, vòng tay, lắc chân, nhẫn, vòng cổ, trâm,...tất cả đều có đủ cả và chẳng hề rẻ tí nào cả. 2 tên loa ngồi uống nước nhìn tụi nó thôi mà cũng đủ thấy chóng cả mặt mày trong khi 3 nhỏ nhà ta chẳng hề có chút gì là mệt mỏi..

- Này, sao 2 người k mua đồ mà ngồi đực ra đây vậy ?- Việt bước đến

- Ồ, cầm cái gì mà lăm thế? - Hấn chỉ vào bộ đồ Việt cầm trên tay và 1 đồng đồ nữa sau Việt

- Ồ, đồ của Việt Anh đó mà - Việt cười, ngồi xuống cạnh hấn

- Xi, ông đùa hả? mau trả lại đi, nhỏ đó nói có chết cũng k chịu mặc váy đâu. Lần trước tui đưa nhỏ ta cạy váy mấy triệu liền mà con nhóc lùn đấy vát vào mặt tui k thương tiếc, sống chết k mặc luôn - hấn nhăn mặt nói, khi nhớ lại kí ức trả mấy tốt đẹp với nó

- Rồi ông xem - Việt nở nụ cười đầy ẩn ý

- Tạm gác truyện đó lại đi. Tui có truyện muốn nói với 2 ông đây - Hưng lên tiếng, khuôn mặt nghiêng nghiêng xem chừng có truyện qua trọng lắm

- Tui muốn hủy cái luật ngớ ngẩn "Cấm yêu" của thiên long bang - Hưng nói rành mạch từng câu 1

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sắc Súc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

- Chẳng phải chính cậu đã nhắc tụi này phải tuân thủ luật đó cơ mà, sao h lại muốn hủy? - Việt nhăn mặt

- Đây là lúc Linh k có ở đây. H bỗng dừng Linh về nước, tình cảm mà tui cố kìm ném bao năm lại chỗi dậy, tui k có cách nào ngăn mình k nhìn cô ấy, dõi theo từng bước chân cô ấy và yêu cô ấy từng h 1 nhiều lên cả - Hưng đan 2 tay vào nhau ánh mắt trầm, buồn nhưng đầy mãnh liệt hướng về phía tụi nó, chính xác là Hưng đang nhìn Linh- nhìn bằng đôi mắt trừu mêm

- Thế mà k sợ Linh gặp nguy hiểm à? - Hấn hỏi

- Tao cũng đồng tình với quan điểm của Hưng. Tao nghĩ tao đủ sức để bảo vệ Ly Ly, còn Việt thì dao cho mày nhé - Việt nhìn hấn bằng ánh mắt cương nghị, nhìn hấn mỉm cười

- Mày...- hấn nhìn Việt nhăn nhó

- Thực sự tao cũng k hiểu rõ mình lắm nhưng tao nghĩ thay vì mình cứ ngồi đây đau đầu thì sao k giữ lấy họ...Nếu như cô ấy thực sự yêu mình thì tụi mình sẽ chọn thời điểm thích hợp nói với họ và cho họ lựa chọn theo mình để sống 1 cuộc sống nguy hiểm hoặc chọn 1 người đàn ông khác bình thường sống 1 cuộc sống hạnh phúc bình yên .Được chứ? - Việt nói, khuôn mặt cười hiền nhìn hấn đang đắm chiều

- Tao thấy y đây k hề tồi chút nào - Hưng hưởng ứng

- Thôi, được rồi, tùy tụi mày đó - Hấn thờ dài. Vì thực sự hấn k hề muốn hấn và nó kết thúc như vậy chút nào...

Đang nói chuyện thì điện thoại của Việt reo lên, Việt rút cái iphone 4 ra nghe (ôi, iphone 4 ==)

- Alo!

- Anh đây, anh ra rồi đang ở sân bay Nội Bài rồi. Mấy đứa đang ở đâu vậy - Đầu dây bên kia vang lên

- A! Tụi em đang ở tòa nhà mua sắm "Hoàng Vũ" đấy, ngay trung tâm thành phố đó anh - Việt trả lời cực lễ phép (vậy mới biết người này uy quyền ntn)

- Ồ, rồi. 30' nữa anh sẽ tới. Thế nhé - Đầu dây bên kia nói

- Ok, bye anh - Việt cúp máy

- Ai vậy ?- Hưng hỏi
- Anh Thắng sắp tới rồi. Việt ơi - Việt trả lời và gọi nó
- Dạ - Nó lon ton chạy lại
- Nè, đồ đây. Mau theo anh thay đồ đi, 30\1 nữa anh Thắng tới rồi đó - Hai nó vội vàng kéo nó đi
- 30\1 nữa. Trời, lẹ lên hai k em về Anh vi h - Nó hét lên, rồi rít theo hai nó

Rồi hai nó dẫn nó đi làm tóc, trang điểm và thay đồ để gặp ông anh họ mà nó hết mực yêu quý và cũng là người duy nhất có tiếng nói với nó, hơn cả hai nó

- Phù, mệt quá - Việt bước tới chỗ hấn và Hưng, uống ực 1 cái hết cạn cả cốc nước
- Xong chưa?- Hưng hỏi
- Sắp, nó đang trang điểm với thay đồ với 2 đứa kia- Việt quyết đi chỗ mờ hôi lấm tấm trên chán
- Tui k tin là nhỏ lùn đó chịu mặc đâu - Hưng vẫn k tin những gì Việt nói lắm
- Ha, để rồi xem Nam, hôm nay tui sẽ tặng ông 1 món quà lớn đó- Việt quay sang nhìn hấn cười đầy ẩn ý
- Gì thế? - hấn nhú mày nhìn khuôn mặt mờ mịt của thằng bạn
- Bí mật - Việt 1 ngón tay lên miệng nói, xem chừng thần bí lắm đây

Gần 30\1 sau thì 1 chiếc xe BMW X6 đen bóng đỗ ngay trước cửa tòa nhà màu sẫm "Hoàng Vũ", 1 người con trai cao hơn 1m80 mặc 1 bộ vest đen lịch sự, đầu tóc gọn gàng, gương mặt điển trai thanh tú bước vào trong những ánh mắt đầy ngạc nhiên của các nhân viên vì sự đẹp trai, quyến rũ nhưng cũng k kém phần lịch thiệp, lịch lãm của người thanh niên đó. Người đó cất tiếng gọi khi nhìn thấy Việt, Hưng và hấn đang đứng nói chuyện:

- Việt
- a! Anh Thắng - Việt mừng rỡ
- Hi, chào anh - Hưng chào, cười nhìn người đó đầy đau khổ
- Hà? Hưng...cậu...Vậy k lẽ cậu gặp nó rồi à? - Thắng k dấu khỏi sự ngạc nhiên khi thấy Hưng
- Dạ phải, đụng thẳng mặt luôn - Hưng gật đầu chán nản
- Đây là...??- Hấn lên tiếng sen vào
- À! Quên mất k giới thiệu với cậu đây chính là người mà nhỏ Việt hét trong điện thoại đó, Anh Lee Ryan hay chính là Vũ Anh Thắng - Hưng cười, giới thiệu
- Um, chào anh - Hấn gật đầu chào, dơ tay bắt tay anh Thắng
- Chào cậu, cậu là? - Thắng mỉm cười bắt tay hấn
- Cậu ấy là Vũ Anh Nam. Đại thiếu gia nhà họ Vũ đó anh - Việt giới thiệu
- Ồ! Tôi đã nghe danh nhà họ Vũ rồi, rất vui được biết cậu - Thắng cười tươi
- Hi! Anh sang nhanh hơn em tưởng đấy, em cứ nghĩ nếu nghe theo nhỏ Việt đó thìбет cũng phải đêm anh mới tới được đây - Hưng cười tinh nghịch
- hi! Tại tiểu thư Việt Anh đã đích thân gọi sang anh mà k về nhanh thì Việt từ mặt anh quá. Nửa đêm mới mò về thì đảm bảo nó cho anh ngủ ngoài khỏi bước chân vào nhà họ Hoàng luôn - Thắng nói, mặt khẽ nhăn lên khi tưởng tượng ra cái viễn cảnh chẳng mấy tươi đẹp đó
- Vậy lúc Việt nó gọi là anh về luôn hả? - Việt hỏi
- Chứ sao nữa, anh phải dùng máy bay riêng đi đó. Nghe giọng là biết nó cáu ntn.Haizzzz- Thắng thở dài
- Chắc, nhất nhỏ Việt đó rồi con gì - Hưng tặc lưỡi
- Hi, à Việt, Việt Anh nó đâu rồi sao anh k thấy? - Thắng nhìn xung quanh kiếm Việt
- Em đây - Giọng nói nó vang lên phía sau Thắng

Nó bước ra với 1 vẻ đẹp hoàn toàn khác so với thường ngày khiến tất cả mấy thằng ở đó đều sững sờ và ngạc nhiên trước vẻ đẹp của nó. Mái tóc đem tén thường ngày của nó cả tháng k cắt nên mọc dài ra rất nhiều đã được Việt sửa thành tóc vic vừa nữ tính vừa k quá điệu đà rất hợp với nó, làm da trắng nõn nà của nó h mới thực sự nổi khi nó diện trên mình 1 chiếc váy màu đen ôm sát ở phần ngực và phần váy dưới ôm lấy hông nó xuống thẳng tới ngang đùi và chiều cao của nó được gian lận thêm 10 phân khi nó đeo 1 đôi giày cao gót màu đen hờn ngón. Tay đeo chiếc lắc bằng bạc, tai đeo khuyên hình thập giá, chân đeo 1 chiếc lắc có 1 quả chuông nhỏ kêu leng keng vui tai. Khuôn mặt được trang điểm nhẹ: mắt được kẻ đen để nhấn thêm vào đôi mắt to tròn long lanh của nó, mi cong, môi đỏ được tô thêm chút son bóng, làm da trắng mịn chẳng cần phấn được điểm thêm 1 chút phấn má hồng nhẹ nhàng khiến nó thực sự lung linh, sinh đẹp chẳng kém bất cứ 1 đứa con gái hay là tiểu thư nào cả khiến cho trái tim tên nào đó xáo trộn lạ thường...

- Sao, k tồi chứ? Món quà đặc biệt tao tặng mày đấy, ngắm cho kỹ vào k sau này lại tiếc đấy - Việt vỗ vai tên bạn mặt đang thộn ra nhìn nó chăm chăm, k chớp mắt

Hắn k nói gì vẫn đứng chôn chân tại đó nhìn nó

Nó nhẹ nhàng bước lại, theo sau là 2 nhóc bạn cũng diện bộ đầm đẹp k kém cách chút nào khiến cho 2 tên kia tim cũng muốn rớt luôn. Tiến lại, nó nở 1 nụ cười tươi với người đang đứng cạnh hai nó và người đó cũng dù k phải mới chỉ nhìn thấy nó mặc đồ nữ lần đầu nhưng cũng k kém phần ngạc nhiên như 3 tên kia...

- Nè, đừng nhìn tôi như người ngoài hành tinh vậy được k? Ngài Lee Ryan, bắt lịch sự quá đó - Nó nhủ mày nhìn anh Thắng

- Hi, anh thực sự ngạc nhiên đó, em đẹp lắm cô công chúa nhỏ của anh ạ - Thắng tiến lại gần nó, ôm nó vào lòng và khẽ đặt lên má nó 1 nụ hôn nhẹ (bí nhiều thôi cũng đủ làm 1 tên tức muốn xì khói đấy)

- Xi, bỏ em mấy năm liền ở Việt Nam h còn bày vẽ khen à? Em k gọi khéo anh cũng chẳng thèm về đâu chứ gì, khéo quỳn lun đứa em này rồi - Nó nhăn mặt giận dữ

- Đâu có đâu, đừng giận. Chẳng phải em gọi và anh đã ngay lập tức về luôn đấy sao? - Thắng nhìn nó cười đầy trêu chọc

- Hừ, tạm tha cho anh đó - Nó cười toét

- Chắc, đúng là chỉ có Việt Anh gọi mới làm hai gác mọi công việc lại chứ em thì chắc có khurót à, hai nhí? - Linh nũng nịu

- Hi, em gái. Em lại nói oan cho anh rồi, anh cũng yêu em lắm mà - Thắng xoa đầu cô em gái đang bày trò dối mình

- Nè, em k được ghen với chị đâu nhé. Thui anh, lại đây em giới thiệu cho anh 1 người quan trọng lắm lắm- Nó búng nhẹ lên chán Linh rồi kéo anh Thắng lại chỗ nhóc Ly

- Gì thế em? - Thắng bước theo nó, hỏi

- Đây, giới thiệu với anh cô bé xinh xinh này. Nó là Quách Ly Ly - Đại tiểu thư độc nhất của nhà họ Quách đó. ANh thấy nó xinh k?Thui hay anh rước nó về Anh làm vợ luôn đi cũng được.- Nó cười toét

- Việt - Nhóc Ly nhéo nó

- Nhóc, ăn nói vớ vẩn anh đánh cho bây h? - Hai nó cốc vào đầu nó 1 cái đau điếng rồi kéo Ly ra phía sau mình

- óái, sao 2 người lại liên thủ đánh em. Ý gì đây? - Nó lườm Ly, nhìn hai nó cười tinh nghịch

- Đâu có ý gì đâu - Nhóc Ly bị nó chọc cho mặt đỏ bừng

- Được rồi, Việt đừng đùa bạn em nữa. Chào em, anh là Thắng, rất vui được biết em - Thắng nói chia tay ra trước mặt Ly

- Dạ, chào anh ạ - Ly cười tươi, bắt tay với Thắng

- A! Cũng muộn rồi đấy. mấy đứa đã ăn uống gì chưa? Anh đãi mấy đứa đi ăn - Thắng nhìn đồng hồ rồi hỏi tụi nó

- Chưa, em đi lựa đồ suốt cả buổi chiều nè. Đói mún xỉu luôn rồi, anh phải đãi em ăn cái zề ngon ngon vào đây- Nó xoa xoa tay vào cái bụng xẹp lép của mình

- Rồi, vậy đãi mấy đứa 1 bữa lẩu luôn nhé. Anh biết 1 nhà hàng lẩu khá ngon đó .Chịu k?- Thắng mỉm cười, xoa đầu nó

- Chịu liền - Nó reo lên sung sướng

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sắc Súc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Thế là cả lũ rời tòa nhà mua sắm "Hoàng Vũ" trong tiếng cười, nói chuyện vui vẻ, rộn ràng của nó với mọi người. Nó thì cứ túm tụm quần lấy anh Thắng chỉ có riêng hấn là chẳng thể nào cười nổi khi đi sau nó và thấy nó cười vui vẻ khoác tay người con trai kia và nói chuyện nhiệt tình tới vậy làm cho lòng hấn k khỏi khó chịu, buồn rầu và đau 1 cách kì lạ...

Tất cả đồ được hấn, Hưng và Việt thanh toán và chuyển về nhà nó xong thì tất cả cùng lên xe tới 1 nhà hàng ăn uống rất sang trọng do Thắng đãi...

2 nồi lẩu đang sôi sùng sục khiến nó thêm cứ dán mắt vào nhìn nồi lẩu nuốt nước bọt ừng ực làm mọi người ai nhìn thấy cũng phải phì cười nhưng hấn mặc dù ngồi ngay cạnh nó luôn nhưng hấn cũng chẳng cười nổi vì nó có thêm chú ý đến hấn đâu

- A...A...A... Anh Thắng!!! Ai cho anh uống Coca của em vậy hả? - Nó hét toáng lên

- Ế! Anh uống nhầm, sorry- Anh Thắng cười hiền

- Ừ! Bất đền anh đó - Nó xị mặt (hixx, nhỏ này thay đổi k chỉ là ngoài hình đâu mà còn thay đổi cả tích luôn à ==. Từ 1 nhỏ ngang ngược, cứng đầu thành 1 nhỏ hay ăn vạ, hay làm nũng ==>)

- Thui được rồi, để anh đi lấy thêm là được chứ gì? Đừng giận mà, xí lắm - Anh Thắng dỗ nó

- Hehe, um - Nó gạt đầu cái "rụp" lại cười toe toét

- Chậc, chỉ được cái bắt nạt anh thui à - Thắng đứng dậy xoa đầu nó bước đi

- Hehe, iu anh Thắng nhất à - NÓ cười hồn nhiên và nói cũng hồn nhiên luôn

Mấy đứa ngồi ăn đùa nào cũng trở mắt ra nhìn nó với anh Thắng rất chi là tình cảm, chẳng khác gì là cặp yêu nhau cả...Việt với Linh thì nhìn 2 người này lắc đầu bó tay, Hưng thì ngạc nhiên tới mức cho nguyên cả miếng thịt bông vào mồm mà k biết xong lại la lên oai oái vì lòng. Ly thì được nó nói trước rồi nhưng vẫn k thể tưởng tượng là tới mức này nên mồm há muốn rớt luôn là khỏi hàm ả,...chỉ có hấn là vẫn im lặng chẳng nói gì từ đầu bữa tới cuối bữa

- Của em nè - Thắng đặt cốc nước Coca xuống bàn cho nó

- Hi! Thanks anh nha - Nó cười vui sướng,miệng thì vẫn k ngừng hoạt động

Và cứ như thế bữa ăn kết thúc trong tiếng cười đùa vui vẻ của tụi nó càng cái bụng tròn xoe của nó. Đúng 11h tụi nó rời quán ăn và lên đường tiến thẳng về nhà nó để nghỉ ngơi...

- Mọi người về trước đi, em về sau - Nó vẫy tay chào mọi người,k quên nờ 1 nụ cười tươi

- Hà? Em định đi đâu mà về sau. Tính đi bộ hả? - Hai nó nhử mảy hỏi nó

- K!Em đi moto với tên này, hai cứ về trước đi, nha- Nó cười tay chỉ vào hấn

- Hà? - Hấn ngạc nhiên nhìn nó

- He, 2 người tính hẹn hò nhau đi đâu zì? - Nhỏ Linh chêu nó

- Ế! Lùn, tui đâu có kêu là tui chở cô về nhà bao h đâu - Hấn nhìn nó nghiêng đầu k hiểu

- Ừ thì tui có bảo gì đâu.Đi ké thui mà hehe,tui h k ngồi xe này được mới đi ké xe mi chứ - Nó vẫn cười tươi

- Ủa? sao mà k ngồi xe này được? Trời lạnh lắm đó, em lại mặc váy vậy mà đi moto cho chết lạnh ra à? - Hai nó nói

- Thui, kệ em đi mà. Anh Thắng nhí? - Nó đưa mắt sang nhìn anh Thắng kiểm sự giúp đỡ

- Thui được mà, mấy đứa mau đi thôi - Thắng dục tụi nó

- Hô, hai chịu bỏ cuộc dễ dàng vậy sao? - Linh nghiêng đầu nhìn anh trai mình đầy thách thức

- Bỏ cuộc cái gì? Cho Việt ngồi xe em xong mai em đi dọn xe cho anh nhé - Thắng cốc nhẹ vào đầu cô em gái hiểu kì

- A! À!...- Hai nó và Linh nghe Thắng nói xog câu đầy đều hiểu ra sự tình

- Thui thui, mấy người đi lẹ đi. Bye Bye ha - Nó đẩy mấy người kia vào xe

- Hehe, bye chị - Linh vẫy tay

Thế là cả lũ đi, h chỉ còn mình nó với hấn đứng đó thui. Nó chạy ra phía xe moto của hấn cầm mũ bảo hiểm rồi ý ới gọi hấn:

- Nè, mau lên thui

- Này lùn, tui có bảo đồng ý cho cô đi đâu nhi?Mà sao cô k đi xe moto mà về, tui còn phải đi đặng này nữa, cô tự đi về nha đi - Hấn bước lại nhìn nó chăm chăm

- Thì người ta đi nhờ mà. Mi đi đâu thì cứ đưa ta đi cũng được miễn là cuối cùng trở ra về nhà là ok - Nó cười tươi

- Thế k sợ tui bán cô sang trung Quốc hả?Heo - Hấn cười tinh nghịch

- Xi, heo đầu mi ý. Bán tui sang Trung Quốc thì tìn đâu mà mấy theng đó nuôi tui chó,kaka. Đần thế - Nó cười tít mắt nhìn hấn

- Ồ phải, đi thui - Hấn nhìn thấy nụ cười của nó bỗng dừng lại thấy nó đẹp quá, bất giác đỏ mặt. Hấn bước qua nó, choàng cái áo vest đang cầm trên tay lên người nó nhưng tuyệt nhiên k nhìn nó vì sợ nó thấy khuôn mặt đag đỏ lựng lên của mình

- Hi, cảm ơn nhá- Nó nhìn cái áo khoác của hấn hơi ngạc nhiên chút rồi cũng mỉm cười chèo lên xe

- Um- Hấn nói rồi phóng xe đi thẳng

- Ủa, mà mi đi đâu zì ? - NÓ tò mò hỏi hấn

- Tui đi lấy cái nè xong rồi khác đưa cô về nhà, yên tâm đi - Hấn trả lời nó

- Ủa, hehe - Nó cười

- Mà nè, bình thường tui thấy cô vẫn đi được oto đó thui sao hôm nay lại dờ chừng vậy ?hay là có tình ý gì với tui rồi? - Hấn nở nụ cười nửa miệng, nhìn nó qua gương xe

- Xi, thêm vào ý nhớ. Tại ta vừa ăn no quá, quên mất còn đi xe nên k đi xe về được chó- Nó lè lưỡi

- Hừ, ăn no với k no thì liên quan gì nhớ? - Hấn nhú mày k hiểu

- Sao mà bình thường thì thông minh thế mà h đần zì?Ta đi oto hay bị trống mắt lắm nên k thấy lên xe toàn ngủ đó à? Mà ta mới ăn no phê phờn xong ngồi lên đó đảm bảo ói hết ra k cần bàn cãi thêm gì lun (==) - Nó giải thích

- haha, lại còn zậy nữa sao? Thú vị nhi? - Hấn bật cười lớn

- Hay lắm ý mà cười - Nó nhéo vào eo hấn

- "Á" Rùi rùi dừng nhéo nữa k cả 2 người ngã luôn bi h. Tui k đảm bảo tính mạng cho cô đâu nhá - Hấn cố nhịn cười

- Xi, làm như ngta sợ ý - Nó chu cái môi xinh xinh ra chêu người hấn

- Rồi rồi, tới rồi, xuống đi - Hấn dừng xe lại

- Ồ, đây là...- Nó bước xuống, ngạc nhiên quay lại nhìn hấn khi trước mặt nó là tòa nhà mua sắm "Hoàng Vũ"

- Tui đâu có bảo là k quay lại đây đâu? Thui vào lẹ đi rồi còn về nữa - Hấn nắm tay nó kéo vào lên trong

- Nè, sao k dừng lại quay vào lại đây? Bộ mi quên đồ gì trong này à? - Nó đi theo tò mò k chịu được nên hỏi hấn

- K, ta đi lấy đồ - Hấn nói

Hấn lôi nó kéo vào thang máy rồi đi lên tầng 5 là tầng bán phụ trang và trang sức. Tới 1 quầy bán toàn trang sức đính đá, pha lê đắt tiền lớn nhất ở đó, hấn hỏi lên nhân viên :

- Tui tới lấy đồ khi nãy đặt. Xong chưa?

- Dạ, cậu tên gì ạ? - Tên nhân viên lật quyển sổ khách hàng lên hỏi hấn

- Um, Vũ Anh Nam. - Hấn hơi nhú mày khó chịu

- A, dạ cậu chủ đồ của cậu đặt xong rồi ạ. Đây ạ, cậu mở ra xem kiểm tra xem được chưa ạ - Tên nhân viên vừa nghe tên hắn đã luống cuống, vội vã đưa cho hắn 1 chiếc hộp màu đen, hình chữ nhật buộc thêm 1 chiếc nơ lụa màu trắng thêu hình cánh thiên thần rất đẹp. Hắn mở chiếc hộp ra, bên trong là 1 sợi dây chuyền vàng vàng trắng lấp lánh, sợi dây mảnh nhưng thứ đáng chú ý ở sợi dây chuyền này k phải là sợi dây mà là mặt dây chuyền cơ. Mặt dây hình chữ thập được cách điệu làm rất tỷ mỉ, ở giữa chữ thập được gắn hẳn 1 viên kim cương sáng lấp lánh, bên trái hình thập giá là cánh rơi, bên phải là cánh thiên thần được cách điệu được làm rất tỷ mỉ, độc đáo, hài hòa, cân đối với hình thập giá; chỉ nhìn thôi cũng đủ biết được rằng đây là sợi dây chuyền độc nhất vô nhị rồi...Người thiết kế ra nó quả là 1 thiên tài..

- Oa,...đẹp quá - Nó reo lên, mắt cứ dán vào cái vòng đó

- Bao nhiêu tiền vậy ?- Hắn quay sang hỏi tên nhân viên

- Dạ, ở giữa viên đá đó là kim cương nên...- Tên nhân viên giải thích

- Tôi biết rồi, xem chừng nay có đủ k? - Hắn ngắt lời tên nhân viên và đưa lăm 1 tấm thẻ tín dụng

Tên nhân viên cầm tấm thẻ cho quét qua máy rồi quay lại trả cho hắn chiếc thẻ cùng với tờ giấy thanh toán tiền và 1 tờ giấy vẽ mẫu vòng lúc nãy được vẽ rất tỷ mỉ từng chi tiết 1

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sặc Sược!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

- Ta nói trước là ta k muốn nhìn thấy có thêm 1 chiếc vòng thứ 2 ntn đâu đấy. Nếu ta chỉ cần nhìn thấy chiếc vòng thứ 2 ntn or giống như thế này thì công ty của người cứ chuẩn bị tâm lý đóng cửa đi là vừa - Hắn bước đi, k quên cảnh cáo 1 câu làm cho tên nhân viên sợ tái cả mặt

- Dạ, chúng tôi biết ạ - Tên nhân viên lúng túng cúi chào lễ phép

Hắn bước đi ra ngoài mang theo chiếc hộp còn nó thì cứ lơ đãng theo sau mồm liên tục suốt xoa khen chiếc vòng đó đẹp cho tới lúc ra khỏi cửa hàng..

- Đây...- Hắn đứng lại

- Hử? - Nó cười tươi

- Cô thích cái vòng này lắm hả? - Hắn hỏi nó

- Uh, đẹp vậy mà!!Lần đầu tui được thấy cái vòng đẹp vậy đó, hehe. Đứa con gái nào được mi tặng cái vòng này đảm bảo cô ấy sẽ là người hạnh phúc nhất thế gian - Nó gật đầu, cười toe toét

- vậy tặng cô đo - Hắn nói rồi đặt chiếc hộp đựng cái vòng vào tay nó

- Hả?...tai sao lại...- Nó ngạc nhiên, khuôn mặt bỗng đỏ dần dần lên

- Cô k thích sao ?- Hắn nhướn mày nhìn nó

- K phải...k phải là k thích...nhưng sao lại tặng tui...tui...- Nó lắc đầu áp ứng

- Hỏi lắm vậy? K thích thì trả đây, tui vứt đi - Hắn nạt nó

- K, có mà...có mà, đừng vứt. Thích lắm, thôi tui k hỏi nữa, đi thôi - Nó áp ứng cầm cái hộp chạy ra xe như sợ hắn đổi ý vứt cái vòng đi vậy

- Um, tốt. Ma nè, phải luôn đeo nó đấy nhé, tui mà k thấy cô đeo nó là tui đòi lại đấy - Hắn lấy chiếc hộp ở trong tay nó, mở ra về nhẹ nhàng đeo vào cổ cho nó. Thật sự là cô nó có thêm cái giây vào đỡ trông hắn ra và chiếc vòng đó cũng rất hợp cái cổ nó...

- Nhất định sẽ đeo mà, cảm ơn nha- Nó k hiểu sao nhưng nó k thể k cười - 1 nụ cười cực hạnh phúc

Hắn k nói gì nữa và phóng xe đưa nó về nhà. Với nó ngày hôm nay thực sự nó rất vui và hạnh phúc. Dù là cả tối hôm đấy nó bị Linh với Ly tra khảo mãi về sợi dây chuyền và rốt cục cũng phải kể ra và bị 2 đứa bắt khai ra tình cảm nhưng nó nghĩ nó chưa sẵn sàng yêu ai mặc dù tình cảm nó dành cho hắn k phải là k có nhưng mọi truyện đến với nó quá vui vẻ vàng..

- Nè, mi tính sao đây? Người ta tặng bà cả sợi dây chuyền chẳng phải là nói rõ tình cảm của mình rồi sao? - Ly gắng hỏi

- Um, nhưng tui chưa rõ tình cảm của mình dành cho hắn lắm - Nó nói

- Tròi, vậy chị nghĩ ntn về anh Nam? - Linh xen vào
- Hixxx...chị k rõ nữa, chị đã yêu ai bao h đâu mà mày hỏi chị - Nó meo mào, sắp khóc tới nơi rồi
- Tròi ạ, chị của em oi...- Linh ôm mặt bắt lực
- Nè, iu là như thế nào hả? Nói cho tui biết được k???- Nó ngu ngơ hỏi. Có lẽ nó cũng muốn chắc chắn tình cảm với hần rồi à
- Thì đó, yêu là muốn được ở bên cạnh người đó, muốn thấy người đó lúc vui, lúc buồn, lúc giận giữ, mất phương hướng. Muốn chia sẻ với người ấy những chuyện vui buồn trong cuộc sống, cùng giải quyết đề rồi được nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của người ấy khi người ấy vui đó - Ly nói, ôm cái gối nhìn vu vơ...trong đầu đang mường tượng ra hình ảnh của 1 người con trai nào đấy mà ai cũng biết là ai đó...hehe
- Um, và cảm thấy ghen khi người ấy đi bên người con gái khác k phải là mình, cười với người khác k phải là mình. Nhớ người ấy khi k được ở bên, cảm thấy đau khi người ấy phụ tình mình - Linh nói, cười nhẹ...nhưng đây là những gì mà Linh đúc kết ra sau cuộc tình mà mình đã trải qua
- Đó, đại khái là vậy đó, thế mày với Nam được tới đâu rồi, nói nghe coi nào - Ly hỏi nó
- Uh, thì tao cũng ở bên hần những lúc hần vui rồi, buồn cũng có rồi,lúc hần giận giữ cũng có luôn rồi. Kể cả lúc hần suy sụp, khó chịu hình như cũng có rồi thì phải? - Nó e dè nói
- Tròi, vậy là thích rồi con gì nữa à - Linh lay mạnh nó
- Phải đó, Nam đâu phải người bình thường đâu. Lạnh lùng mù ra, mà cũng chẳng bao h để người khác hiểu hay biết mình nghĩ gì cả, vậy mà Nam lại cho mày thấy những mặt khác thì chẳng phải mày chiếm 1 vị trí quan trọng trong Nam sao. Ngốc - Ly kí nhẹ vào đầu con bạn ngốc nghếch của mình
- Ó, nhưng mà cảm giác ghen, giận hay nhớ nhưng gì đó teo có thấy gì đâu???- Mặt nó hơi ửng đỏ lên
- Tròi, chị làm sao mà thấy nhớ được khi 2 người lúc nào cũng đi với nhau, học cùng lớp lại còn ở cùng nhà à!!Mà anh Nam cũng có bao h cho chị thấy ảnh đi với nhỏ nào đâu chứ, anh Việt bảo với em là từ lúc quen chị anh Nam đã bỏ hết mấy nhỏ kia đi rồi con đâu nữa à...- Nhỏ Linh giải thích
- Mà mi có thật là k bao h tức giận với hần k?? Thế đũa nào xuất ngày chấp nhật Nam rồi 2 đũa cãi nhau ôm cù tòi lên ý nhỉ? - Ly nhìn nhỏ bạn nó
- Ờ thì...- Nó ấp úng
- Sao ? - Ly cười lỉnh nghịch
- A...a... Thoải, đau đầu quá, k nghĩ nữa đi ngủ thoải - Nó hét lên rồi ôm gối chui vào chăn đi ngủ

2 người kia ngồi giải thích với nó 1 hồi nhưng xong cuối cùng thì cũng bắt lực trước nó nên cũng đành đi ngủ thôi vậy...

Nói là ngủ chứ thực ra thì mãi tới tận đêm nó mới chìm vào được giấc ngủ vì trong lòng nó tình cảm đang cực kì rối bời, khó hiểu lăm lăm. nó ngẫm nghĩ cái vòng miết rồi lại nhớ tới hần rồi lại k hiểu sao cứ thấy trái tim mình đập thình thịch 1 cách vô thức mà tới nó cũng k kiểm soát được ... mãi cứ như thế cho đến lúc nó ngủ thiếp đi lúc nào k hay...

7H30' SÁNG TẠI TRƯỜNG HỌC:

- Hixx...oái quá, chẳng muốn đi học chút nào - Nó rên rầm
- Hihi, bà chỉ có ngủ là tài thôi à, dậy đi. Mà sao hôm nay lại tự nguyện mặc đồ nữ vậy? Có bảo à nhà. Mấy thằng đang lác mắt nhìn và muốn rớt cả con người luôn kia - Ly ghẹo nó
- Hi hi, anh Thắng con ở Việt Nam ngày nào thì có tiền chị ấy cũng k giám mặc đồ boy đi đâu ạ - Linh cười tinh nghịch
- 2 người bàn tán đủ chứ? Thôi giùm cái đi, tui đang ngại muốn độn thổ luôn nè - Nó nhăn mặt khó chịu

Kaka, trả là hôm nay nó sai đồ nữ từ đầu đến chân luôn ạ: vẫn đầu vic nhé,áo sơ mi trắng dài tới hông,có 1 cái đai tơ bản bằng da thắt ở eo khoe vòng eo cực chuẩn của nó luôn,quần jean đen ôm sát chân đi cùng với đôi giày kín mũi màu đen cao 5 phân có gắn 1 bông hoa hồng đen được làm bằng đá rất tinh xảo ở quai giày; cổ đeo vòng hần tặng, tay đeo 1 lắc nhỏ, tai đeo khuyên hình chữ thập, mắt kẻ đen, môi đỏ tự nhiên k cần thoa son...Nhìn nó diện như vậy thì thắng nào trả lác mắt chứ...

- ủa, Ly Ly lớp trưởng lớp mình đâu rồi? CÓ bao h thấy lớp trưởng đi học muộn đâu??mà bạn này là học sinh mới à??- 1 thằng ngó dáo dác tìm lớp trưởng
- Phải đó, mọi ngày vẫn thấy bí thư và lớp trưởng đi với nhau mà! Lớp trưởng đâu?? - Thắng khác tiếp lớp (Dạ, xin lưu ý 1 tý ạ, nhỏ Ly Ly nhà ta là Bí thư lớp đó ạ)
- Lớp trưởng đây - Ly cười tươi, chỉ vào nó

- nè, đùa hả? Ban xình xình này làm sao mà là lớp trưởng được chứ?- Thằng kia phản đối
- Thế h phải chưa? - Nó tức giận vì bọn này hám gái quá đập chi 1 phát k thương tiếc
- Trời, đúng là cú đánh của lớp trưởng rồi nhưng...sao...?????- Thằng đó áp úng khi bắt gặp ánh mắt sát thủ của nó
- Nhưng thế nào?Làm sao???- Nó hỏi, bẻ tay răng rắc, lườm tên kia 1 phát trí mạng
- Gì, hông có gì - Thằng đó chạy biến mất
- Trời, nàng ơi là nàng, nàng mặc như thế mà đánh tụi nó thì con đâu là nữ tính nữa à - Ly cười, giữ nó lại trước khi nó kịp banh xác bọn kia ra
- Phải đó, em phải hiền đi 1 chút à - Hai nó bước tới, cười cười nhìn nó
- Xì, em mà hiền thì em k mang tên Hoàng Việt Anh nữa- Nó hất mặt
- Haha, phải như thế mới là Việt Anh chứ nhì, tui ủng hộ!!- Hưng bước vào cùng hấn, cười toe toét
- Xì, ông k phải chọc tui nhớ?- Nó quay mặt đi, giấu khuôn mặt đang đỏ lựng lên vì gặp ai đó đi về chỗ

Hấn nhìn chiếc vòng cổ nó đeo và cả bộ đồ nó mặc cười mồm nguyên lăm, nhưng trong lòng cũng thầm nhủ sau này phải mua cho nó nhiều đồ đẹp hơn nữa, nó đẹp vậy mà k biết khoe đúng là bỏ mất mấy năm liền...nhưng h cũng chưa muộn mà chính xác thì h nó gặp hấn mới phát huy là quá chuẩn...(tên này ăn dưa bờ ghê quá, ngta đã đồng ý đầu mà ...==~)

Cũng lúc đó, thầy giáo bước vào lớp, thấy gỗ mảnh thước kẻ xuống bàn để ổn định lại cái lớp học đang như cái trụ vỡ này...

- Nào, cả lớp ổn định chậi tự đi tui có truyện muốn nói đây- Giọng thầy khàn khàn vang lên

Cả lớp ngoan ngoãn ngồi vào chỗ

- Hôm nay lớp chúng ta vinh dự đón thêm 3 bạn học sinh mới vào lớp ta, 3 bạn này là du học sinh Anh, các em hãy giúp đỡ bạn ấy nhé. - Thầy giáo nói ra hiệu cho 3 đứa bước vào
- Chào các bạn, mình là Trần Thị Diễm Lệ
- Mình là Nguyễn Trà My
- Còn mình tên Nguyễn Trà My
- Mong các bạn giúp đỡ - Cả 3 cô gái cùng nói và nở 1 nụ cười chết ruồi ==~

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sặc Sược!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Dưới lớp ồn ào, rộ lên những tiếng xì xòa cực lớn về 3 học sinh mới chuyển đến này, họ k những có 1 gương mặt xinh đẹp mà ngay tới vóc dáng, người ngọc đều đứng, đủ tiêu chuẩn của 1 người mẫu hàng đầu luôn, phong thái 3 cô gái này đều toát nên vẻ kiêu diễm, kiêu sa của 1 bậc tiểu thư

Tụi nó thì chẳng quan tâm lắm tới mấy nhò kia cho tới khi 3 nhò đẩy nhìn thấy Việt, Hưng, Nam ở cuối lớp mới mừng mớ ra mặt và reo lên ôm trảm lấy cả 3

- Anh Việt, em nhớ anh quá à
- Anh Nam à! Anh kêu sẽ qua Anh thăm em mà sao chẳng thấy vậy???
- Anh Hưng, anh tính bỏ rơi em hả? EM k chịu đâu nha, anh phải là của em cơ

Cả 3 tên lúc này cứng đờ người luôn còn 3 đứa tụi nó thì thực sự ngạc nhiên trước sự việc này và còn ngạc nhiên hơn khi k dung 3 đứa chúng nó phải rời khỏi chỗ ngồi của mình để cho 3 nhò đẩy ngồi vào chỗ đó thay thế mà 3 tên thì vẫn hóa đá chẳng có phản ứng hay lên tiếng gì cả

Tụi nó phải chuyển sang dãy bàn giữa, bàn 3 ngồi và nhường chỗ cho 3 nhò kia. Nhò với tụi hấn tíu ta tíu tít nói chuyện yêu thương với 3 tên kia nhưng 3

tên kia thì khi hồn quay lại được xác thì cũng đã quá muộn chẳng kịp phản ứng gì nữa thì tụi nó đã đi mất rồi

- Điền quá, tại sao tụi mình phải đổi chỗ cho 3 nhỏ đó chứ?- Linh lăm bằm nói, mắt k những tia về phía kia

- Biết sao được, 3 nhỏ bảo họ là vợ chưa cưới, là người được đính ước với mấy người ấy nên phải được ngồi đấy chứ thì làm sao mà mình cãi được - Mặt Ly Ly buồn so

- Haizzz, k ngờ họ lại như vậy!!Sao mình k được nghe nhỉ?- Nhắc tới vậy mặt Linh cũng tui nghiu theo

- Thui thui được rồi, 2 người đừng có rầu rĩ nữa để tối nay về hỏi họ xem sao là được chứ gì. Buồn bây h cũng có ích gì đâu- Nó cười trừ, động viên 2 người kia

- A! Mà nè, 2 người, Linh muốn đi shopping mua đồ - Linh nhớ ra gì đó liền nói

- Hà, bộ hôm qua mua bấy nhiêu quần áo chưa đủ sao mà đòi mua nữa zì?- Nó nhăn mặt nói

- K phải mua quần áo đâu ạ, em muốn mua đồ bơi cơ - Linh lắc đầu cười toe toét nói với nó

- Ủa, đồ bơi sao? Bộ Linh muốn đi bơi hả?- Ly nhìn Linh hỏi

- hehe, tự nhiên em lại muốn đi công viên nước, lâu lắm rồi k đi. Đi nha chị hai, coi như đi giải khuây 1 chút luôn, ok - Linh nũng nịu nắm ni nó

- Uh, cũng được, vậy chút về đi lựa đồ bơi rồi sáng mai sẽ đi bơi. OK - Nó thì gì chứ chơi là hưởng ứng ngay. Dù sao ở nhà mà nhìn 3 nhỏ với 3 lên kia tíu tít nó đảm bảo Ly Ly của nó sẽ khóc ngất đi quá à, vậy đi bơi chẳng phải tốt hơn sao

THÔNG BÁO: TRONG MẤY NGÀY QUA, NHÀ TRƯỜNG ĐÃ BÀN BẠC CHAO ĐỔI VỚI HỘI HỌC SINH CŨNG NHƯ VỚI HỘI PHỤ HUYNH NÊN ĐÃ QUYẾT ĐỊNH VÀO TỐI NGÀY MAI TRƯỜNG TA SẼ TỔ CHỨC 1 BUỔI DẠ HỘI LỚN CHÀO MỪNG NGÀY THÀNH LẬP CỦA TRƯỜNG. THẦY MONG CÁC EM SẼ THAM GIA THẬT ĐÔNG ĐỦ ĐỂ GÓP VUI CHO TRƯỜNG VÀO TỐI MAI.- Tiếng loa phát thanh vang lên đều đều

Khi tiếng loa vừa dứt thì lớp nào lớp nấy cũng vỡ òa trong sự vui sướng và lần đầu tiên sau bao nhiêu năm ngồi trong giảng đường lũ học trò lại thấy biết ơn thầy hiệu trưởng tới vậy, lần đầu tiên sao thấy thầy hiệu trưởng già lụ khụ của mình thật là đẹp trai...

Còn tụi nó, hẳn đương nhiên là cũng vui rồi nhưng dường như buổi lễ hội văn hóa này được chọn đúng vào ngày mai xem chừng chưa chắc là đã đúng khi 3 người mà tụi nó muốn có lễ đêm mai sẽ k ở bên tụi nó và cũng có lễ đêm mai, ai đó phải rơi nước mắt vì thấy tụi hần lộng lẫy,đẹp để sánh vai bên họ - Nhưng cô gái k chỉ đẹp mà còn duyên dáng, thanh mảnh nữa...3 người, 3 suy nghĩ riêng nhưng lại hướng tới cùng 1 tình cảm dành cho tụi hần- Những người con trai có lẽ sẽ chẳng bao h thuộc về mình

H tan học đến, lũ con gái xúm lại bao vây 3 tên kia ngay từ khi chuông vừa reng đã có cả lũ con gái ồ ạt bu kín cửa lớp rồi chỉ là để hy vọng sẽ có mấy nắm, điểm phúc được 1 trong 3 chàng đồng ý nhảy với mình trong đêm đó thôi... Và 3 nhỏ mới đến cũng k thoát khỏi tầm mắt của những thằng mê gái đẹp, gái ngon nên bị lũ con trai vây chặt cứng đến cửa quây cũng khó...Chỉ có tụi nó là biết được sự điên cuồng của những đứa mê trai+gái đẹp này nên đã nhanh chóng lên lên biến mất bằng đường cửa sổ trước khi tụi nó thành 1 phần tử như tụi kia (dù gì k phải loại đẹp tới mức nghiêng nước đổ thành nhưng tụi nó cũng nằm trong top những quốc sắc thiên hương mà, hô hô) khiến cho biết bao nhiêu chàng trai phải thất vọng, buồn rầu vì hụt mất 1 lời mời dành cho tụi nó...

Trong khi tụi kia đang khốn khổ với mấy fan điên cuồng thì tụi nó lại đang loanh quanh mấy cửa hàng lớn bán đồ bơi...Người ta bảo đẹp cũng là 1 cái tội quả k ngoa chút nào, tụi nó tự hào mình k những đẹp còn được cái thông minh, nhanh nhẹn chuẩn trước khi con bão fan kia sảy ra...

- Chị hai, chị mặc cái bikini đen nè được đó - Linh kéo nó lại chỉ bộ đồ bikino màu đen con ma đơ canh đang mặc

- K, chị k mặc cái bộ đấy đâu, thiếu vài trăm trọng à - Nó lắc đầu quày quày

- Hihi, Việt nó chịu mặc bộ đồ này thì tui cho Linh tiền luôn đó- Ly cười nhìn nó

- Nè, đừng có mang bạn thân yêu nhất của bà ra cá vậy chứ hả? - Nó lườm, nhéo vào eo Ly

- Ế, thui được rồi, tha tui đi, đau quá ...đau quá...Chọn được đồ cho tui chưa? - Ly la oai oái tránh những cái nhéo của nó

- Hehe, được rồi nè. Bộ bikini màu trắng hoa đen to bản nhìn cực hợp với Ly luôn nhớ - Nó cười nham nhở nhìn nhỏ bạn

- He, được đó đúng là chỉ có Việt hiểu tui nhất. Cáo này cho Việt nè, tui chọn thì miễn chê nhớ - Lu cười típ mắt, đưa bộ đồ 2 mảnh cho nó

- Ồ, được đó, duyệt. À mà Linh tìm được đồ chưa để chị tìm cho, hay là lấy luôn bộ này đi, chị thấy hợp với Linh đó - Nó chỉ vào bộ bikini đen mà nãy Linh chỉ cho nó

- Uh, phải đó, bộ đó tui thấy đơn giản mà lại đẹp à, rất tôn nước da trắng của Linh- LY hưởng ứng

- um, vậy lấy luôn bộ này, Linh cũng thích bộ nè hihi - Linh cười tươi

- Rồi, vậy ra thanh toán tiền nhanh rồi còn về, tui đói rồi - nó cười toét, chỉ ra quầy thanh toán tiền

Tụi nó ra thanh toán tiền rồi lên xe oto về nhà trong niềm vui bất tận, đúng là người ta nói quả k sai: con gái mua sắm là cách tốt nhất để giải khuây, xua tan đi những buồn phiền, mệt mỏi...

Nhưng niềm vui đó liệu có được lâu k khi trước mắt 3 tụi nó còn 3 cái gai nữa thì những khó khăn tụi nó phải đối mặt chẳng bao h kết thúc cả...

Trời đã sẩm tối, khi xe của tụi nó chờ nó về nhà- về Việt thự nhà họ Hoàng thì cũng là lúc xe của hấn về tới cùng lúc

- Hi, hôm nay đi mau đồ vui ghê à - Linh vui vẻ bước xuống xe, quay lại nói với nó và Ly

- Ủ, ngày mai đi sẽ vui lắm - Ly bước xuống xe tiếp

- Hừ, nãy còn tiu nghỉu làm tui đồ muốn khấn cổ mà k được vậy mà h đã cười toe toét rồi. Vậy để mai rù tụi kia đi cùng luôn nha, ok k Ly Ly, muốn rù hai tụi đi k? Mua đồ đẹp vậy cơ mà - Nó ghẹo Ly làm nhỏ đỏ mặt những đầu vẫn gật cái "rụp" chứ, xem chừng Ly Ly nhà ta quyết k chi yêu 1 ai đó trong thâm lặng nữa rồi, hihi

- Ủa, Ly, Việt, Linh- Giọng 2 nó từ phía sau gọi, làm 1 đứa thót tim

- Ủh hai, hehe sao về muộn thế, em đang nhắc tới hai đó- Nó quay lại cười với hai nó nhưng mắt đánh sang cô bạn Ly Ly đang cúi gầm mặt

- Oái đau - Ly nhéo nó làm nó la oai oái. Can tội trâu Ly cơ, Ly nhà ta nhìn hiền hiền vậy thôi chứ, hiền với ai kia thôi chứ k hiền với nó tẹo nào đâu, kaka

- Ủm, em đi đâu về vậy? Tụi anh ở trường vừa chuẩn bị cho dạ hội ngày mai thôi. Mà nhắc gì tới hai vậy, k nói xấu hai của em chứ? - Hai nhìn nó cười hiền, hỏi

- Hi, em...- Nó nói, nhìn Ly cười cực đều nhưng bỗng dừng dừng lại, nụ cười cũng tắt ngấm luôn khi nhìn thấy từ trong chiếc xe limou đen kia là hấn và Hưng bước ra nhưng đặc biệt là 3 nhỏ mới tự nhận là vợ tụi hấn cũng đang cười cười nói nói bước xuống xe

Nó quay lại, nhìn thấy Linh với Ly cũng cũng người khi nhận ra 3 nhỏ đó bước xuống xe mà k thể nói lên lời ...

- Hai! Thế này là thế nào? - Nó nhìn hai, cố kiềm chế tức giận

- Hai... - Hai nó hiểu nó đang khó chịu, ngập ngừng nói. Thú thực hai nó cũng chẳng biết phải giải thích như thế nào cho nó hiểu

- Xin chào, hóa ra bạn là em gái của anh Việt hả? mình là Trà My, người đính ước với anh Việt, mong bạn trăm trước cho nhé - Trà My tiến tới, xen ngang vào cuộc đối thoại của nó với hai. Nhỏ vui vẻ nói, k quên chia tay ta tính làm quen với cô em chồng tương lai

Nó quay sang nhìn Ly, nhỏ nghe xong mà nước mắt cứ chỉ chực tuôn trào ra ngoài. Nó nhìn hai nó tức giận nhưng tuyệt nhiên k nói gì cả, quay sang Trà My nó nở 1 nụ cười nửa miệng :

- Nếu k muốn thì đừng có cố tỏ vẻ ra làm thân vì tui với cô chẳng liên quan gì tới nhau cả mà phải nịnh nọt ở đây cả. Và cũng xin lỗi nhé, tôi chẳng muốn và sẽ chẳng bao h cho cô làm chị dâu tui đâu, kể cả bước chân vào nhà họ Hoàng là k bao h được

- Cô...- Trà My giận đỏ mặt

- Và tôi nghĩ nếu đúng cô là 1 tiểu thư hay bét ra cũng phải là con nhà giáo, có ăn có học đẳng hoàng thì cũng nên biết rằng khi người ta đang nói chuyện thì đừng cho chen vào thừa tiểu thư Trà My ạ - Nó nhìn nhỏ đầy khinh miệt

- Việt, cô hơi quá đáng rồi đấy - Hưng xen vào

- Sao thế hả? Sót cho cô ta sao? Vậy để ta nói mi thay cho cô ta nhé, muốn bảo vệ cô ta sao? - Nó nhìn Hưng bằng ánh mắt khinh khinh. Đối với nó h chẳng ai quan trọng cả, chính hai nó đã ép nó trở lại cái bản tính bất cần đời đạo trước khi đã làm tổn thương nhỏ bạn cực kì yêu quý của nó...

- Được rồi Việt, vào nhà rồi nói chuyện tiếp - Hai nhìn nó khề thờ dài. Hai nó cũng thấy rõ nó đang mất bình tĩnh khi ánh mắt nó nhìn hai nó cực vô cảm, giọng nói cực lạnh lùng bất cần đời

- ĐÚNG LẠI - Nó hét lên, đang tay chần trước chiếc cổng lớn

- Lùn, cô lại muốn cái gì nữa đây? Quậy đủ rồi đó - Hấn nhìn nó k hiểu (h mới thấy hấn lên tiếng)

- Hai, hai đang định đi đâu vậy?- Nó bỏ qua lời nói của hấn, chỉ lờm xéo hấn 1 cái rồi quay sang hỏi hai nó

- Thì vào nhà chứ sao! Hôm nay em làm sao vậy Việt, họ là...

- Vâng em biết, họ là vợ chưa cưới của 3 người đúng k? Nhưng xin lỗi nhé, cái nhà họ Hoàng này k phải cái chợ và càng k phải khách sạn mà muốn cho

ai vào thì vào, ai ra thì ra. Xin mời đi cho - Nó cắt ngang lời hai nó, hét lên và đấm thẳng tay vào tường vỡ luôn chuông cửa

Bầu trời u ám cả ngày hôm nay h đã đổ cơn mưa rào rơi xuống, 1 cơn mưa lớn, cơn mưa của mùa hạ...Máu nó từ tay bắt đầu rỉ ra hòa quyện cùng với nước mưa rơi xuống mặt đất loang loáng nước 1 cách vô thức. Nhưng mà sao nó k thấy đau, tay nó chẳng đau chút nào cả hay là do bị mưa làm cho tê mất hết cảm giác rồi? Hay là do lòng nó còn đau hơn nên nó k cảm nhận được nỗi đau thể xác này? Nó k hiểu được nữa, tự dưng nó thấy khó chịu lắm, khó chịu ở ngực...ngực nó như có cái gì đó nghèn nghèn lại vậy khiến nó khó chịu, khó thở chỉ muốn bộc phát tất cả ra ngoài...

- Việt- Linh, Ly thấy máu nó chảy mới hoảng hốt chạy tới nhìn tay nó máu đang chảy k ngừng mà sót xa

- Tui k sao - Nó đẩy 2 người ra phía sau

- Này, ban nói vậy là ý gì vậy ?- Diễm Lệ k chịu được những tới khích bác của nó, lên tiếng

- Câm, tui nói chuyện với cô à? Cô k có tư cách nói chuyện với tôi - Nó quát,dùng đôi mắt lạnh lẽo của mình nhìn nhỏ đầy giận giữ. Hấn đứng đấy, nhìn nó, hấn nhìn thấy cái con người mà lúc đầu hấn mới gặp nó mấy tháng trước : lạnh lùng, ngang tàng, bất cần đời, k coi ai ra gì,...Hấn thực sự thấy sót lắm.Hấn tự hỏi mình là hấn đã làm sai sao,hấn đã thực sự làm tổn thương nó quá rồi sao????

- Cô quá đáng rồi đó - Diễm Lệ cũng bắt đầu tức

- Được rồi, k phải việc của em, lui xuống đi - hai nó kéo Diễm Lệ xuống trước khi cô ta chọc giận nó điên lên mà phá tan tất cả

- Nhà họ Hoàng hiện tại k chỉ có mình hai đầu, hai đừng có làm những gì mình muốn mà k quan tâm đến cảm xúc của người khác. H xin mời mấy người đi cho- Nó nói rồi kéo Linh, Ly vào đóng cửa cái "tựnh"

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sặc Sược!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Nó ở đây lâu và cũng chẳng ít lần đi công viên nước rồi nên việc nó tìm ra chỗ chẳng có ai bén mảng tới chẳng có gì là khó cả...

Nó đảo bước đi trên dòng nước chảy qua công viên ngắm nhìn cảnh vật thiên nhiên trù phú nhưng trong lòng thì chẳng thấy vui vẻ chút nào. Dòng nước này chỉ cao tới đầu gối nó thôi nhưng cũng chảy khá là mạnh, có chỗ dòng nước khá siết nhưng dù dòng nước có như thế nào thì cũng chẳng đủ kéo cái tâm trạng đang cheo ngược cành cây của nó cho tới khi cánh tay của nó cảm thấy rất rất...

Nó dừng lại và ngồi xuống thành được lát bằng gạch men trắng xem tay mình bị gì thì hóa ra là cánh tay hôm qua nó đấm vào tường h miệng vết thương bị hở do chắc nãy nó nghịch nước nên toạc ra chảy máu...

- Việt - 1 giọng nói trầm trầm, quen quen vang lên gọi nó và có tiếng bước chân ai đó tiến lại phía nó

- Sao...sao mi lại ở đây? - Nó giật mình đứng dậy k quên dấu cánh tay đang rỉ máu đằng sau. K hiểu sao lòng ngực nó cảm thấy khó chịu quá

- Tui tìm cô mãi, hóa ra cô trốn ở đây - Hấn bước tới gần bên nó

- Tìm tui làm quái gì? Tìm để cho tui thấy cảnh mấy người và 3 nhỏ đó thảm thiết mặn nồng sánh bước bên nhau à?Vậy thì mấy người thành công rồi đó, tui thấy rồi. Ok, và h để tui yên - Nó nói giọng khinh khỉnh, quay người bước đi

- Việt, nghe tui nói đã - Hấn kéo nó lại

- Gì nữa đây? Tui nghe quá đủ rồi, k cần phải nói thêm đâu, tui chẳng có ý kiến gì cả - Nó hất tay hấn ra

Nó hất mạnh tay hấn vì k muốn hấn thấy tay nó nhưng ai ngờ cái hất tay vừa rồi của nó quá mạnh mà cái nơi nó đứng thì quá hẹp khiến cho cánh tay bị thương của nó đập mạnh vào thành tường ứa máu đau đớn mà nó phải cố nhịn chỉ biết nhăn mặt chịu đau thôi. Nó k muốn hấn biết cái tình trạng bị thương của nó lúc này chút nào.

- Tui với con nhỏ đó k có gì cả, tui k yêu nhỏ đó; hoàn toàn chẳng có chút tình cảm hay cảm xúc gì với nhỏ đó cả. Việt biết mà, người tui yêu...- Hấn nhìn thẳng vào mắt nó nói

- Gì chứ, làm ơn hay thôi đi. Mi yêu ai mặc kệ mi nhưng đừng có lôi ta vào. Mi có vợ chưa cưới rồi thì làm ơn đừng có đi lăng nhăng nữa - Nó ngắt lời hấn,quay mặt chánh đi ánh mắt của hấn

- Anh yêu em - Hấn lấy tay xoay mặt nó lại để mắt nó nhìn thẳng vào mặt hấn.Hấn muốn nó thấy những gì hấn nói với nó là thật qua ánh mắt hấn

- há? Người điên à? Người có vợ rồi mà còn dám nói với ta câu đấy sao, ta k cần đâu mang về nói với vợ người ý. Đi đi - Nó ngạc nhiên, bối rối lắm nhưng k hiểu sao nó lại cảm thấy vui kì lạ...nhưng nó vui thì nó càng biết hẳn k thuộc về nó, nó k muốn trở thành người ảo tưởng...Nó lấy tay k bị thương kia đẩy hẳn ra

- Anh k quan tâm mấy nhỏ đó là cái quái gì cả. Anh chỉ biết 1 điều thôi rằng người anh yêu là em, Hoàng Việt Anh - Hấn hét lên

Nói rồi hẳn ôm chặt lấy nó và đặt 1 nụ hôn nồng cháy lên đôi môi nhỏ bé, mềm mại ấm nóng của nó. Hấn sức thì khỏe mà nó tay thì đau cũng đâu khỏe bằng hẳn chứ nên nó chẳng thể nào chống cự được và cũng chẳng biết vì sao, từ lúc nào mà nó bị hẳn cuốn vào nụ hôn đó mất rồi. Tuy nụ hôn hẳn dành cho nó mạnh bạo nhưng k hiểu sao nó lại k thấy ghét mà ngược lại, nó làm cho trái tim nó đập rộn ràng như muốn nhảy ro khỏi lồng ngực vậy và khuôn mặt đỏ ửng lên vì ngại...

Còn với hẳn, hẳn quan hệ với k biết bao nhiêu người con gái nhưng chẳng qua hẳn chỉ muốn thỏa mãn mà thôi, những đứa con gái đó chỉ là 1 trò chơi tiêu khiển cho hẳn trong suốt bao năm qua...nhưng năm mà hẳn là 1 thằng con trai chơi bời, chác tác. Tuy vậy hẳn tuyệt nhiên chưa bao h dành tặng nụ hôn của hẳn cho bất cứ 1 con nhỏ nào cả, vì hẳn cảm thấy những nhỏ đó quá bẩn để chạm vào hẳn... Với nó thì khác, ngay từ khi gặp nó rồi biết nó chơi với nó hẳn đã hoàn toàn thay đổi con người mình khi lần đầu tiên có 1 đứa con gái k bị vẻ đẹp trai của hẳn mê hoặc, lần đầu tiên giám trông lại hẳn, lần đầu tiên giám gần hẳn như vậy, lần đầu tiên giám nhìn hẳn với ánh mắt thờ ơ, lạnh lùng ...bao nhiêu cái đầu tiên hẳn cũng k nhớ rõ nữa nhưng hẳn biết hẳn thực sự yêu nó rồi khi 1 vòng tay ấm áp của ai đó ôm lấy hẳn 1 bàn tay nhỏ bé của ai đó đan chặt vào tay hẳn... 1 tình yêu chứ k phải là 1 con thú nuôi hẳn tiêu khiển như những ả đàn bà trước của hẳn...

- Em là người đầu tiên anh dành cho nụ hôn này và cũng là người đầu tiên anh sẽ yêu mãi mãi và suốt cuộc đời - Hấn luyến tiếc dời đôi môi nó, nhìn nó bằng ánh mắt dịu dàng

- Đừng giận anh nữa nhé - hẳn ôm nhẹ nó vào lòng, nói tiếp

Nó k nói được gì cả, cứ cúi gằm mặt xuống để che đi khuôn mặt đỏ ửng của mình và chỉ biết gật đầu đồng ý mà thôi. Lần đầu tiên nó viết nó nhỏ bé như thế nào khi ở trong vòng tay hẳn... Có lẽ nó đã xác định được tình cảm của mình rồi...tình cảm nó dành cho hẳn...

- Thui, ta cùng về nhé - Hấn cười, 1 nụ cười cực kì hạnh phúc hẳn tay nó để cùng về. Có lẽ đơn giản với hẳn chỉ cần như vậy là đủ rồi, hẳn hiện tại quá đổi hạnh phúc

- Á...- Nó bất giác kêu lên khi hẳn nắm đúng cánh tay bị thương của nó

Lúc bấy h hẳn mới để ý thấy tay nó đang chảy máu và ở dưới nước máu đã nhuộm đỏ 1 khoảng ở dưới rồi...

- Trời, tay bị làm sao thế này? - Hấn hoảng hốt nâng tay nó lên

- Yên đi, đau quá - Nó nhăn mặt vì đau

- Xin lỗi, nhưng sao em đau vậy sao k nói? Mất nhiều máu quá à - Hấn vì lo lắng quá mà hơi gắt lên với nó

- Chết đâu mà lo- Nó gắt lên nhưng k hiểu sao nhìn cái mặt đang nhăn nhúm vì lo lắng kia của hẳn nó lại thấy xao xuyến thế

- K chết em nhưng chết tôi đó - Hấn quát vì cái tính ngang bướng, cứng đầu của nó

- Ơ...ơ...- Nó k biết nên vui hay nên tức vì cái câu mắng này của hẳn nữa

- K nói nhiều nữa, mau đi thôi - Hấn nắm lấy tay k bị đau kia kéo nó đi

Hấn đi trước còn nó lèo đèo theo sau tới phòng thay đồ để hẳn tìm cái gì đó băng bó lại vết thương ở tay cho nó. Mặt nó thì cứ đỏ lên khi trong đầu nó k thể nào loại bỏ được những hình ảnh ban nãy nên cứ cúi gằm mặt xuống mà k hề biết rằng có 1 tên đi trước mặt đang cực phẫn bởi nụ hôn ban nãy khiến hẳn muốn điên lên vì hạnh phúc ra được...

Trong lúc ấy thì nhỏ Ly, bạn thân của nó đang trốn trung khu vui chơi dành cho mấy đứa trẻ con h đang vắng người mà khóc thút thút khi nhìn thấy người mình yêu thương bao lâu cứ ngỡ rằng đã đạt được lại tay trong tay sánh bước bên 1 nhỏ khác đi vào đây chơi như muốn nói với nó rằng: cô đừng ảo tưởng nữa, tui k hề yêu cô...càng khiến nó muốn khóc to hơn, nhiều hơn

- Em bé à, em bị lạc mẹ hay sao mà lại ngồi đây khóc 1 mình thế này? Để anh dẫn em đi tìm mẹ nhé...

Nghe thấy giọng nói và tiếng bước chân tiến tới Ly theo phản xạ tự nhiên ngẩng mặt lên thì thấy Việt đang đứng đó nhìn mình và nở 1 nụ cười hiền, đầy trêu mến. Ly ngạc nhiên lắm nhưng có 1 thứ đánh thức Ly khi Ly đang vô thức vị khuôn mặt điển trai kia, nụ cười hiền kia, ánh mắt trêu mến kia cuốn vào...đó là nỗi buồn và sự thật, nó thôi thúc đôi chân Ly chạy khỏi nơi này, chạy khỏi người con trai trước mặt...Ly hoàn toàn k muốn anh nhìn thấy Ly đang đau khổ như thế nào cả...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sắc Súc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Nhưng những bước chân đó đã bị cánh tay săn chắc của Việt giữ lại và cái ôm từ đằng sau nhẹ nhàng nhưng chắc chắn đó khiến Ly chẳng còn chút sức lực nào để di chuyển hay kháng cự lại Việt được nữa cả...

Việt siết chặt người con gái mảnh mai, yếu đuối như 1 bông hoa sứ này lại để cô không chạy vượt khỏi tầm tay Việt 1 lần nữa, vì chỉ cần vậy thôi Việt biết chắc rằng chính tay mình đã đập tan từng cánh hoa sứ mảnh khảnh nhưng tinh khiết đó...Khi thấy Ly còn phản kháng lại mình nữa, Việt buông lỏng cánh tay ra 1 chút, cúi xuống nói thầm vào tai Ly bằng chất giọng dịu dàng và âm áp nhất mà anh chỉ dành cho người con gái anh yêu thôi:

- Ly à, xin em hãy tin anh đi. Hoàng Anh Việt này chỉ yêu mình em - Quách Ly Ly mà thôi

- Anh...- Ly dường như không tin vào tai mình, cô quay lại nhìn còn người đang ôm mình kia, có phải đúng là anh đang nói với cô hay không đây chỉ là 1 giấc mơ mà thôi...

- Anh biết em đang nghĩ cái gì. Nhưng anh với mấy nhỏ đó chẳng hề có chút quan hệ nào cả, cái đánh cược vớ vẩn đó anh cũng mới không bao giờ đồng ý cả vì người anh yêu là em chứ không phải cô ta; xin em đấy, hãy tin anh đi- Việt nhìn thẳng vào mắt Ly bằng ánh mắt kiên quyết như cho Ly thấy tất cả tâm chân tình của mình vậy

- Vậy tại sao lại đính ước khi không yêu chứ?- Ly sụt sịt nói, đôi mắt vẫn còn ngấn ngấn nước

- Anh cũng không hiểu là cái đính ước này từ đâu ra, tại anh chưa bao giờ nghe tới đính ước này cả. Nhưng hiện tại không thể gạt bỏ đính ước đó ngay được vì mấy nhỏ đó dựa vào ba mình là những người có tiếng và hiện tại cô ta còn nắm giữ tờ giấy đính ước có con dấu của cả 3 nhà Hoàng, Vũ, Phạm từ đâu ra cả

- Việt quyết tay lau đi dòng nước mắt còn vương trên khóe mi của Ly

- Thật chứ? - Ly hỏi lại; thực ra chỉ muốn chắc chắn hơn thôi

- Chẳng nhẽ em không tin anh sao? - Việt nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé của Ly, hôn nhẹ lên đó

- Um, em tin - Đôi với Ly chỉ cần có vậy thôi là quá đủ rồi; h Ly thực sự hạnh phúc khi nhận được lời tỏ tình của anh và Ly cũng tin anh không nói dối mình đâu.

- Cảm ơn em. Ta đi tìm mấy đứa kia rồi về luôn nhé - Việt nở nụ cười hạnh phúc nắm tay Ly bước đi. Vậy là từ hoàng tử băng giá của chúng ta đã có 1 trăn trăn thân rồi, và cũng chẳng còn bao lâu nữa mà tầng băng trong tim anh sẽ tan rã thôi vì người ta bảo tình yêu là 1 phép nhiệm màu mà...

Cuối cùng thì tình cảm của Ly dành cho Việt bao năm cũng được anh đáp lại 1 cách chân thành và mãnh liệt; những giọt nước mắt vẫn lặng lẽ rơi trên khuôn mặt xinh đẹp kia nhưng đó không còn là nước mắt của sự đau thương nữa mà là nước mắt của niềm hạnh phúc vô bờ của cô...

Còn lúc ấy, tên Hưng bị 2 thằng bạn bỏ bom nên phải lẻo đẻo đi theo 3 con nhỏ điệu chảy nước kia để phục vụ mua đồ cho nhỏ nào là: bim bim, kem, kẹo,...mà mấy nhỏ đấy vẫn không tha cho anh khiến anh đi chơi mà cứ như đang bước vào ngưỡng cửa của tử thần vậy...

Nhưng rồi mấy nhỏ đó cũng chẳng giữ được hán bao lâu khi hán đã tia thấy người hán thương đang ngo ngoe đi loay quanh ở chắc vì bị lạc do không quen đường ở khu công viên nước này đây mà nên nhân lúc mấy nhỏ không để ý hán đánh bài chuẩn luôn ...

- Linh - Hán nắm tay Linh khi cô đang loay hoay nhìn coi đây là chỗ nào

Giọng nói quen quen khiến Linh giật mình quay lại và sững người khi thấy khuôn mặt của người con trai mình yêu- Phạm Gia Hưng vì dù có ở đây, gần Hưng nhưng Linh chưa bao giờ nghĩ rằng Hưng sẽ lại gọi Linh như vậy và càng chẳng bao giờ người con trai đã bỏ mình đi này nắm lấy bàn tay mà mấy năm trước anh đã buông rơi...

- Hưng có truyện cần nói với Linh - Hưng nhìn Linh, giọng kiên quyết; bàn tay nắm lấy tay Linh cũng không hề buông lỏng

- Chẳng phải 2 năm trước Hưng đã nói rồi đó sao, Linh hiểu mà. Tại Linh không biết Hưng ở Việt Nam và còn có vợ ở đây nữa; nếu là như vậy thì Linh sẽ tuyệt đối không bao giờ về đây đâu. Xin lỗi Hưng nhiều nhé, nhưng yên tâm đi từ bây giờ Linh sẽ không làm phiền Hưng đâu mà lo; cứ coi như 2 ta không quen biết nhau đi- Linh nhìn Hưng, nở 1 nụ cười tươi...1 nụ cười đầy chua chát

- Không phải, ...truyện...truyện đó không phải như Linh nghĩ đâu, nghe Hưng giải thích đã - Bỗng dưng không hiểu sao Hưng lại như có gì đó ghen ở họng vậy, nói áp a áp ứng

- Hưng à! Hưng đã có người đính ước thì hãy chung thủy và tôn trọng người đó đi đừng để cô ấy phải rơi nước mắt. Hưng không hiểu cái cảm giác bị người mình thương bỏ rơi là như thế nào đâu và đừng bao giờ yêu cô ấy như cách Hưng đã từng yêu Linh, được chứ? Vậy thôi, Linh còn có việc Linh đi trước đây- Linh nói rồi nhanh chóng bước đi trước khi nước mắt mình rơi

Nhưng những bước chân đó dù vội vã cũng không thể bước tiếp được khi cánh tay đó đã bị Hưng khóa bằng cái ôm siết, tâm hồn đó đã bị nụ hôn kia của người con trai đó mở lại những dòng lí ức thân thương, tươi đẹp mà Linh đã khóa nó lại để quên đi anh...hai hàng nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má xinh tươi của Linh cứ chảy mãi chảy mãi thay cho những nỗi đau buồn không thể nói ra được, không thể oán trách bất cứ ai được cả...

- Buông ra, Hưng làm cái gì vậy hả? Hãy để tui yên đi, 2 năm trước Hưng đã vứt bỏ tui như thế nào h Hưng lại muốn gì ở tui đây. Tui k phải đồ chơi cho Hưng muốn yêu thì nâng niu chán rồi lại vứt bỏ - Linh đẩy Hưng ra khỏi mình, tay quyết đi 2 hàng nước mắt

- Anh yêu em, suốt 2 năm qua anh chưa bao h hết yêu em cả . Xin em đấy, hãy quay về với anh đi được k? Anh thực sự k thể sống vui vẻ nếu k có em- Anh mắt Hưng buồn đau nhìn Linh

- Yêu tui mà anh bỏ tui đi k 1 lời từ biệt. Yêu tui mà anh bỏ tui đi để lại bao nhiêu kí ức cho tui. Yêu tui sao lại nói chia tay. Yêu tui mà 2 năm qua k 1 tin nhắn,k 1 cuộc gọi sao???... Thế mà là yêu tui sao?...- Linh hét lên, mỗi câu nói là mỗi cái đánh Ly đánh vào Hưng như để chút hết những uất hận, tui hòn vào con người này...

- Em cứ đánh anh đi. Nếu đánh anh mà cảm thấy đỡ hơn thì cứ đánh đi- Hưng đứng im cho Linh đánh, k 1 phản ứng gì dù những lần đánh đó k hề nhẹ chút nào nhưng tuyệt nhiên trên mặt Hưng k có 1 chút biểu cảm của đau. Phải chăng, còn có nỗi đau trong tim anh còn đau hơn nhiều những vết thương đó sao???

- Em...em...em...em đã nhớ anh rất nhiều - Linh ôm trầm lấy Hưng khóc nức nở

- Anh cũng nhớ em rất nhiều, những năm ở Việt Nam chưa bao h anh ngừng nhớ tới hình bóng em. Anh muốn gọi điện cho em, muốn nghe giọng nói của em nhưng anh sợ, sợ rằng khi nghe giọng em rồi anh lại k thể dần lòng mà bay về bên em ...- Hưng ôm Linh vào lòng, siết chặt thân hình nhỏ bé đang ôm lấy anh, đôi vai nhỏ nhắn run run lên vì khóc

- Tại sao lại bỏ em chứ? Tại sao?- Giọng Linh run run

- Anh xin lỗi, có quá nhiều việc xảy ra khiến anh k thể k ra đi. Xin lỗi em, anh làm em khổ nhiều quá - Hưng hôn nhẹ vào mái tóc mềm mại của Linh

- Anh hứa đi, hứa k bao h lừa dối em nhé, hứa k bao h bỏ em đi như thế nữa nhé- Đôi mắt rung rung đầy nước của Linh ngược lên nhìn Hưng

- Um, anh hứa - Hưng đặt 1 nụ hôn nhẹ nhưng ngọt ngào lên trán Linh

Và cuối cùng Linh bị Hưng nhấn chìm trong 1 nụ hôn khác, k vội vã mạnh mẽ như nụ hôn trước mà ngọt ngào, dịu dàng đầy yêu thương hơn bao h hết; sau bao năm qua đây có lẽ đây là lần đầu tiên họ hạnh phúc tràn ngập như vậy

Và cuối cùng tình cảm của những cặp đôi gốc đã được thừa nhận và khi gặp nhau ở phòng thay đồ thì trên môi đứa nào đứa nấy đều nở 1 nụ cười hạnh phúc khiến cho k ít người ganh tị với hạnh phúc của họ đâu...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sắc Súc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Tất cả ra về trong sự vui vẻ, mà quên mất còn 3 nhân vật đã bị cho leo cây cực đẹp đầu đang bốc khói nghi ngút, nào muốn nổ tung luôn khi bị 3 chàng nhà ta bỏ rơi 1 cách phũ phàng đây cố ý

Nhưng về nhà chưa được nghỉ ngơi chút nào thì 3 tên nhà ta lại phải thay đồ lên trường để chuẩn bị cho buổi dạ hội đầu hứa hẹn tới nay. Còn tui nó về nhà là lao vào ăn uống như kiểu bị bỏ đói ý rồi lên phòng tắm rửa xong xuôi thì cũng đã là 7h tối rồi nên cũng nhanh chóng thay đồ đã được chuẩn bị sẵn để tham dự dạ hội vì Linh với Ly hiện tại đang rất mong được nhảy với ai đấy còn nó là bị ép đi chứ thực ra nó chẳng hứng thú gì cái vụ này lắm vì nó có biết nhảy đâu mà nhảy, k khéo lại bị té thì làm trò cười cho 1 số người ghét nó (==.)

Đúng 8h chiếc limous trắng chờ tui nó đỗ cái "xích" ngay trước cổng trường khiến cho bao nhiêu ánh mắt đổ dồn ấy đón chờ xem người nào có đủ quyền lực được ngồi trên xe đó, tất cả đều muốn thấy người sẽ bước xuống xe là ai...

Người xuống xe đầu tiên là Linh, rất đáng yêu mái tóc màu nâu được làm xoăn lộn ở dưới trông rất đẹp.mắt nâu, má hồng, môi đỏ xinh xắn diện trên người bộ váy lệch vai màu trắng được cài thêm 1 bông hoa hồng làm văng lùa trước ngực màu trắng, eo được buộc dây lụa thắt thành hình nơ phía sau đi cùng với đôi giày cao gót trắng nhìn Linh trông như 1 thiên thần vừa đi lạc tới hạ giới cả...

Người xuống tiếp theo là Ly cực kỳ quyến rũ trong chiếc sườn sấm màu đỏ thêu hoa to bản. Mái tóc đen được tết lại và búi cao lên trên điểm thêm là 1 chiếc châm bằng bạc hình bướm đính đá được làm tinh xảo. Bộ sườn xám ôm sát người khoe lên những đường cong gợi cảm, cực kì hoàn hảo của Ly và chiếc giày đế cao màu đen cũng góp 1 phần k nhỏ để tôn lên đôi chân trắng ngần, thẳng tắp của mình khiến k có ít cặp mắt thèm thuồng nhìn Ly muốn rớt trong.

Còn nó sau 1 hồi bị 2 nhỏ kia kéo+ nắn nỉ+ đe dọa thì cuối cùng cũng bước xuống được khỏi xe. Nó xuất hiện khiến ai cũng ngạc nhiên như k tin vào mắt mình luôn tóc vic, mắt kẻ đen,mày dài,má hồng, môi đỏ mọng hồng lầy trong chiếc váy đen ôm sát phần ngực, phần dưới của váy có 2 lớp hơi bông lên, trước ngực cái bông hoa hồng được làm bằng lụa màu đen; chân bị bắt đeo giày cao gót màu đen cao tới 10 phân, tay đeo vòng tuần, cổ đeo vòng

hắn tặng, chân cũng đeo 1 chiếc lắc nhỏ. Nhìn nó bây h thật lung linh, rực rỡ chẳng khác gì 1 người mẫu cả...

Nhưng cũng chính vì cái lẽ đó mà 3 đứa tụi nó gặp rắc rối khi bị cả lũ con trai vây quanh chỉ với 1 quyết tâm là mới bằng được 1 trong 3 đứa tụi nó nhảy đêm nay với mình cho bằng được. Nên rốt cục là ở trước cổng trường xôn xao náo loạn cả; sau 1 hồi thì cũng thoát thân được nhưng mà cũng là lúc 3 đứa tụi nó phát hiện ra rằng cả 3 đã lạc mất nhau rồi còn cái sân trường đông đúc toàn người với người này thì làm sao mà tìm được nhau đây????

Với nó việc thoát ra khỏi cái đám đông toàn 1 lũ con trai này thì chẳng có gì khó khăn lắm với nó khi ở cả cái trường này nó vẫn luôn nổi tiếng là đứa lạnh lùng, ít nói nhưng ghê gớm nhất (chẳng có gì lạ đâu vì nó là đứa chuyên gia bắt nạt thằng Bìn trong khi Bìn cũng nổi tiếng k kém ở trường là người khá có máu mặt chỉ sau bọn hắn thôi mà nó cứ oánh Bìn như đúng rồi ý mà Bìn nhà ta cứ nhìn thấy nó là sợ mới khổ chứ, chắc...) Nó lượn lờ vòng quanh trường tới mấy gian hàng ăn 1 chút thôi mà có tới cả chục thằng tới cái mặt nó còn chẳng biết là ai cứ chạy lại mới nó chút nữa đốt lửa trại nhảy với mình trong khi nó nhạc còn chẳng biết cảm nhận thì nhảy bằng niềm tin và hi vọng chắc... Cuối cùng thì nó quyết định lên sân thượng hóng gió tránh nạn ...

Nó đeo đôi giày cao gót 10 phân khệ nệ leo lên 5 cái cầu thang mới lên được cái sân thượng và cũng chính vì thế mà chân nó đau vì cái đôi giày này muốn chết luôn. Nó mở cửa bước ra hít hơi thật dài căng tràn lồng ngực k khí trong lành và dễ chịu này; từ đây vẫn có thể ngắm toàn toàn quang cảnh sân trường tấp nập, nhộn nhịp, lộng lẫy với người và những ánh đèn sắc sỡ đầy màu sắc khác nhau khiến nó mãi mề ngắm nhìn thích thú

- Tiểu thư, trên này lạnh vậy sao k mang áo khoác- Hắn chẳng biết từ đâu tới chàng chiếc áo vest to ụ của mình lên người nó

- Ồ- Nó ngạc nhiên quay lại khi nghe cái giọng nói cực kì quen thuộc của hắn

- Đây, với cá tính của em thì anh k nghĩ là em sẽ k lên đây đâu, phải ở dưới đó mà đập phá chứ?- Hắn nhìn nó đầy trêu mến, cười hiền

- Xì, tại nặc như vậy nên mới đi lượn có tý xíu mà đã có hơn chục thằng theo rồi - Nó nhún nhó nói

- Ha, h tụi đây mới phát hiện ra em xinh sao ha?- Hắn cười tỉnh nghịch nhìn nó

- Xì, xinh zè mà xinh chứ. Mặc cái nè khó chịu muốn chết luôn được - Nó phẩy tay ra điều khó chịu

- K, em đẹp lắm- Hắn chăm chú nhìn nó bằng ánh mắt hiền nhưng đầy âu yếm

- Nhìn cái gì mà nhìn, vô duyên quá - Nó đẩy mặt hắn quay sang chỗ khác

- Hìhì, thật mà. À! Mà tay em thế nào rồi?- Hắn cười, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nó

- K sao rồi, đã băng lại rồi mà. Mới cả hôm nay có đeo găng tay mà nên k thấy được đâu - Nó cười, dơ tay cho hắn xem

- Um, vậy thì tốt rồi- Hắn nhìn nó cười hiền

- Uh, à mà sao lại ở đây? Từ bao h vậy? Hội trường hội học sinh thì phải xuống đó chỉ đạo chứ- Nó nhìn hắn hỏi

- Haha, thì đi tị nạn giống em thôi; ở dưới đó có Hưng với Việt lo rồi thì cần gì anh nữa, hội trường học sinh cũng là người mà keke- Hắn cười khoe hàm răng trắng đều tăm tắp luôn khiến cho trái tim nhỏ nào đấy hơi lơ đãng khi nụ cười đó còn sáng hơn cả trăng đêm nay

- Hô, chứ k phải lên đây hú hí với em nào chứ hả?- Nó nói đều đặn. Hình như k nói đều đặn hắn nó k ăn được cơm, k ngủ được hay sao ý

- Ừ, đúng rồi... sao biết hay vậy? Hú hí với em Hoàng Việt Anh đây nè- Hắn nhìn nó cười đều

- Vớ vẩn, hú hí cái đầu anh ý- Nó lao vào đánh hắn bùm bụp

Hắn k phản kháng lại chỉ nhìn nó và môi khẽ nhếch lên vẽ thành nụ cười rồi hắn túm lấy tay nó làm nó giật mình nhưng cũng k làm gì được vì bị hắn giữ tay mất rồi

- Nhảy với anh nhè- Hắn nhìn thẳng vào mắt nó bằng đôi mắt xanh và sâu đó. Hiện tại đôi mắt đó chứa đựng đầy yêu thương

- K- Nó dứt khoát

- Sao lại k chứ?- Hắn nhún mày nhìn nó

- Ngu, người ta như thế này thì biết nhảy k?- Nó thẳng tay đâm vào người hắn

- Haha, té ra là thế, k biết nhảy hả? Nhưng mà các gia đình giàu nào h chẳng bắt con cái mình nhất là con gái học nhảy học bale, kiểu vũ chứ?- Hắn có nhin cười nhìn nó nếu k muốn nó bỏ đi

- Cười gì? Đám cho bây h? Bắt gì chứ mà bắt, nếu ai bắt được thì tui đã k mang tên Hoàng Việt Anh rồi- Nó dơ nắm đấm dọa hắn

- Rồi, sợ em rồi. K biết nhảy thì h học là được, đi nào- Nói rồi hắn kéo nó hòa mình vào điệu nhạc tiếp vừa nổi lên

- A... - Đây là câu cuối nó nói được khi bị hắn lôi đi

Nó với hần bước nhẹ nhàng cùng với điệu nhạc du dương...Lần đầu tiên nó thấy mình lại có thể bước theo từng bước nhảy như vậy thật nhẹ nhàng chứ k như ngày xưa khi mà các thầy cô đều bắt lực với nó mà bỏ .

Nó khẽ ngẩng đầu lên nhìn hần thì bỗng dưng mặt thấy nóng quá, đỏ bừng lên luôn khi hần đang nhìn nó đầy trùu mến và mỉm cười, nụ cười hiền chứa đựng đầy yêu thương mà nó cảm thấy đẹp lắm...nụ cười hần đẹp cực luôn, cứ như thiên thần vậy khiến cho trái tim nó k khỏi sao suyến, bồi hồi

Kết thúc bản nhạc, hần nhìn nó cười mãn nguyện

- Đó, đâu có gì là khó đâu, phải k?

- Um - Nó khẽ gật đầu

- Hãy nhớ nhé, anh vẫn luôn đợi 1 câu trả lời từ em - Hần nhẹ nhàng vuốt tóc nó; những lờm tóc bay bay trong gió

Nó k nói gì chỉ gật đầu để nói cho hần biết rằng nó hiểu rồi

Còn ở chỗ 2 cặp Việt- Ly, Hưng - Linh thì sau 1 hồi trật vật k thoát được lũ con trai bu vào thì Linh và Ly đã được Việt và Hưng cứu thoát. Ngay trước đám đông đó, khi Hưng với Việt vừa mới xuất hiện thì tất cả đều phải lùi ra nhường đường cho 2 người họ (Tiếng của Việt với Hưng còn ghê hơn nhiều tên Bìn à == bình thường có thể nói chuyện được chứ lém phéng bị 2 tên này nhần thì k thân tàn ma dại hơi phí); 2 tên bước tới quỳ gối xuống, tay dơ lên trước mặt Linh và Ly mời 2 đứa ra nhảy làm 2 đứa nó đỏ mặt vì ngượng những cũng hạnh phúc lắm chứ vì khác gì là công bố với toàn trường rằng 2 đứa tụi nó là của 2 người đó đâu khiến cho lũ kia ở ngoài nhìn mà cứ ước oa 1 lần được như 2 người đó cũng như đây ganh tỵ với 2 đứa nó vì được những chàng trai đẹp trai, tài hoa nổi tiếng nhất trường dành tình cảm cho mình..

SÁNG HÔM SAU, TRƯỚC CÔNG TRƯỜNG:

- Này Việt, hôm qua biến đi đâu vậy?- Ly hỏi nó

- He, tui ở trên sân thượng hóng gió tránh nạn luôn - Nó cười toét

- Rảnh nhè, sao chị k xuống dưới chơi; chị ham vui lắm mà- Linh nhìn nó hỏi

- Ấc, chơi bởi cái gì chứ, đi được vài bước lại có mấy thằng chạy ra khăng khăng đòi nhảy cùng, đúng là mặt dày mà. Vậy còn chơi bởi kiểu zè nữa đây?
- Nó than ngắn thở dài, chỉ tại mấy lũ đó mà hum qua nó chẳng bỏ được cái gì vào bụng ==.

- Chắc, đẹp cũng là 1 cái tội sao? - Linh ôm mặt than thở

- Gớm, ghê quá nàng ơi!Hum qua tui đứng trên đó còn thấy nàng với tên Hưng tý tòn với nhau còn kêu ca gì nữa- Nó ghẹo Linh

- haha, phải đó. Hum qua thấy Linh cười tươi như hoa lun đó- Ly xen vào hòa theo nó trêu Linh

- Xi, gớm chưa? Ly hơn tui ý nhè?Hum qua bà với hai tui, Linh với Hưng nhảy với nhau lại còn nhảy giữa sân trường, trung tâm luôn nữa chứ còn điệu cái zè? 2 người kẻ tám lạng người nửa cân thôi nhè- Nó vỗ vai nhỏ bạn thân cười đều

Nó vừa nói xong câu đấy thì 2 người kia sẵn tay áo,tút giầy ra rượt nó khắp sân trường, hét ầm ỹ làm lũ học sinh đứng ngoài nhìn 3 đứa nó mà lắc đầu bó tay...

- Hixxxx...đau quá- Nó ôm đầu than khi bị 2 đứa bạn kia đập cho trận toi bởi hoa lá

- Đáng đời- 2 đứa kia đồng thanh, nói giọng cực kì đắc trí

- Xin chào- giọng 1 người đàn ông ồm ồm vang lên sau lưng nó

- Hờ? - Nó quay lại

- Xin lỗi, cho hỏi cô có phải là Hoàng Việt Anh k?- Gã cúi chào nó hỏi

- Phải, ông là?...- Nó bỏ lửng câu nói

- Thưa cô, bà chủ của tôi muốn gặp cô. Mời cô đi theo tôi - Gã nói

- Bà chủ của ông là ai?Tui quen hả? - Nó hỏi. Nó đâu quen biết ai đâu, nhất là lại là bà chủ nữa chứ...

- Lúc nữa gặp cô sẽ rõ, mời cô đi theo tôi - Gã trả lời

- Nếu đi thì tụi này cũng phải đi cùng - Linh xen vào

- Dạ thưa, truyện này k được ạ. Bà chủ của chúng tôi nói chỉ muốn gặp 1 mình cô Hoàng Việt Anh thôi ạ - Gã lắc đầu từ chối

- Lấy gì để tui tin ông k làm lại bạn tui đây? Tụi này phải đi theo - Ly Lên tiếng, giọng nói cực kì kiên quyết
- Truyện này... - gã ngập ngừng
- Thôi được rồi, 2 người đừng làm khó người ta nữa; tui đi theo ông là được chứ gì? - Nó nhìn gã đàn ông mỉm cười
- Việt, k được đâu - Ly lo lắng nhìn nó
- Yên tâm đi,họ k làm gì được tui đâu; tui đi chút rồi sẽ về- Nó nhìn nhỏ bạn thân lo lắng cười tươi để trấn an nhỏ
- Việt, có gì nhất định phải gọi tụi này ngay nhé- Ly nói, khuôn mặt đầy sự lo lắng
- Được. ta đi thôi - Nó gật đầu với Ly rồi quay sang nói với gã kia

Nó được gã đàn ông đó đưa tới 1 quán nước khá gần trường nó, sang trọng nhưng vắng người

Nó bước vào quán, ngay giữa trung tâm quán có người phụ nữ bận đồ sang trọng, nét đẹp dù đã bị thời gian tàn phá ít nhiều nhưng vẻ kiêu diễm thì k về mất đi; người phụ nữ đó đang ngồi uống trà đợi nó. Lại gần, nó hết sức ngạc nhiên vì người phụ nữ đó đúng là nó k quen nhưng nó đã biết và nó cũng đã từng được nhìn thấy mặt bà rồi; k ai khác bà chính là mẹ của hắn...chính xác thì là mẹ kế của hắn...

- Truyện này... - gã ngập ngừng
- Thôi được rồi, 2 người đừng làm khó người ta nữa; tui đi theo ông là được chứ gì? - Nó nhìn gã đàn ông mỉm cười
- Việt, k được đâu - Ly lo lắng nhìn nó
- Yên tâm đi,họ k làm gì được tui đâu; tui đi chút rồi sẽ về- Nó nhìn nhỏ bạn thân lo lắng cười tươi để trấn an nhỏ
- Việt, có gì nhất định phải gọi tụi này ngay nhé - Ly nói, khuôn mặt đầy sự lo lắng
- Được. ta đi thôi - Nó gật đầu với Ly rồi quay sang nói với gã kia

Nó được gã đàn ông đó đưa tới 1 quán nước khá gần trường nó, sang trọng nhưng vắng người

Nó bước vào quán, ngay giữa trung tâm quán có người phụ nữ bận đồ sang trọng, nét đẹp dù đã bị thời gian tàn phá ít nhiều nhưng vẻ kiêu diễm thì k về mất đi; người phụ nữ đó đang ngồi uống trà đợi nó. Lại gần, nó hết sức ngạc nhiên vì người phụ nữ đó đúng là nó k quen nhưng nó đã biết và nó cũng đã từng được nhìn thấy mặt bà rồi; k ai khác bà chính là mẹ của hắn...chính xác thì là mẹ kế của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sặc Sược!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

_Việt, sao em lại đánh Hà Linh! Cô ấy chỉ muốn làm bạn với mấy đứa thôi mà _Hai nó mắng nó. Lần đầu tiên từ bé tới h hai nó mắng nó vì 1 đứa con gái khác, k hiểu sao nó thấy đau thế

_Thích thì đánh _Nó hất mặt

_Việt _Hắn nhìn nó chằm chằm. Hắn _người nói yêu nó, người kêu bắt chấp tất cả h cũng k tin nó,nhìn nó bằng ánh mắt khó chịu, nó đau quá.....1 người là người thân còn lại duy nhất của nó+1 người nó vừa nhận ra nó yêu hắn rất nhiều, người nói sẽ yêu nó mãi mãi vậy mà h cả 2 đều k tin nó.Vậy nó còn gì để lưu luyến vậy????

_Ly _hai nó nhìn Ly nhưng Ly tránh ánh mắt của hai nó. Vì h Ly cũng k biết làm thế nào nữa, anh Việt và Nam đã nghĩ sai về Việt Anh rồi

_Mấy người thôi đi, tui đã nói là tui thích thì tui đánh rồi bộ k được hả?Sao nào, h mấy người muốn làm gì tui _Nó hất mặt, khuôn mặt cực vênh cực ngang ngạnh.Cái khuôn mặt y như hồi lần đầu tiên nó gặp hắn

_Em bị làm sao thế Việt? Sáng nay đã có chuyện gì rồi phải k, sao h lại cáu lên đánh mấy cô ấy như thế hả?họ cũng chỉ có ý tốt thôi mà _hắn nhìn nó bằng ánh mắt nghiêm nghị, đầy trách móc

_Xi, tui sao thì cũng đâu phải việc của anh _Nó phẩy tay, giọng khinh khinh chẳng coi hắn ra gì

_Em... _Hắn cứng họng, thực ra là ngỡ ngàng trước thái độ của nó; hắn k ngờ nó lại dùng giọng nói đó để nói với hắn

_Anh Nam....Anh đừng trách bạn ý nữa,tại tui em...đáng nhẽ tui em k nên làm bạn ý khó chịu như vậy _Nhỏ Hà Linh lay lay tay hắn

_Mày câm đi, tao k cần mày phải dờ cái giọng đầy van xin cho tao _Nó quát, ánh mắt đanh lại nhìn nhỏ Hà Linh đầy ghê tởm

_Việt, cô điên rồi à? _hắn gất lên

_Việt nó..... _Ly định xen vào nói gì đó nhưng bị nó chặn lại

_Ồ đúng đó, tui điên nên tui mới luôn tin anh. Tui điên nên h tui mới thành ra như thế này đó,....được k?Hi, vậy h tui sẽ cho anh nghe câu trả lời của tui nhé: Tui chẳng cần ai bảo vệ mình cả, tui có thân tui tự bảo vệ mình được và dù tui có chết tui cũng k cần anh tới viếng; tui nghĩ anh nên lo cho mình và cái gia đình mới sắp tới của anh đi..... _Nó nói như hét vào mặt hắn

_Em, em đang nói gì vậy...Em đừng vì truyện như vậy mà nói bậy nhé _Hắn bước tới kéo tay nó khi nó đang quay mặt bước đi

_Hừ,anh khờ quá đấy, với tôi anh chẳng là cái gì cả. Hoàng Việt Anh này k cần 1 người như anh. Buông ra.... _Nó nở nụ cười lạnh giá đầy khinh miệt dành cho hắn nói rồi thẳng tay đẩy tay hắn ra làm hắn loạng choạng tý ngã

Mọi người k hiểu nó nói thế có ý gì ; chỉ có hắn hiểu, nó hiểu và hiện tại hắn đau lắm...nhưng lời nói của nó như những nhát dao đâm thẳng vào tim đâm thẳng vào tâm can hắn vậy, hắn cảm tưởng như mình k thể thở nổi. Nhưng liệu vết thương của hắn có đau hơn vết thương của nó k khi hắn k tin nó, khi hắn lừa dối nó, khi hắn dường như chẳng coi nó có kg nào trong lòng mình.....

Nói xong, nó đưa tay lên cổ giết đứt sợi dây chuyền hắn tặng nó ném thẳng vào mặt hắn, trả cho hắn rồi chạy khỏi nơi đó để k cho ai thấy những giọt nước mắt đau đớn của nó đang lăn dài trên má nó...Còn hắn, hắn cứ đứng sững ở nơi đó, k nói gì ,k động đậy gì mà cứ mặc cho những giọt máu đỏ lăn dài trên má khi cái vóng nó ném đã sượt qua mặt hắn tạo ra 1 vết xước dài trên gò má; hắn mặc cho mấy nhỏ kia gọi như thế nào nhưng hắn vẫn bất động.....

Nó chạy thật nhanh,Ly với Linh cũng đuổi theo nó bỏ lại tại hắn vì cả 3 tui nó đều hiểu và đều đau đớn với những gì họ đã làm đối với mình.....

"RẦM...."

Nó chạy nhanh quá nên k để ý đến đường đi nên đã đâm sầm phải người đi ngược chiều mình, nó cố gượng dậy rồi rít xin lỗi người đẩy mà nước mắt vẫn cứ rơi mãi k thể kiềm chế được....

_Xin...Xin lỗi, xin lỗi ạ...._Nó cúi xuống xin lỗi

_Việt _Người bị đâm gọi tên nó, giọng có chút gì đó ngạc nhiên

_ơ.... _Nó ngẩng lên và hiện ra trước mặt người đó là khuôn mặt đầm lệ

_Anh Thắng _Nó nhận ra anh trong làn nước mắt mờ ảo của mình, nó ôm chầm lấy anh mà khóc nức nở....tiếng khóc đầy đau đớn ai oán

_Anh... _2 người kia vừa chạy tới, mặt cũng ướt đầm nước mắt

_Trời, mấy đứa sao thế này. Anh mới có bận việc 2 ngày thôi mà...._Thắng lo lắng

_tại em..... _Ly k biết nên giải thích như thế nào với anh Thắng nữa, thực sự thì h Linh cũng rối rắm lắm

_Thoải được rồi, mấy đứa lên xe đi đã, có gì nói sau _Thắng thở dài, nói rồi bế thốc nó lên đưa vào trong chiếc limous trắng đang đợi bên ngoài.Nó nằm ngủ ngon lành trên vai anh Thắng sau khi khóc 1 hồi tới mệt là người mới chịu thiếp đi.

_Rồi, h hai đứa kể cho anh nghe xem có truyện gì. Thế nào mà 2 đứa với Việt lại khóc nhiều như vậy hả? _Thắng nhìn nó đang nằm ngủ mà khuôn mặt nhăn nhó,mắt vẫn ướt ướt mà k khỏi lo lắng

_Hai à, hay hai yêu Việt đi. Chẳng phải hai với chị ấy thân nhau như vậy sao?Chị ấy lúc nào cũng nghe lời hai hết mà _Linh lay lay anh trai mình năn nỉ

_Hi, anh cũng muốn lắm chứ và anh đã làm việc này từ 2 năm trước rồi nhưng Việt đã từ chối anh rồi nhóc ạ _Thắng cười buồn, xoa đầu cô em gái yêu quý

_Thật k hai, em k ngờ đó _Linh k khỏi ngạc nhiên

Thắng k nói gì chỉ khẽ gật đầu và cười

Còn lúc đó tại biệt thự nhà họ Hoàng...Sau những gì xảy ra ngày hôm nay thì tại hắn cũng lết được cái xác tàn tạ của mình về nhà nhưng mặt thẳng nào thẳng nào đều thất thần cả

_Việt, Linh,Ly k về nhà. K biết đi đâu nữa _Việt vò đầu bứt tai lo lắng. Hối hận ban nãy k giữ 3 đứa lại (chắc, có giữ được hay k mới là vấn đề ==.)

_Ai biết, tui còn chẳng hiểu được rốt cục là có chuyện quái quỷ gì đang diễn ra nữa _Hung thở dài mệt mỏi

_A! Hay mấy đứa đây ở nhà Ly nhỉ? _Việt nói

_Tui có gọi rồi nhưng k có _Hung lắc đầu chán nản

_Chắc, vậy ở đâu được chứ. Mấy đứa đây đâu có quen biết ai đâu _Việt bóp chán, cố suy nghĩ ra xem chúng nó có thể ở đâu vào h này

_Dạ, thưa cậu chủ, có người bảo muốn gặp 3 cậu ạ _Ông quản gi khúm núm bước vào, e dè nói khi cảm thấy bầu không khí vô cùng u ám ở đây

_Ai vậy? _Việt hỏi

_Dạ, là cậu Bảo ạ _Ông quản gia nói

_À! Thăng Bin đó mà, cho nó vào đi _Việt gạt đầu

_Dạ _Ông quản da khề gạt đầu rồi lùi ra ngoài

1 LÚC SAU:

_Anh _Bin bước vào, gạt đầu chào 3 tên đang ngồi trên ghế mặt phờn phờn sát khí

_um, có chuyện gì thế? _Hung gạt đầu chào lại rồi hỏi Bin

_Umm...về chuyện của Việt ạ _Bin hơi ấp úng 1 chút

_Truyện gì, nói lẹ đi mầy _Hắn này h ngồi im lặng nhưng khi nghe đến tên hắn thì bật dậy hỏi luôn

_Sáng nay lúc đi học em tình cờ thấy Việt đi cùng 1 người đàn ông lạ nên em đã đi theo và thấy Việt đã vào quán gặp người phụ nữ mà chắc em biết anh Nam biết rõ người phụ nữ đó đây ạ _Bin kể lại

_Ai cơ? _hắn k hiểu hàm ý trong câu nói của Bin

_Phu nhân nhà họ Vũ ạ _Bin cười

_Hả? _cả 3 thằng cùng há hốc mồm ngạc nhiên

_Bà tabà ta muốn cái quái gì vậy _Hắn siết chặt nắm đấm trong tay, ánh mắt vằn lên những tia tức giận

_Em ở xa nên k nghe rõ Việt và mẹ anh Nam nói chuyện gì nhưng em nhìn thấy mẹ anh đưa tiền cho Việt nhưng Việt hất nước vào bà ấy rồi bỏ đi thôi à. CHị ấy có nói gì với mẹ anh nữa nhưng em k rõ, chỉ thấy và ấy k nói được gì cả thôi ạ _Bin kể lại những gì mình thấy

_ "RẦM" Hừ. bà ta giám dờ cái trò đây ra sao?***** _Hắn tức giận đấm cái "rầm" vào bàn

_Nhưng em k hiểu được lắm và cũng thấy lạ là lúc sau Việt bỏ đi thì thấy 3 nhỏ mà tự nhận là vợ chưa cưới của mấy anh bước vào quán nói chuyện với mẹ anh _Bin nhìn hắn khó hiểu

_Hả? Thế hóa ra 3 con nhỏ đó quen bà ta sao? _Hung k dấu được sự ngạc nhiên

_Hừ, đơn giản là cái hôn ước này là do bà ta lấy dẫu nhà họ Hoàng, Vũ, Phạm để làm giá đính ước ý mà. Bin, còn gì nữa k? _Việt nhếch 1 nụ cười nửa miệng đầy lạnh giá xen lẫn khinh bỉ

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sặc Sược!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

_Còn chuyện cãi nhau với 3 nhỏ đó thì em cũng chứng kiến, do anh Việt k bảo em là k cần theo Việt nữa mà nên em vẫn đi theo. Em k nghe rõ họ cãi nhau cái gì cả nhưng em nghĩ em biết vì sao mà Việt lại đánh Hà Linh. Bởi vì câu cuối cùng trước khi 3 anh tới mà nhỏ Hà Linh nói được chính là nhỏ bảo với Việt là : "Đồ k có mẹ". Như thế nào tiếp thì mấy anh biết rồi đây _Bin thờ dài

_Hả, vậy chẳng phải là mình bị 3 nhỏ đó qua mặt sao? _Hung nhúm mày khó chịu

_ Phải, anh Việt thì em k nói nhưng anh Hưng với anh Nam em nghĩ các anh phải hiểu quá rõ bộ mặt thật của 3 nhỏ đó ra sao chứ? _Bin hơi trách mấy anh của mình. Tại nó nhìn Việt hôm nay nó thật sự cũng tức giận lắm.

_ "Rầm" Giám nói Việt Anh như thế thì tao mà k sử mấy nhỏ đó thì tao k còn là Hoàng Anh Việt nữa_ Việt tức giận đâm vào tường, khuôn mặt k giận giữ nhưng giọng nói thì lạnh băng báo hiệu có người sẽ k thể sống yên ổn với anh

_ Chắc, h nghĩ lại thì mới thấy tụi mình bị 3 con nhỏ đẩy qua mặt nhiều quá ha_ Giọng nói của Hưng có vẻ đùa cợt nhưng thực chất thì ánh mắt lại ánh lên đầy những tia tức giận

_ Mấy anh làm gì thì làm nhanh đi vì lúc Việt chạy đi em thấy chị ấy khóc nhiều lắm và người đưa chị ấy đi là anh Thắng đấy. Anh Việt, anh nghĩ anh hiểu là anh Thắng mà xuất hiện lúc này thì sẽ thế nào phải k ạ? _Bin nhìn Việt bằng ánh mắt quả quyết, trong ánh mắt đó có chút gì đó sao động, có gì đó lo lắng

_ Hà, truyện gì vậy? _Hưng nhìn Việt k hiểu

_ Quả thực thì hiện tại người chịu thiệt thòi và sức ép nhất là Việt. Chúng mày cũng thấy đấy, Việt nó chẳng bao h khóc đâu nhưng 1 khi nó đã khóc tức là nó đã bị ức chế tới mức nào rồi à. Tụi mình chưa biết truyện gì đã trách nó lại còn thằng Nam nói nó thế nữa thì theo tính cách của nó truyện nó theo anh Thắng sang Anh chỉ là truyện 1 sớm 1 chiều thôi...Nhưng tao vẫn k hiểu vì sao Linh với Ly lại tức giận tới vậy? _Ánh mắt Việt chuyển sáng hẳn, trong ánh mắt đó có sự lo lắng

RENG.....RENG.....RENG.....

Tiếng chuông điện thoại của Việt vang lên

_ là anh Thắng gọi_ Việt nhìn vào màn hình điện thoại nói

_ Chắc truyện của mấy cô ấy đấy, bật loa ngoài đi_ Hưng nói

Ừ Alo.... Việt khẽ gật đầu, bắt máy

_ Mấy thằng ngốc này, đang làm cái gì vậy hả? _Thắng vừa thấy tụi hấn bắt máy đã quát

_ Dạ... _Việt giật mình (lần đầu tiên Việt thấy anh Thắng câu mà; cũng phải thôi, gan lắm mới giám làm Việt Anh khóc đã thế lại còn Linh nữa thì anh Thắng k câu cũng lạ)

_ Dạ cái gì chứ? Mấy đứa làm thế nào mà để 3 đứa nhóc đó qua mặt thế chứ hả?Biết Linh, Ly, Việt khóc nhiều lắm k hả? _ Thắng gắt

_ Anh, h họ ổn chứ ạ? _Việt e dè hỏi

_ Ổn được mới lạ đó...Linh ,Ly là đứa biết suy nghĩ thì cũng tạm tạm thôi nhưng còn Việt nó khóc nhiều quá ngắt khuôn rồi đó. Việt, anh muốn cậu phải sử rõ ràng đứa nào giám **** Việt Anh là "đứa k mẹ" cho anh; đừng để anh phải ra tay rõ chưa? _Thắng ra lệnh

_ Dạ _Việt nuốt nước bọt. Tình hình là 3 nhỏ đó k xong rồi, anh Thắng mà đã nói vậy thì Việt có muốn nhẹ tay cũng k được; mấy nhỏ đó động vô ai k động lại động đúng vào Việt Anh _Người mà anh Thắng quý còn hơn mạng sống của mình (==.)

_ Còn nữa, anh nghĩ truyện này mấy đứa trước sau gì cũng phải nói với 3 đứa nó nhưng anh cũng k hiểu và k biết làm thế nào mà 3 đứa đây biết hết về Thiên Long Bang, Hắc Long bang, Bạch Long Bang rồi. Sao mấy đứa sơ xuất thế hả? _Thắng lo lắng nói

_ CÁI GÌ CỜ?_3 thằng hét lên ngạc nhiên. Tới hấn im lặng nãy h cũng phải hét lên

_ Rồi, k cần hét lên thế đâu, lo mà giải quyết đi. Và nghe anh nói này, Nam, Việt nó đã quyết định sang Anh rồi và sẽ đi ngay trong tối nay đi chuyến bay đêm qua bên đó luôn đấy nên mấy đứa làm gì thì làm nhanh đi. Hưng, Việt nữa vì cả Linh với Ly cũng sang, mấy đứa biết lí do vì sao rồi chứ? _Thắng thờ dài

_ Đi trong đêm nay á _Hấn hét lên, h hấn thực sự là điên rồi, sắp điện lên vì tất cả những truyện này rồi

_ Um..Thôi, Việt nó dậy rồi, thế nhé _Thắng cúp máy

_ Thôi xong, h thì tui hiểu vì sao mà Linh, Ly lại câu tới vậy rồi _Hưng ôm đầu thờ dài

_ Nam, h thế nào đây? _Việt quay lại hỏi hấn đang chôn chân tại chỗ

_ tui.....tui.....tui k biết.....tui làm nhỏ đó khóc rồi.....tui..... Hấn áp úng, khuôn mặt hiện rõ sự bối rối. Hấn quay cuồng trong các ý nghĩ của mình, hấn làm tổn thương nó nhiều quá, hấn biết làm cách nào để níu giữ nó đây.....hấn dối nó, hấn làm nó đau, hấn làm nó bị tổn thương,hấn k tin nó.....

"BÓP....BÓP...."

_Mày tỉnh chưa hả? _Việt với Hưng cùng đập nó

_Tụi mày muốn chết à mà đánh hội đồng tao ? _Hắn gất lên

_Mày ý. Thăng Nam mà tao biết đâu rồi; cái thằng mà chưa bao h biết thua dù có gặp truyện gì khó khăn tới mức tưởng như k có cách nào đâu rồi hả? Cái thằng có chết chứ k bao h chịu nhún nhường bất cứ đũa nào đâu rồi hả? Mày có lỗi với Việt , tụi tao cũng có lỗi với người tụi tao yêu thì phải đi xin lỗi chứ sao còn ở đây mà chùng ra cái mặt run sợ đó hả?Đâu chỉ có mình mày sai đâu, cả tụi tao đây cũng sai mà, đồ ngu _Việt nhìn thẳng bạn tức giận quát

_Mày..... _Hắn ngạc nhiên(bình thường Việt cũng có bao h to tiếng đâu, tức giận cũng chẳng bao h tức ra mặt như vậy cả =.=)

_Sao, mày tỉnh chưa hay muốn ăn thêm vào đám nữa _Hưng sẵn tay áo

"BỐP" _Này thì đám _Hắn đám trả lại tên Hưng

_Oái,thằng kia sao mày chỉ đám mình tao, cả thằng Việt cũng đánh mày mà _Hưng ôm đầu hậm hực

_He, vì hôm nay Việt cho tao thấy thứ hay hay _Hắn cười đều

_Hả, cái gì cơ? _Việt ngệt mặt nhìn thẳng bạn k hiểu

_Đi thôi k muộn rồi đấy _Hắn cười với Việt và đứng dậy bước đi

_Đi đâu _Hưng bước tới hỏi

_Ra sân bay, mày xem máy h rồi? _Hắn chỉ vào chiếc đồng hồ đính kim cương đeo trên tay

_Oái, muộn vậy rồi sao?Mau đi thôi k thì k kịp mất _Hưng giật mình nhìn vào đồng hồ tá hỏa

.....

TẠI SÂN BAY NỘI BÀI

_Việt, em ổn chứ? _Thắng nhìn khuôn mặt vô hồn của nó mà k khỏi lo lắng

_Em ổn _Nó cười gượng gạo

_Hay để mai đi cũng được, trông em mệt mỏi quá _Thắng nhìn nó mà xót xa

_K, em muốn đi luôn _Nó nói chắc nịch, ánh mắt kiên quyết

_Phải đó anh, tụi em ở đây thêm ngày nào thì càng thấy mệt mỏi thêm ngày đấy thôi _Linh buồn rầu nói

_Em muốn vào trong đó _Nó nói, chỉ vào trong phòng đợi

_Hả?Vào làm gì?Vẫn còn sớm mà, những 1 tiếng nữa _Thắng nói, ánh mắt hướng ra ngoài cửa lo lắng vì vẫn chưa thấy tụi kia đến

_Em ở đây thêm giây phút nào chỉ cảm thấy khó chịu thêm giây phút đấy thôi. Anh à, em biết anh đang nghĩ gì nhưng em k muốn gặp con người đó nữa _Nó nhìn anh Thắng bằng ánh mắt chán nản, mệt mỏi

_Haizzz..., thôi được rồi, em vào đi _Thắng thở dài

_um _Nó cười, nụ cười mệt mỏi méo mó

Nó, Linh, Ly lẽ từng bước vào phòng soát vé nhưng dù có muốn, dù có dữ bỏ tất cả thì vẫn còn mãi mãi 1 tình cảm của chúng nó vương vấn nơi này...chẳng qua là hiện tại tâm hồn chúng nó k công nhân mà thôi.....

_Việt

_Ly

_Linh.....

3 tên chạy tới. Hắn cô gắng chạy thật nhanh để ngăn bước chân nó vào trong phòng đợi nhưng mọi cố gắng của hắn đều k được, mọi thứ đều vô nghĩa vì nó muốn buông hắn muốn nắm thì sẽ chẳng bao h đạt được kết quả cả.....Nó cách hắn chỉ còn 1 chút thôi nhưng k kịp, nó đã tuột khỏi tầm tay hắn, nó đã bước đi vào bên trong k 1 lần ngoái lại nhìn hắn dù chỉ là 1 cái liếc mắt hay ánh mắt oán hận cũng k.....Chiếc vòng cổ từ trong tay hắn muốn đưa cho nó tuột ra rơi xuống đất, hắn suy sụp ngã khuỵu xuống sàn đầu đón, bất lực k thể làm gì để giữ nó lại trong vòng tay mình được.....

Việt, Hưng cũng k đầu khỏi nỗi thất vọng, đau đớn khi k giữ được người con gái của mình ở lại, chỉ biết chống mắt nhìn những cô gái đó mang vết thương lòng đi xa mãi khỏi mình

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sặc Sược!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

_mấy đứa làm ơn bỏ ngay cái bộ mặt đura đám ấy đi giùm anh _Anh Thắng bước tới nhìn 3 thằng đang ngồi bệt dưới đất mặt mày thằng nào thằng nấy đều u tối như nhau

_Anh _3 thằng quay lại nhìn Thắng vs con mắt tuyệt vọng

_3 đứa đấy đã quyết như vậy rồi thì dù 3 đứa có tới kịp thì 3 đứa đấy cũng sẽ k nghe đâu. Mấy đứa cứ để tụi nó đi 1 thời gian qua bên đó cho khuấy khỏa đi, gấp h anh nghĩ truyện bé xé ra to hơn thôi. Để thời gian đi, mấy đứa giải quyết hết truyện đi rồi qua Anh đón chúng nó, được chứ? _Thắng nhìn mấy thằng mà cũng k khỏi đồng cảm nhưng cũng chẳng biết làm gì để giúp chúng nó nhiều cả ngoài an ủi

_Nhưng..... _Hưng nói

_anh biết 3 đứa lo cho tụi nó ở nơi xa lạ chứ gì. Yên tâm đi, anh sẽ trông coi 3 đứa đấy cẩn thận cho, được chứ? _Thắng cười nhẹ, vỗ vai Hưng

_Nam, ỏn chứ? _Việt huých tay hấn. Hấn là đứa đáng lo ngại nhất rồi vì hấn phải chịu đau khổ nhất mà...

_Ồ, ỏn _Hấn hồ hững trả lời, ánh mắt vẫn vô hồn k biểu cảm

_Nam, nghe anh nói này, cả 2 đứa kia nữa. Anh chỉ trông 3 đứa kia giúp mấy đứa 1 thời gian thôi nếu 3 đứa k giải quyết nhanh những truyện ở đây mà sang đón 3 đứa kia sớm thì anh tìm cho 3 cô nhóc đó 1 hạnh phúc khác đấy.Nam, nếu em mà k sang đón Việt sớm thì anh sẽ k nhường nhóc lần nữa đâu, nhớ chưa? Còn h 3 đứa lấy lại tinh thần, về và làm những gì phải làm đi. Anh đi đây, bb _Thắng nói rồi quay bước vào trong phòng đợi

_Haizzz...tụi k ngờ rằng anh Thắng cũng yêu Việt đấy _HƯng ngạc nhiên, vẫn đứng như phỗng ở đấy nhìn theo bóng dáng người đàn anh mà mình vẫn hằng ngưỡng mộ _1 người đàn ông thành đạt, đẹp trai vậy mà lại chao ty cho cô bé ngang bướng

_Ngốc, anh ý có tình cảm với Việt từ lúc nó còn bé cơ, nói là anh họ nhưng thực chất là do 2 nhà quen nhau nên coi nhau như anh em thôi chứ chẳng có họ hàng gì đâu. Nhưng tiếc rằng vì do Việt nó quá thân với anh Thắng nên nó coi anh ý như là anh trai thôi chứ k thể này sinh được tình yêu.....Nam, mày tính sao đây?Anh Thắng nói là làm đấy _Việt nhìn hấn h vẫn đang ngồi thu lu 1 đồng dưới đất

_Hừ, tao k thua đâu, nhất định Hoàng Việt Anh phải là vợ tao; đi thôi _Hấn đứng dậy phui quần bước đi

_Há? H còn đi đâu nữa _Hưng nhìn thẳng bạn thay đổi thái độ như chong chóng mà chẳng hiểu hấn nghĩ gì nữa

_Tới nhà chính nhà họ Vũ, có trò để cho chúng mày chơi rồi đấy _Hấn quay lại ngoen miệng cười tươi. Chính cái nụ cười cực tươi nhưng lại mang trong mình hơi thở của ác quỷ đấy là điểm báo chẳng lành và 1 cuộc cách mạng lớn của 3 bang chủ bang Thiên Long

3 chiếc xe phân phối hơn 300cc mới 3 màu đen, đỏ, trắng đỗ cái "xịch" trước cổng nhà họ Vũ.....

_Mừng cậu chủ đã về ạ _Đám người hầu xếp hàng từ ngoài cổng vào tới tận trong nhà cúi rạp mình chào hấn mỗi khi hấn cùng 2 tên kia bước tới

_Bà ta có nhà k ? _hấn bước vào nhà hỏi tên quản gia đi đang khúm núm đứng bên cạnh

_Dạ, ai ạ ? _Ông quản gia già k hiểu ý cậu chủ nhà mình

_Còn ai ngoài bà ta _Phu nhân nhà họ Vũ này ra _Hấn gất, ánh mắt đánh lại nhìn lão quản gia khó chịu

_Dạ.....dạ, thưa cậu chủ là phu nhân có nhà ạ _Lão quản gia run bần bật khi chạm phải ánh mắt của hấn

_Tốt lắm, lên gọi bà ta xuống đây.Hưng, Việt cảm phiền 2 người triệu tập tất cả vệ sĩ trong nhà này ra đây giùm tao _Hấn gặt đầu rồi quay sang nói với 2 thằng bạn của mình và bước vào nhà

Ngôi trên chiếc ghế mạ vàng được đặt chính giữa phòng dành cho người chủ gia đình, tay xoay xoay chiếc điện thoại khuôn mặt lạnh băng, ánh mắt sắc nhìn vào k trung đang ngồi đợi bà ta xuống. Việt và Hưng cùng lũ vệ sĩ vừa vào thì cũng là lúc bà ta cùng tên quản gia bước xuống nhà

_Chào phu nhân _Việt với Hưng cúi chào bà ta cho có rồi tiến lại trở hấn ngồi vào 2 chiếc ghế mạ vàng y như vậy ở 2 bên cạnh

_Ồ, 2 đứa tới chơi hả?Lâu lắm mới thấy 2 đứa tới nhà ta chơi _Bà ta mỉm cười,gật đầu chào Hưng và Việt

_Ồ!Lâu lắm mới thấy phu nhân hạ cố ở nhà, đúng là hân hữu ghé cơ _Hắn lên tiếng, giọng nói hân đầy mỉa mai

_Con nói cái gì vậy Nam? _Bà ta hơi khó chịu vì thái độ của hắn

_Chẳng phải bà là người rõ nhất sao, thưa bà phu nhân nhà họ Vũ _Hắn nhìn bà ta nở nụ cười nửa miệng

_Con nói cái gì mẹ k hiểu _Bà ta hơi nhàu mày tỏ ra k hiểu những lời nói đầy ẩn ý của hắn

_Hừ, tôi nhớ chưa bao h nhận bà là mẹ cả vậy bà là mẹ tôi từ bao h vậy thưa bà mẹ kế _Hắn nhìn bà ta khinh khỉnh, nở nụ cười đều

_Con..... _Bà ta cứng họng

_Người đâu, chói bà ta lại cho ta. Lên tầng mang tất cả quần áo, giày dép, trang sức,tất cả những đồ của bà ta xuống đây cho ta. MAU LÊN _Hắn hét lên

Tất cả lũ vệ sĩ được Hưng và Việt tập hợp nhanh chóng theo lệnh hắn chói bà ta lại và lên phòng thu dọn hết đồ của bà ta mang xuống

_Con.....con đang làm cái gì thế này hả?.....ta là..... _Bà ta tức giận nói nhưng bị hắn chen ngang

_Bà im đi cho tôi _hắn quát, ánh mắt đã sắc náy còn lạnh lẽo khiến cho ai nhìn vào cũng phải khiếp sợ

_Thưa....thưa cậu chủ, truyện này.....ông chủ sẽ..... _Ông quả già già run rẩy nói

_Hừ, ông k phải xin giùm bà ta.Bà tôi mà có hỏi thì cứ bảo ông ấy gọi điện gặp trực tiếp tôi đây tôi sẽ giải thích. Còn bà,bà hãy nghe cho rõ đây, phu nhân nhà họ Vũ đã mất lâu rồi, bà chẳng là cái thá gì trong ngôi nhà này cả và bà cũng sẽ k bao h có được ngôi nhà này hay bất cứ thứ gì của nhà họ Vũ đâu, nghe rõ chưa? _Hắn chỉ thẳng tay vào mặt bà ta nói

_Mày.....mày.....mày có quyền gì mà bắt tao _Bà ta hét lên

_Hừ, bà nên nhớ ba tôi đã dao quyền làm chủ cả cái gia đình này cho tôi khi ông ấy đi vắng nhé. Tốt hơn hết bà hãy im lặng đi _Hắn khinh khỉnh nhìn bà ta đang phát cuồng

_Mày.... _Bà ta cứng họng k nói lại được hắn câu nào

_Chuyện bà ta tới nhà phụ ở ngoại ô.Số đồ này hãy mang cho người ta, sô trang sức này cũng mang bán hết đi rồi quyền góp cho trẻ em mồ côi, nhà nghèo, bệnh tật làm từ thiện _Hắn ra lệnh

_Mày....Mày....Việt, Hưng các con mau bảo Nam hộ bác đi, nó bị làm sao thế này _Bà ta k thể làm gì được hắn nên quay qua khẩn khoản Việt vs Hưng

_Bác à, bác làm gì để Nam nó ra như thế này bác phải rõ nhất chứ, đây là hậu quả cả thôi _Hưng thờ dãi

Việt k nói gì, ánh mắt lạnh lẽo cung chỉ liếc qua bà ta 1 cái rồi rút điện thoại ra gọi :

_Alo....Bin hả?

_Dạ _Bin trả lời

_Em tới nhà phụ của họ Vũ bắt...à mà thôi, tốt nhất là tới 3 con nhỏ đó lại giải tới bang Thiên Long hộ anh nhé, chút nữa tại anh sẽ qua liền _Việt nói đồng đặc. Thực chất là khá to đủ để cho bà ta nghe thấy và lạnh người

_Dạ _Bin nói rồi cúp máy

_Hi, phu nhân nhà họ Vũ chắc quen biết, thân thiết với 3 cô gái tên Trà My,Diễm Lệ, Hà Linh lắm nhỉ? _Hưng hỏi đều bà ta

_Tôi.....tôi.... _Bà ta ấp úng

_Hừ, giám lấy tiền súc phạm Việt Anh. Cấu kết với 3 con nhỏ đó để chiếm đoạt tài sản nhà họ Vũ, Hoàng, Phạm thì lá gan của bà quả là k nhỏ đâu _Hắn tặng cho bà ta 1 nụ cười đầy khinh miệt, kinh tởm

_Mày.....mày k có quyền làm thế với tao _Bà ta hét lên

_Xi, bà mới là người k có quyền lên tiếng ở đây.Mấy người còn đứng đó làm gì, đưa bà ta đi đi _Hắn nhìn bà ta bằng ánh mắt diễu cợt rồi bước đi

Bước theo hắn là Việt và Hưng, rồi cả 3 lại lên xe phân phối lớn đi thẳng tới Thiên Long bang;còn 1 chiếc oto thì chờ bà ta tới căn nhà ở ngoại ô; quần áo đồ dùng đều bị tước hết chỉ con bộ đồ cũ kĩ.....

THIÊN LONG BANG:

_Bang chủ ạ

_Hắc Long

_Bạch Long

Toàn bang khi thấy tụi hắc tới thì tất cả đều gấp mình cúi chào

_Anh _Bin bước tới cúi chào cả 3

3 người khẽ gật đầu rồi bước vào ngồi ở 3 chiếc ghế được đặt ở giữa gian phòng và trở thành bang chủ Hắc Long bang _Hung, bang chủ Bạch Long bang _Việt, và người đầu tiên, bang chủ Thiên Long Bang _Nam (KING)

3 chiếc ghế mạ vàng được làm rất cầu kỳ, tinh xảo được phủ lên 1 lớp da báo đầy uy quyền như 1 vị vua, cả 3 khi bước vào đây, đặt lưng lên ngồi chiếc ghế đó họ đã vứt hoàn toàn cái khuôn mặt bình thường của mình để thay vào đó là khuôn mặt lạnh lùng, vô cảm đầy uy nghiêm của những ông chủ của bóng tối

_Mang 3 nhỏ đó lên đây _Hung ra lệnh, giọng nói cực đanh thép

_Bỏ ra, dám chửi bọn ta như thế này ta sẽ bảo bang chủ chém hết tất cả các người _Hà Linh hét lên

_Các người có biết ta là ai k hả? Ta là vợ của bang chủ các người đó _Diễm Lệ quát tụi kia

_Nhật 1 lũ thói tha, buông tay ta ra _Trà My rít lên

_Hi, 3 cô muốn nhắc tụi này hả? _Hung nở nụ cười sát thủ của mình nhìn 3 nhỏ; nhưng hôm nay nụ cười tuyệt đẹp đó lại mang mùi tanh của máu vậy???

_A! Anh à, tụi này giám bắt em nè _Nhỏ Hà Linh bắt đầu mếu máo

_Anh, anh phải giết chết chúng nó đi _Diễm Lệ nói trong nước mắt

_haha, lần này chúng mày chết chắc _Trà My cười đắc trí

3 tên nhìn 3 nhỏ nở 1 nụ cười rõ là tươi rồi hắc lên tiếng nói:

_tụi bây, đánh 3 đứa đấy cho tao _Giọng nói hắc nhe nhưng đủ cho toàn bộ người đang có mặt trong bang nghe thấy và những nụ cười đắc trí, những giọt nước mắt giả tạo của 3 nhỏ đó tắt ngấm

_Á.....A.....A.....Á.._3 nhỏ đó hét lên đau đớn khi những phát gậy của tụi kia cứ phang vào người mình như phang những bao cát vậy

_Giám động tụi em gái tao, giám **** nó là đồ k có mẹ thì cô cũng được đấy Hà Linh. Vậy để tôi nói cho cô hay nhé, Hoàng Việt Anh _em gái tôi, nó còn quý hơn mọi thứ trên đời này của tôi đấy, còn cô thì cô chẳng là cái gì của cuộc đời tôi cả _Việt nhìn cô ta bằng ánh mắt lạnh lùng như băng nhưng đường như đang muốn ăn tươi nuốt sống cô ta vậy

_Em.....em k có _Hà Linh 2 dòng nước mắt nhìn Việt đầy oán ức

Việt khẽ nhếch miệng nở 1 nụ cười đầy khinh bỉ dành cho nhỏ, Hung đứng dậy rồi khỏi ghế mạ vàng đầy sang trọng của mình bước tới tở 3 nhỏ đó đang nửa nằm nửa ngồi trên sàn nở nụ cười đầy khinh miệt và chỉ trong tích tắc thanh kiếm Nhật đã được rút ra khỏi bao và chỉ vung nhẹ 1 cái, những đường kiếm tưởng chừng như vô hại đó đã được đưa thẳng tới tở 3 nhỏ đấy rồi.....

_Đây là hình phạt cho những ai giám lừa dối bọn ta, để ta xem từ bây giờ có ai còn giám mồi 3 cô làm người mẫu nữa k? Bất cứ ai nhìn thấy dấu hiệu này trên mặt 3 cô thì 3 sẽ chẳng thể sống yên được đâu _Hung cười, nụ cười của quỷ

Từ trên mặt 3 nhỏ đó bắt đầu có những vết rách và những giọt máu từ vết rách đó bắt đầu tuôn ra

_A.....A.....A....._3 nhỏ ôm mặt hét lên đau đớn, máu bắt đầu toác ra từ vết thương chảy xuống đất.....1 màu máu đỏ tươi

Đúng, Hung đã khắc chữ "X" tên khuôn mặt 3 nhỏ đó bằng thanh kiếm của mình và bất cứ ai khi nhìn thấy chữ "X" biểu tượng "hủy diệt" của Thiên Long Bang thì có cho tiền cũng chẳng giám động vào hay mũi lòng giúp đỡ 3 nhỏ đó cả trừ phi muốn đối đầu với Thiên Long bang; kể cả những kẻ ghen ghét Thiên Long bang cũng chẳng bao giờ thêm mang loại con gái của 3 bang chủ Thiên Long bang ruồng rẫy vứt bỏ về cả. và hơn hết, mang trên mình dấu "X" này thì dù 3 nhỏ đấy có đi đâu chẳng nữa cũng sẽ chẳng thoát được sự hành hạ của lũ mafia, bọn thế giới ngầm cả nên h chúng chỉ là những con nhỏ man rợ mọi rợ mà thôi...

Các người hãy nghe cho rõ đây. Hãy đi thông báo với tất cả các bang phái khác rằng: bất cứ bang phái nào hay dù bất cứ cá nhân nào ngầm giúp đỡ 3 con nhỏ này nghĩa là đã tuyên bố đối đầu với Thiên Long bang bọn ta ngay lập tức. Bin, hãy liên lạc với tất cả các công ty ở Anh tuyên bố cho anh rõ chưa và hãy liên hệ với người ở đây đánh sập công ty của cha 3 nhỏ đó đi, bằng mọi cách cho ta. Để ta xem 3 con nhỏ này làm thế nào để sống Hết hết lớn, ra lệnh cho tất cả thành viên trong bang

Anh Nam....Em xin anhem xin anh đừng làm như vậy.... Trà My khóc ròng, ôm mặt nằn nì tội hân

Xin bang chủ hãy tha cho tội em, xin anh..... Diễm Lễ đập đầu khăn khoản

Hừ,cái giả phải trả cho chúng mày giám động vào em gái tao, động vào người phụ nữ của tao. Thế là quá nhẹ nhàng rồi đấy Việt nhìn 3 nhỏ đầy bằng ánh mắt khinh miệt

Làm đi, lỗi mảy còn nhỏ này đi Hân phẩy tay

Và 3 nhỏ đó bị vút về Anh như những cái rì rách, còn công ty của bố 3 đứa đó thì sau đã tuyên bố phá sản chỉ sau 1 tuần. Còn tại đây, ban ngày tại nó phải chịu sự khinh miệt của mọi người, ban đêm thì bọn nó phải chịu sự đánh đập của lũ người hoạt động về đêm như bọn mafia, côn đồ,....chỉ vì 1 chữ "X" trên khuôn mặt mình nên tại nó phải sống chui lủi mãi trong 1 ngôi nhà bỏ hoang gần bia rừng cách xa thành phố anh phồn thịnh

Và ngay sau đó Thiên Long Bang cũng đã tuyên bố sung bá trong khắp giới mafia và quyết định đi vào hoạt động chính thức chứ k cầm chừng như trước nữa. Bang đã được mở rộng hẳn ra, ngôi nhà kho ngày trước đã được mở rộng ra và xây lại lớn và đẹp hơn trước gấp vạn lần tuy vẫn chỉ là ngôi nhà 1 tầng nhưng cả tổ đồ rộng tới mấy nghìn ha kể cả vườn tước xung quanhNgôi nhà được mở rộng ra, xây lại tuyệt đẹp làm dinh cư của Thiên Long Bang; nó rộng, hoành tráng, hào nhoáng hơn trước rất nhiều với 1 trùm đèn màu vàng lớn được làm bằng pha lê ngay chính giữa nhà, trên trần ốp gỗ trắng đầy những ánh đèn nhỏ hơn màu vàng, phía dưới trải thảm phông và ở ngay giữa nhà dưới trùm đèn là 3 chiếc ghế nhưng k phải là ghế đơn mà là ghế đôi dành cho 3 vị bang chủ: chiếc ghế đôi to nhất được làm tới 90% là vàng bên trên trải 1 tấm da sư tử lớn dành cho bang chủ của Thiên Long bang; bên phải là chiếc ghế màu bạc lấp lánh, phủ trên ghế là 1 tấm da hổ màu trắng sọc đen dành cho bang chủ Bạch Long bang hay cánh tay phải của KING; bên trái là chiếc ghế được làm từ đá đen, phủ trên đó là tấm da báo đốm màu trắng với những đốm đen uy quyền dành cho cánh tay trái của KING_bang chủ Hắc Long bang. xung quanh phòng còn lại là bày biện salon, tủ rượu,bàn ghế,.....Và căn nhà này sức chứa hơn 1000 thành viên của Thiên Long bang. Và tên tuổi của KING Thiên Long bang, bang chủ Bạch Long Bang, bang chủ Hắc Long Bang đã vang tiếng xa gần trong giới mafiacùng với đó chính là công ty LVL đã trở thành 1 công ty mang tầm cỡ thế giới sánh ngang với công ty Hoàng Gia và Vũ Gia, Phạm Gia nên tổng giám đốc Vũ Anh Nam và 2 phó tổng giám đốc Phạm Gia Hưng, Hoàng Anh Việt đang là đề tài bàn tán sôi nổi nhất trong giới kinh doanh hiện tại khiến người ta phải thán phục với những cách thức mạo hiểm, mới nhưng đầy sức thuyết phục của các chàng trai trẻ3 người họ là ước mơ của biết bao các tiểu thư, công chúa con nhà quyền quý mơ ước được làm vợ họ...được làm phu nhân bang chủ..

Nhưng dường như điều đó xa quá....bởi vì k tự dung mà công ty đó lại mang cái tên LVL.....

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sắc Súc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

1 NĂM SAU.....

- làm bạn gái tui nha - tên con trai tóc vàng, mắt xanh khá cao to đẹp trai đỏ mặt nhìn người con gái đối diện ngượng ngùng nói

- k...- đưa con gái nhìn thẳng con trai 1 lúc rồi thản nhiên buông 1 câu từ trời lạnh lùng

- Ồ.....- tên con trai đỏ mặt như k tin vào tai mình

- Việt ơi! - 1 người con trai trong bộ vest đen, oai phong, đẹp trai, lãng tử gọi nó từ đằng xa

- Dạ, em đây - nó vẫy tay gọi người đó

- Làm gì ở đó lâu vậy? làm anh tưởng em lại bị sao chứ? - người con trai chạy lại trở nó

- hi, sao đâu à, mình đi thôi - nó kéo tay anh bước đi bên người đó k thèm quay lại nhìn tên kia 1 cái. Thăng bé nhìn người đàn ông bên cạnh nó cũng đã thấy mình k đủ khả năng thắng rồi (=,=)

.....

Trên chiếc xe limous trắng

- Này Việt, này em đứng với ai vậy ?- Anh Thăng đưa cho nó chai nước rồi hỏi

- Ai biết, sao hỏi em? Tự dưng lời em ra rồi kêu làm bạn gái hán, đúng là điên nặng. Em ghét nhất cái loại trai Tây tóc vàng mắt xanh công tử bột- Nó nhẵn mặt khó chịu

- Hehe, h Việt nhà ta đào hoa ghê gớm à nha- Ly chọc nó

- Xi, tui đâu bằng bà mà nói - Việt chề môi, lườm Ly. Ủ thì Ly ngày thường cũng tầm cỡ mấy con thiêu thân thi nhau nhảy vào tỏ tình thôi à; nhưng mà thiêu thân vì những thăng ý cứ bu zô là lại bị nó đập cho vô viện mà vẫn cứ bu hoài nên nó ghét lắm cứ bám Ly 24/24 lun làm bọn kia k làm ăn đc zề

- hihi,tại h chị ấy xinh thế mà. H cho mấy đứa đó coi hình chị là tomboy ngày xưa chắc chẳng đứa nào tin đâu- Linh cười

- Xi, nhất 1 lũ mê gái, chẳng có hứng- nó thờ dài chán nản

- chùi, chứ bộ hum quá đứa nào hết ầm hết ỹ lên khi thấy zai đẹp vậy ta? - LY thờ ngáy vô tội hỏi

- Bà hay tui zậy?mún tui ỳnh bà chết luôn và ngay h k? - Nó dơ nắm đấm đe dọa

- Thôi mấy đứa, cẩn thận ỳnh nhau là lại sập xe anh h đó- Thắng can 2 đứa chuẩn bị nhào vào đánh nhau

- hehe, k sập được đâu anh. Sập em đền xe mới cho, lo gì- nó cười toe toét

- À mà hai, hai bảo đưa tui em đi đâu zậy? - Linh nhìn đường rồi quay lại hỏi Thắng

- Bí mật, rồi mấy đứa sẽ biết ngay thôi - Thắng nhì mấy đứa mặt đang 1 dấu hỏi chấm to đùng mà mỉm cười hiền

30\ sau anh Thắng đưa nó, Linh, Ly tới 1 ngôi nhà lớn màu xanh, xung quanh là 1 vườn hoa lớn rộng thênh thang.....

- Linh, em xuống đi - Thắng cười, mở cửa xe cho Linh bước xuống

- Hà? Chỉ mình em thôi á? - Linh ngạc nhiên nhìn ông anh mình k biết ông lại bày trò gì nữa

- ý gì vậy anh Thắng- Nó nheo mắt nhìn anh nghi ngờ

- hi, quà cho 3 đứa mà nhưng phải riêng chứ đâu thể chung được. vào rồi khác rõ,đi đi - Thắng mỉm cười giải thích

Linh bước xuống xe và bước vào ngôi nhà đó. Chiếc limous trắng lại lẩn bánh đi và thả Ly xuống công viên nhỏ còn nó được đưa mãi tới xa tới tận bãi biển ngoại thành nước Anh. Anh Thắng thả nó xuống xe rồi cũng đi mất hút tận đâu đâu luôn làm cho nó chẳng hiểu được rằng gì cả.....

Linh xuống xe với tâm trạng khó hiểu, mở chiếc cổng sắt màu trắng to đùng ra cô bước vào bên trong.....Đập ngay vào mắt Linh là cả vườn hoa rộng mênh mông nhưng vườn hoa này chỉ trồng duy nhất loài hoa,loài hoa cực hiếm và đường k có mặt trên thị trường đó là hoa hồng xanh đang nở rộ, và đua nhau khoe sắc khắp cả khoảng vườn rộng. Ánh đèn vụt bật lên làm cả vườn hoa rộng lớn đó sáng bừng lên và lung linh hơn bao h hết....

Nước mắt Linh chảy dài 2 bên gò má hồng hào vì vườn hoa này, những bông hoa hồng canh này là loài hoa mà cô yêu thích nhất là ngôi vườn mà cô vẫn hằng ao ước khiến cho những kỉ niệm về người con trai đầy lại tràn ngập trong tâm trí cô, làm trái tim kia lại đau.....

- Lee Qualy - Giọng nói 1 người con trai trầm trầm vang lên

Linh bất giác quay lại khi cái giọng nói quen quen đó vang lên, cái giọng mà Linh vừa hận vừa thương nhớ đó ị vang lên ngay lúc này cùng với cái tên "Lee Qualy" đầy trêu mến khiến lòng cô nhói đau. Trước mắt cô h là người con trai với mái tóc nâu đuôi dài túm phía sau, đôi mắt màu nâu thăm thẳm đang nhìn cô đầy yêu thương, nụ cười hiền,điện trên mình bộ vest màu xanh trông rất lãng tử. Và càng đẹp hơn khi người co trai đó cầm trên tay bó hoa hoa hồng xanh buộc lụa trắng đơn giản nhưng lại thanh lịch bước tới chỗ Linh.....

- Anh.....anh.....- Linh nhìn người con trai trước mặt mình ấp úng

- anh về để đón em, Linh - Người con trai đó nhìn Linh khẽ mỉm cười

- K.....k, tui k đi. Anh làm ơn hãy để tui yên ,làm ơn đừng làm tôi đau khổ nữa, đưa để tui hy vọng bất cứ cái gì nữa.....làm ơn.....- Linh ôm đầu,nước mắt dần dựa chảy ra

- Linh, hãy nghe anh giải thích đã- Người con trai đó tiến lại gần Linh, khuôn mặt lo lắng tột cùng

- Hãy tránh xa tui ra - Linh lùi lại, ánh mắt đau đớn nhìn người đó

- Hãy tha lỗi cho anh đi Linh. Anh biết là anh sai khi k nói với em nhưng tình cảm của anh - Phạm Gia Hưng này chưa bao h là gian dối cả - Hưng nắm tay Linh đặt lên ngực mình

- Tôi k muốn nghe, tui k bao h tin anh - Linh giằng tay lại bịt tai rồi chạy ra khỏi nơi đó. Linh chạy ra phía cổng, chạy qua Hưng những cánh tay đó của Hưng lại lần nữa k thể giữ được Linhgiữ được người con gái quan trọng cả cuộc đời mình lần nữa.....phải chăng ông trời k muốn tác hợp cho 2

con người này?

Linh cứ chạy mãi, chạy mãi cho tới lúc không hiểu sao trái tim Linh lại cảm thấy nhói đau khó tả, và cảm giác bất an bỗng dấy lên trong người Linh khiến Linh cảm thấy rung mình, lạnh người trong khi thời tiết hiện tại khá là nóng....Dừng lại, suy nghĩ 1 chút rồi đôi chân Linh không theo tâm trí muốn phản kháng lại mà bước quay trở lại ngôi nhà đó....khẽ đẩy cửa bước vào trong nhưng Linh hoàn toàn chẳng nghe thấy có chút tiếng động hay thấy ai cả- 1 không gian yên tĩnh đến đáng sợ. Nổi là ngày 1 dâng cao khiến bước chân Linh ngày càng gấp gáp hơn khi tiến vào bên trong khu vườn đó....Hình ảnh hiện ra trước mắt Linh, 1 hình ảnh mà chưa bao giờ Linh thấy ở Hưng cả: Hưng thu mình trong 1 góc của khu vườn, xung quanh bày la liệt rượu mà còn là những trai rượu mạnh, Hưng uống rượu như uống nước là vậy, áo vest vứt dưới đất, quần áo xộc xệch, và đặc biệt là từ đôi mắt nâu kia những giọt nước mắt nam nhi đang âm thầm, lặng lẽ rơi xuống trong vô thức....vậy cũng đủ hiểu được rằng người con trai này đang phải chịu nỗi đau đớn tới như thế nào.....

- Hưng....- Linh bước lại gần nhưng vẫn cách Hưng khoảng an toàn

Hưng vẫn chẳng có phản ứng gì cả, chỉ tập chung vào những trai rượu của mình

- Hưng - Linh gọi to hơn

Hưng vẫn im lặng ngồi đó, uống hết trai này đến trai khác

- "BỐP" có nghe không vậy? anh làm sao vậy hả?- Linh hất trai rượu khỏi tay Hưng

- Linh... - Hưng sững người ngạc nhiên trước sự có mặt của Linh vào lúc này. Hưng không bao giờ nghĩ Linh sẽ quay lại cả

- Phải, anh đang làm cái gì thế này hả? Phạm Gia Hưng của ngày trước đâu rồi? - Linh tức giận hét lên

- 5 năm trước khi tôi phải đau đớn quyết định rời xa em, sống 1 cuộc sống không có em mà chỉ có máu me thôi. Ngày gặp lại em tôi cũng không hy vọng em còn yêu tôi nhưng khi biết em vẫn yêu tôi, tôi đã rất hạnh phúc đã biết mình tôi sống tới giờ là có ý nghĩa chứ không phải chỉ là phù du nhưng rồi em lại xa tôi.....là tại tôi sai nên 1 năm nay tôi lao đầu vào công việc, làm như thằng điên để trở thành 1 người đàn ông thành đạt, chính chắn hơn, giỏi giang hơn để đủ tư cách tới đón em về bên anh. Những đau đớn, nhớ nhung, yêu thương....tất cả, tất cả tôi đã phải cố nén xuống, cố tạm quên đi để cố gắng hoàn thành công việc nhanh nhất để tới đón em về bên tôi, nhưng.....nhưng.....- Hưng siết chặt đôi bàn tay của Linh trong đôi tay to khỏe của mình

- Tại sao lại phải dối em? Tại sao lại không cho em biết sự thật chứ? - Linh òa khóc nức nở

- Anh....anh sợ lắm chứ, đã nhiều lần anh muốn nói nhưng rồi lại thôi, nó đâu có dễ. Anh sợ em không chấp nhận anh, 1 thằng con trai xã hội đen - Giọng nói Hưng trầm xuống, khuôn mặt đầy đau thương

- Sao chứ? Sao lại vậy? Em yêu anh đâu phải vì anh là bang chủ hay là cái gì đâu? em yêu anh và anh là anh thôi, là Phạm Gia Hưng đã yêu em của 5 năm về trước ý...Dù anh có là ai, anh có thế nào, anh có làm sao thì em vẫn yêu anh có mà ...sao lại dối em, anh ác lắm biết không?- Linh khóc, ôm trầm lấy Hưng giận hờn nói

- Làm vợ anh nhé, làm phu nhân bang chủ bang Hắc Long nhé- Hưng siết chặt Linh trong vòng tay mình, nhẹ nhàng nói

- K- Linh ngẩng mặt lên nhìn Hưng

- Em.....- Hưng ồ ồ, cứ tưởng Linh tha thứ bỏ qua cho mình

- K, em muốn làm phu nhân của phó tổng giám đốc công ty LVL cơ- Linh quyết 2 hàng nước mắt mỉm cười nhìn Hưng mặt đang cực ngố

- Vậy làm cả 2 nhé- Hưng cười hạnh phúc ôm Linh vào lòng

- k, cả 3 cơ- Linh lắc đầu nói

- Hà? còn gì nữa- Hưng nhìn Linh khó hiểu, tìm thì cứ giật thon thót. Cứ cái kiểu này Hưng không bị bệnh tim cũng thành có bệnh mất

- Đương nhiên là phu nhân của nhà họ Phạm rồi, em không chịu làm vợ lẽ đâu- Linh nhắm mắt, chu môi hờn dỗi

- Um, cái đó là chắc chắn rồi - Hưng nói rồi đặt lên môi Linh 1 nụ hôn nồng cháy. Nụ hôn bù đắp tạm thời cho 1 năm xa cách

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sắc Súc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Trong khu vườn đó, ở 1 góc nhỏ thôi, có 1 đôi trai gái sau khi để những giọt nước mắt lăn dài rơi xuống thì cũng đã tìm cho nhau 1 sự tha thứ, 1 niềm

hạnh phúc để cùng nhau bước trên 1 con đường tiến tới hạnh phúc để có thể yêu thương nhau nhiều hơn.....

- Anh... - Linh khẽ gọi khi đang ngồi trong vòng tay ấm áp của Hưng

- Um...- Hưng vui mặt vào tóc Linh, hít hà mùi hương thơm dịu ngọt như mùi tình yêu đó

- Anh phải hứa vào em là: 1. k được nói dối em; 2. k được được lăng nhăng hay có vợ lẽ; 3.k được bỏ em mà phải yêu em suốt đời nhé- Linh quay lại dơ ngón út trước mặt Hưng

- Sao lắm thế, anh thấy mình chẳng được lợi lộc gì trong vụ hứa này cả- Hưng giả vờ suy từ, máu của dân kinh doanh lại nổi lên

- lắm đâu mà lắm, có ba thôi mà. Anh k chịu thì đi kiếm vợ khác đi - Linh bịu môi giận dỗi

- Ấy, đừng giận mà. Vậy thì em sanh cho anh 1 đội bóng rổ đi thì anh hứa - Hưng cười đắc trí, hôn nhẹ vào gò má đang phồng lên của Linh

- K chịu, tham quá à- Linh đỏ mặt nhéo vào eo Hưng

- Oái, đâu quá, đừng có nhéo mà. Được rồi, anh hứa mà- Hưng nhăn mặt vì đau, dơ ngón tay út lên

Thế là Hưng và Linh móc tay cam kết với nhau để dẫn tới 1 sự khởi đầu cho tình yêu đầy khó khăn và kết quả có thể sẽ là 1 gia đình nhỏ

Còn lúc đó, Ly sau hồi đắn đo suy nghĩ mãi thì cũng quyết định bước chân vào cánh cổng đó....cánh cổng công viên được sơn lấp lánh 1 màu bạc

Ly cứ đi mãi theo con đường lát đá nhỏ được ánh đèn vàng mờ chiếu sáng và chỉ dừng lại khi trước mặt Ly hiện ra là cả 1 khu rừng cây hoa anh đào với những bông hoa anh đào màu hồng phấn đang nở rộ khoe sắc thắm. Những cánh hoa anh đào nhẹ nhàng rơi xuống mỗi khi có luồng gió nhẹ thổi qua trông như những bông tuyết nhỏ đang rơi vậy.....

Ly nhắm mắt, hít 1 hơi thật dài tận hưởng cái cảm giác thoải mái của bầu k khí trong lành này khiến cô rất dễ chịu như đang lạc vào chốn thần tiên nào vậy.Ly thầm cảm ơn anh Thắng đã tặng cho mình món quà quá tuyệt vời này.Khẽ đưa tay lên, Ly đón 1 cánh hoa anh đào nhẹ bay xuống mỉm cười mãn nguyện.

Cũng lúc ấy Ly mới để ý rằng ở phía xa kia, ở giữa khu rừng này có 1 cây anh đào khổng lồ và đây cũng là cây anh đào đang nở hoa rực rỡ nhất và có cái gì đó thôi thúc Ly tiến lại gần đó hơn nên bước chân Ly ngày nhanh hơn, vội vã hơn....

Cái mái tóc đó, cái dáng người dong dong thân quen ấy,khuôn mặt ấy,nụ cười ấy hiện ra ngay trước mặt Ly vẫn y nguyên như ngày nào. Người ấy đang đứng đó,đứng ở nơi có dòng suối bao quanh cây anh đào ấy,người ấy khoác trên mình bộ comle trắng tựa người vào khung rào sắt chờ đợi cái gì đó, 1 ai đó.....

Bước chân Ly chuyển từ đi sang chạy,Ly chạy tới đó, tới bên người đang đứngNhưng lại bị trượt chân vì quá vội vàng và ánh mắt chỉ nhìn tới người đó mà k để ý rằng nơi người ấy đang đứng- nơi có cây anh đào cổ thụ được xây tháp hẳn xuống hơn so với mặt đất Ly đang đứng.....Lúc Ly nhận ra được điều đó thì cũng chỉ biết nhắm mắt chờ số phận tiếp đất thê thảm của mình thôi....

- Em k sao chứ? - 1 giọng nói lo lắng nhưng đầy ân cần vang vọng bên tai Ly

Giọng nói quá đỗi quen thuộc mà trước đây 1 ngày Ly k được nghe thì k ăn ngon ngủ yên được. Ly từ từ mở mắt ra, và k thể tin được rằng trước mắt mình mà khuôn mặt lo lắng của người ấy và hiện tại mình đang nằm gọn trong vòng tay săn chắc đó.....hóa ra người đó đã chờ cho mình...

- Ly, em k sao chứ? - Người đó bối rối khi cứ thấy Ly nhìn chăm chăm mình k nói gì

Ly chẳng thể thốt nên lời nào,cứ mãi nhìn khuôn mặt lo lắng của người con trai đối diện đó mãi thôi. K tin vào mắt mình, Ly cứ nghĩ rằng mình đang mơ nên đặt tay lên khuôn mặt đầy để kiểm chứng, khẽ nói:

- Anh....Việt

- Um, anh đây - Việt nhẹ nhàng nắm lấy tay Ly, đặt nụ hôn nhẹ lên đó

- Việt.....- Ly ôm trầm lấy Việt, òa khóc

- Anh tới là để đón em. Xin em hãy nghe anh giải thích tất cả mọi chuyện được k? - Việt ôm ghì lấy Ly khẩn khoản

- Anh, anh đã nói dối Ly - Mặt Ly buồn thiu

- Ly à, em phải hiểu anh hơn ai hết chứ?Anh biết anh sai vì k tin tưởng kể cho em nghe chuyện của anh nhưng anh k muốn dấu em đâu, chẳng qua là anh k thể tìm được cơ hội nào giải thích rõ ràng với em thôi.Em cũng biết việc này k dễ dàng gì mà, làm vợ của bang chủ là cả 1 vấn đề rất khó khăn và anh k hề muốn buộc em để rồi gây hại cho em đâu- Việt nắm lấy tay Ly

- Anh có biết khi nghe tin đó Ly sock lắm k. Sock k phải vì anh dấu Ly mà vì người nói cho Ly nghe đầu tiên k phải là anh- Mặt Ly rơm rớm nước

- Anh biết, anh xin lỗi em nhiều lắm. Ly tha thứ cho anh nhé- Việt hôn vào tay Ly

- Um,nhưng từ h anh hứa k được dấu Ly nữa nhé. Dù là truyện gì, bé hay to tới mức nào thì Ly cũng sẽ cố gắng hiểu và thông cảm cho anh nên đừng giấu Ly nhé- Ly gật đầu, mỉm cười với Việt

- Anh hứa- Việt hôn nhẹ lên trán Ly

Có lẽ tình yêu là như thế,yêu để giận nhau những cũng để hiểu nhau hơn 1 chút, vị tha hơn 1 chút rồi tha thứ cho nhau tất cả.Thời gian nhiều khi cũng là sự khắc nghiệt mà cũng như là liều thuốc tinh thần cho ta nhìn nhận mọi thứ đúng đắn hơn, và để 1 lần biết mình yêu mình nhưng nhớ người ta tới mức nào. Với Ly và Việt thì tình yêu, tình cảm thấm thiết mặn nồng của cả 2 đã thắng cái giận hờn, buồn bã của những ngày ấy để cả 2 hiểu nhau hơn và cũng cho Việt thấy được người con gái bên cạnh mình có 1 lòng vị tha tới mức như thế nào....Có lẽ đây là người con gái duy nhất đã chiếm chọn được trái tim anh...

- Em k sao chứ? Đứng dậy được k?- Việt hỏi, đỡ Ly đứng dậy

- Em ổn , anh đỡ em mà nhưng áo anh bẩn hết rồi kìa - Ly nhìn cái áo dính đầy đất cát của Việt

- K sao? - Việt khẽ mỉm cười, cởi chiếc áo vest vắt vào thanh rào

- Có bị xước xước trổ nào k?Có đau trổ nào k??- Ly lo lắng hỏi

- K sao mà, anh khỏe lắm. ĐI nào - Việt cười, kéo ly đi

Việt đưa Ly tới 1 cây cầu bắc qua sông nối liền mặt đất bên này với cây anh đào cổ thụ bên kia . Việt áp tay lên thân cây, nhìn cây anh đào đang khoe sắc nói:

- Cây anh đào này đã sống ở đây qua rất nhiều năm tháng rồi.người ta bảo rằng, khi tới đây, ta chạm tay vào thân cây này thì nhất định tình duyên sẽ được cây ban phúc cho đấy.Vì nó là vì thần tình yêu mà, nó đã chứng giám cho rất nhiều cuộc tình rồi đấy

- Vậy em cầu xin cho vị thần cây này ban phúc cho em và anh; và cho tất cả chúng ta đều được hạnh phúc bên người mình yêu thương nữa - Ly mỉm cười hạnh phúc đặt tay lên thân cây

- Ly này - Việt nhìn thẳng vào mắt Ly bằng ánh mắt trù mến

- Dạ - Ly cười

- Em lấy anh nhé. Làm vợ anh, làm phu nhân bang chủ Bạch Long bang nhé- Việt khụy chân xuống, dơ tay cùng 1 chiếc nhẫn bằng kim cương lên cầu hôn Ly

- Em..... - Ly vô cùng ngạc nhiên và bất ngờ trước hành động của Việt

- Anh biết, làm phu nhân bang chủ bang Bạch Long chẳng dễ dàng chút nào cả mà lại có thể gây nguy hiểm cho em nhưng anh tin anh có thể đủ sức bảo vệ cho em, và cả cuộc đời này anh cũng chẳng thể dành được tình cảm này của mình dành cho em- Quách Ly Ly ra cả. làm vợ anh nhé- Việt nhìn Ly bằng đôi mắt đầy yêu thương, ánh mắt trong như mặt nước hồ thu, tĩnh lặng nhưng chất chứa đầy tình cảm

- Vâng - Ly ôm trầm lấy Việt

Và 2 người đó chao cho nhau nụ hôn làm chứng cho tình cảm của mình trước cây cổ thụ, nụ hôn nhẹ nhưng nồng nàn chứa đựng tâm can tình cảm của cả 2...

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sắc Súc!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Nhưng mọi thứ quyết định cuộc vui này tàn hay là thành đều là do nó. Nếu như hấn k thể làm nó quay lại.Nếu như nó quyết định buông xuôi tất cả thì hạnh phúc của mọi người chỉ mới được nửa mà thôi và cũng chẳng ai có thể vui vẻ lâu dài với hạnh phúc của mình khi còn có những ng vẫn đang buồn đau...tất cả h đều trông vào nó hấn và nó...

Nó được anh Thắng đưa ra ngoài ô tới 1 bãi biển lớn . Nó bước xuống xe, đi lại bãi biển có bờ cát trắng mịn, trải dài; có lẽ với nó thì biển vẫn luôn có 1 sự thu hút tới kì lạ mà tới nó cũng k hiểu được nhưng chỉ biết khi ra biển tâm trạng của nó rất thoải mái...Cởi bỏ đôi giày cao gót của mình, nó bước

xuống biển để những ngọn sóng tràn vào chân, để cảm nhận cái mát lạnh từ biển mang lại và để có cảm nhận thấy mùi mái lạnh, mặn mặn của biển mà lâu lắm rồi nó đã lãng quên ...

Rồi từ phía sau nó có 1 dáng người cao cao tiến lại và ôm lấy nó. Nó hơi giật mình chút nhưng khi nhận ra cái người ôm nó là ai thì gương mặt miễn nguyện thoải mái lâu lắm nó mới dùng tới đã vụt biến mất trả lại cái bộ mặt lạnh lùng, bất cần của nó mọi ngày....

- Anh nhớ em lắm- Người đó siết chặt vòng tay, giọng nói trầm ấm cất lên

Nó im lặng nhìn ra xa xôi, k mở 1 lời nào

- Anh...anh xin lỗi...- giọng nói người con trai có chút gì đó run run

Nó k có phản ứng gì,cũng chẳng hề đẩy hấn ra chỉ coi hấn như vô hình

- Em đừng như vậy được k? Em muốn đánh anh, mắng anh ra sao cũng được nhưng làm ơn xin em đừng im lặng như vậy được k?- Hấn xoay nó lại đối diện với mình, đầu đón nói

- Buông ra - Nó cúi gầm mặt xuống, tránh ánh mắt của hấn

- Em hận anh tới vậy sao? - Hấn nói 1 cách đau khổ

- Phải, tui hận anh, tui hận vì tui đã yêu anh, hận vì yêu anh quá nhiều để rồi mới biết yêu nó đau đớn như thế nào, hận anh lắm...tui hận,tui đã biết bao đêm tự chửi sao mà mình ngu thế, ngu để trái tim này lỡ yêu anh, ngu để giận quá mà bỏ đi rồi ở đây để mà nhớ anh tới vậy...tui hận anh- Nó nói, nhưng tuyệt nhiên k ngẩng lên nhìn mặt hấn

- Em... - Hấn vô cùng ngạc nhiên trước những lời nói của nó

- Anh đi đi....- Nó đẩy hấn ra, quay bước đi

- Hoàng Việt Anh... - Hấn kéo nó lại, hấn k thể để vuột mất nó 1 lần nữa. 1 lần với hấn đã là quá đủ cho sự chịu đựng rồi

Và trước mặt hấn,khuôn mặt nó hiện lên rõ nét; cái khuôn mặt mà hấn đã nhớ tới quận người bao năm qua, cái khuôn mặt mà nó cứ cố giấu đi nãy h hiện tại đang dầm lệ, 2 hàng nước mắt nó cứ trào ra k ngớt như bao cảm xúc nó kìm nén để k bộc phát bao năm qua....Hấn thật sự ngạc nhiên k biết nên nói như thế nào nữa

- Em... - Hấn nhìn khuôn mặt nó mà k nói nên lời

- buông tui ra- Nó hất tay hấn ra khỏi tay mình

Nó cố bước đi nhưng lại bị cánh tay săn chắc kia của hấn kéo lại...hấn ôm chặt lấy nó, đặt lên môi nó 1 nụ hôn vội vàng, quyết liệt nhưng chỉ là nụ hôn thoáng qua khi nó đẩy hấn ra....

- Anh là bang chủ của 2 bang, là người đứng đầu của Thiên Long bang; k những vậy anh còn là giám đốc của công ty LVL lớn nhất nước, ngang tầm với công ty gia đình mình. Nhưng thứ anh sợ chính là cái ghế bang chủ của mình; anh có thể làm tất cả, anh có thể có tất cả những thứ mình muốn nhưng anh luôn lo sợ và anh chỉ mong muốn rằng người ngồi bên cạnh anh, người làm phu nhân bang chủ Thiên Long bang là em thôi....Nhưng...nhưng em quá quan trọng đối với anh, quá nhỏ bé, em như bông quả thủy tinh vậy quý nhưng dễ vỡ...anh càng yêu em nhiều bao nhiêu thì anh càng sợ sẽ mất em bấy nhiêu nên đã chẳng biết có bao nhiêu lần anh đã băn khoăn, anh tự hỏi rằng mình có nên yêu em k, có nên nói với em k?...Anh rất sợ, sợ rằng yêu em chính là hại em. Yêu em, muốn em thuộc về của riêng anh cũng chính là con dao 2 lưỡi anh tự giết chết em và giết chết chính con tim mình....- Hấn nhìn nó bằng ánh mắt buồn thăm thẳm, những dằn vặt đau khổ của hấn trong bao ngày hấn đều cho nó thấy hết

- Anh.....- Nó chẳng biết nên nói cái gì vào lúc này

- Anh k mong rằng em hiểu cho anh, cũng k xin em tha thứ cho anh nhưng anh chỉ mong rằng em đừng như vậy, đừng lạnh lùng với anh.Ngày trước anh k dám nghĩ mình bảo vệ được em nên k giám cho em hay nhưng h anh tin rằng mình có đủ khả năng cho em 1 cuộc sống an toàn hơn bao h hết dù anh có là bang chủ của 1 bang mafia đi nữa....- hấn cầm tay nó, nở nụ cười nhẹ nhưng đầy tự tin

- Ý anh là gì? - Nó quyết đi những giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mi mình, nhìn hấn

- Làm vợ anh nhé. Làm vợ bang chủ Thiên Long bang, làm phu nhân của bang nhé em - Hấn lấy trong túi áo mình ra chiếc vòng nó đã trả lại cho hấn và đeo vào cổ nó

- Nhưng em vẫn còn giận lắm - Nó nhìn chiếc vòng mỉm cười rồi nhìn hấn cong cong cái môi hờn giận

- Thôi mà, đừng giận anh nữa được k? 1 năm nay em đã trừng phạt anh rồi mà. Vợ ơi, anh biết lỗi rồi mà - Hấn ôm nó đứng đưa người, tỏ vẻ ăn năn

- Em tạm tha nhưng h đối quá anh phải bao em ăn nhé - Nó nhìn hấn cười toét

- k thành vấn đề, em muốn ăn bao nhiêu ăn gì anh cũng chịu hết- Hấn mừng rỡ ôm nó

- Ngốc - Nó cốc nhẹ vào đầu hấn
- Chồng yêu vợ nhiều lắm - Hấn ôm nó vào lòng
- ai nhận làm vợ anh đâu- Nó bĩu môi
- k nhận thì cũng k được, muộn rồi ...

Sau câu nói đấy, hấn nhẹ nhàng đặt lên môi nó 1 nụ hôn đắm thắm, tràn đầy tình yêu thương, nỗi nhớ nhung, niềm hạnh phúc hấn dành cho nó- nhỏ "lùn" đáng yêu của thằng bé "xác xược" ngày nào. Và nỗi lo lắng của hấn trong bao lâu qua cũng đã được giải tỏa

Cuối cùng, nó ngồi trong vòng tay hấn trên bãi biển đợi bình minh lên để ngắm mặt trời mọc từ nơi giao nhau của bầu trời và mặt biển như cái lần đầu tiên hấn tỏ tình với nó...

7h sáng tại biệt thự nhà anh Thắng

- Chào mọi người - Nó cười toe toét bước vào
- Hừ, 2 người đi đâu mà h này mới dẫn nhau về hả? làm anh lo quá à - Hai nó mắng
- Hi, đi đâu đâu. Ngắm hoàng hôn thôi mà- Hấn cười, khoe cái bản mặt đầy hạnh phúc
- Vậy là ổn rồi, làm tụi anh lo quá - Anh Thắng cười
- hihi, ổn quá ý chứ ạ - Linh cười, nháy mắt với Ly
- Ổn chi cơ?- nó đàn mặt
- haha, 2 người làm lành thì tụi này khỏi lo. Zậy là có thể lấy nhau được rồi chứ sao? - Hưng hóm hờ
- Phải đó, về Việt Nam thôi - Việt cười, gật đầu đồng tình với Hưng
- Ó, về Việt Nam luôn ý ạ - Mắt nó nghệt ra, đàn thú
- Ủ đúng rồi - Hưng gật đầu chắc nịch
- Phải, em có vấn đề gì à? - Hấn nhìn nó cười
- ừ, h em chưa thể về được - Nó cười cười nhìn hấn
- Sao thế? - hấn ngạc nhiên nhìn nó
- ừ, em còn việc phải làm - Nó nhìn hấn chớp chớp mắt
- Vậy sao h ?- Hưng méo máo. Kể cả nó với hấn có thành mà cả lũ k cùng về Việt Nam thì còn khurót 2 người kia mới chịu đồng ý làm đám cưới
- Em k bỏ được sao? - Việt nhìn em gái rồi nhìn thẳng bạn thân mặt tối sầm lại hỏi
- Thui, mọi người cứ về trước đi. Xong rồi em sẽ về liền . Ha, Linh, Ly- Nó nói nhìn 2 đứa bạn
- Chắc, tại bà tham quá cơ, đành vậy - Ly thở dài
- Em trả hiếu chị sao nữa, cái đó trả hợp với con gái gì cả- Linh lắc đầu chán nản
- Cái gì thế? - Hấn nhìn nó dò xét
- hihi, k có gì đâu. Bí mật quân sự. Rồi sau này anh sẽ rõ thôi - Nó lắc đầu cười
- Thôi được rồi, mấy đứa cứ về Việt Nam trước đi. Chắc tầm 1 tháng nữa là Việt xong thôi, cứ yên tâm- Thắng nói, vỗ vai hấn
- Đây, hay anh ở lại cùng em nha - Hấn lo lắng, hấn chẳng yên tâm chút nào khi để nó lại đây nhất là 1 mình với ông Thắng (hấn biết Thắng vẫn có tc với nó mà =.= tên này ghen ghê lắm)
- Đùa hả? Cậu ở đây thì bang ai lo ? - Hưng nhăn mặt nhìn thẳng bạn đại gái

- Công ty nữa, tụi này k rảnh đâu nhớ- Việt lườm

Mấy tên này có vợ rồi nên h còn lâu mới đâm đầu vào làm việc như điên nữa, 1 năm là quá đủ rồi

- Được rồi mà, anh cứ về trước đi. Em xong việc sẽ đáp máy bay về liền mà- Nó cười trấn an hấn

- Hứa nha, về liền nhớ- hấn nhìn nó đầy lo âu

- hứa mà - Nó thom nhẹ lên má hấn, cái mặt hấn đang sị ra như trẻ con vậy

Rồi nó cùng anh Thắng tiễn mọi người ra sân bay về Việt Nam.Hấn cứ mong ở lại với nó nhưng k được vì cứ định trốn là lại bị 2 tên bạn thân yêu kia tóm lại nên rốt cục đành ngậm ngùi chia tay nó vào máy bay...nhưng cũng k quên cảnh cáo anh Thắng phải chăm nó và k được có ý nghĩ tán nó nữa vì h nó là của hấn rồi... chắc...chắc...

HƠN 1 THÁNG SAU:

- Haizzzzzzzzzz- Hấn thở dài thườn thượt

- Sao thế mày? - Việt nhìn khuôn mặt bí sị của hấn hỏi

- K? - Hấn lắc đầu chán nản

- Khó chịu đâu hả?- Hưng nhìn hấn nháu mày

- K - Hấn lắc đầu

- Thăng này sao dạo này suốt ngày thở dài thườn thượt vậy? Mặt mũi thì như đưa đám ý- Hưng nhìn hấn gắt

- Kệ tao - Hấn ỉu xiu nốc rượu

- Hìhì, chắc là Nam bị bệnh tương tu thôi chứ chẳng có bệnh đặc biệt đâu- Ly cười

- À! Té ra là thế - Hưng chẹp miệng gật gù

- Mà kẻ cũng lạ thật, hơn 1 tháng rồi mà. H này chắc phải xong rồi chứ- Linh nói

- Mày, Việt có gọi cho mày k? - Việt lay lay hấn

- Lúc đầu tao gọi thì Việt bảo đừng gọi nữa k cô ấy k chịu đc mà về Việt Nam mất. từ đấy k liên lạc gì luôn - Hấn ngao ngán nói, lại nốc rượu

- haha, khéo Việt nó bỏ mày theo thăng Tây nào rồi cũng nên- Hưng cười, vỗ vai hấn

- mày tin tao giết mày chết ngay h k? - Hấn lườm Hưng muốn cháy cả người

- hehe, hạ hòa, hạ hòa...tao đùa tí thôi- Hưng cười trừ khi nhìn ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống mình của thăng bạn

- Xi, về đây - Hấn khệ nệ đẩy ghế đứng dậy

- hả, về sớm thế? ở lại đây uống thêm đi - Hưng nói với theo cái dáng siêu vẹo của hấn

- K - hấn đi 1 mạch

Hấn chán, hấn nhớ nó,hấn phát điên lên vì nó mà nó chẳng chịu về với hấn. Hấn bước ra khỏi quán rượu, phi thẳng xe về nhà- Căn biệt thự chính nhà họ Vũ

- Cậu chủ đã về ạ - Lão quản gia già cúi chào

- ờ...à! Có ai gọi cho tôi k ?- Hấn hồ hững hỏi. Chỉ là hấn vẫn nuôi hy vọng nó sẽ gọi về cho hấn

- Dạ thưa, k ạ. Nhưng có cậu Hoàng Anh Việt gửi đồ cho cậu ạ,tôi đã để lên phòng cho cậu rồi ạ - Ông quản gia nói

- Ờ - hấn chán nản bước lên phòng

Hấn mở cửa phòng, mệt mỏi nên chẳng thèm thay đồ gì cả, hấn chui lên giường ngủ luôn cho đỡ nhớ nó cũng như đỡ nghĩ ngợi linh tinh...hấn tin nó mà

- Oái, đau quá- trong chăn có 1 tiếng kêu lên(k phải hấn nhé. Tại hấn nằm lên cái gì đấy mà k phải là đệm thôi ==.)

- hả? - hấn ngạc nhiên kéo chăn ra

- Người ta mới về, mệt chết được à. Vừa nằm nghỉ được chút mà anh về đè cả cái người heo tạng lên người ta, thật là ác độc mà- Nó nhấn mặt xoa người

- Em... - Hấn vẫn sock đơ

- Hehe, à quên em về rồi đây - Nó nhìn hấn cười toe toét

- Anh phát điên lên vì em mất- Hấn ôm trằm lấy nó

- Oái, bỏ ra. Người anh toàn mùi rượu thui à- Nó nhấn mặt bịt mũi đẩy hấn ra

- Từ h đứng mơ anh cho em đi đâu nữa- hấn hôn nó, bịt cái miệng đang la oai oái đó lại

Nụ hôn hấn dành cho nó dài và lâu vì hấn quyết đêm nay phải đòi hết nợ của nó, ai bảo nó bắt hấn đợi lâu giữ vậy chứ....

Và nó nằm ngủ trong vòng tay hấn lúc nào mà cả 2 chẳng hay mà cả 2 chỉ biết rằng tình yêu của cả 2 cũng đã toàn vẹn, hạnh phúc đã tràn đầy...có lẽ ngày cưới cũng sẽ tới nhanh thôi,có khi lại là ngày mai...

Nhưng vì cái lý do ở lại Anh do học lái xe moto của nó mà hấn đã phát nó mấy ngày liền khiến cho cái dự định tổ chức đám cưới ngay ngày mai k thể thành được rồi...

Chỉ biết được là...

1 năm sau cả 3 đã hạ sanh cho mấy nàng 3 tiểu công chúa cực xinh đẹp, bụ bẫm

Phu nhân bang chủ đã cho toàn bang cũng như bang chủ 1 phen bất ngờ khi họ có thể dùng thông thạo võ học cũng như kiếm học đã giúp các phu quân quản lý bang 1 cách xuất sắc mà các bang khác cũng phải nể phục, kính sợ...(hóa ra 3 cô sang Anh là để học mấy thứ đó =.=)

5 năm sau:

Trước cửa 3 nhà họ Vũ, Phạm, Hoàng có 3 chiếc xe của 3 cậu nhóc nào đó đã bị 3 công chúa nhà ta làm cho đổ nghiêng đổ ngã mà nguyên mỗi ngày dậy sớm tới đón 3 nàng đi học thôi...

Và dường như 3 cậu bé này còn khổ hơn 3 chàng trai của ta khi 3 công chúa nhà ta hội tụ đủ 3 tính xấu của 3 người mẹ là: nghịch ngợm y như mẹ Việt, ngang bướng y như mẹ Ly, láu lỉnh y như mẹ Linh.....

Và cứ thế, những năm sau đó họ đã luôn hạnh phúc bên nhau, bên gia đình nhỏ bé nhưng ấm cúng của mình

- THE END-

Bạn đang đọc truyện *Đồ Lìn! Đồ Sắc Súc!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.